

கிராமத்து இதயம்

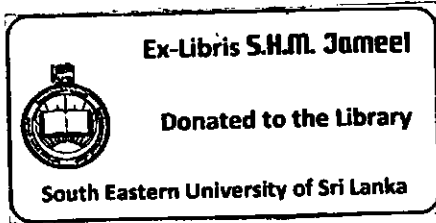
Desk Copy

(இலங்கை முஸ்லிம்களின் நாட்டுப்புற இயல்)

(FOLKLORE OF THE MUSLIMS OF SRI LANKA)

அல்ஹாஜ் எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல்
பி.ஏ. (விசேட), கல்வி திப்ளோமா, எம்.ஏ.

வெளியீடு:

முஸ்லிம் பெண்கள் ஆராய்ச்சி செயல் முன்னணி

73/19, E, கிருலப்பனை அவெனியு

கொழும்பு - 5

இலங்கை

2008

008311

MAIN LIBRARY, SEUSL

SJ008311

Title : **Kiramaththu Ithayam**

Compilation and Analytical Commentary
of Folklore of the Muslims of Sri Lanka

Compiler : Alhaj S.H.M. Jameel
B.A. (Econ. Sp.), Dip Ed., M.A.
Former Secretary,
Ministry of Muslim Religious and Cultural Affairs

: Muslim Women's Research and Action Forum
73/19, E, Kirulapone Avenue, Colombo 5,
Sri Lanka.
Telephone: 011 2512846

Edition : Revised Second Edition,
1st March - 2008

First Edition : September 1995, by the Department of Muslim
Religious & Cultural Affairs of the Ministry of Cultural
& Religious Affairs, Colombo

Printers : A.J. Prints, No. 14, Station Road, Dehiwela

Cover: Photos : Imtiaz Muhsin
Design : Aashif A Buhary

Price : Rs. 400/=

ISBN : 978-955-96694-3-2

உள்ளே

பக்கம்

• Foreword	- Jezima Ismail	vii
• முன்னுரை	- ஜெஸிமா இஸ்மாயில்	ix
• Foreword to 1 st Edition	- Lakshman Jayakody	xi
• 1ஆம் பதிப்புக்கான முன்னுரை	- லக்ஷ்மன் ஜயகொடி	xii
• என்னுரை	- எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல்	xiii
• Acknowledgements	-	xviii

அத்தியாயம்

1. கவியின் கதை	1
i. விவசாயப் பின்னணி	7
ii. கிராமத்து வாழ்க்கை	12
iii. பறவை விடுதூது	18
iv. தோளிலுங் கா, நாவிலுங் கா	22
2. பாலர் பாடல்கள்	35
i. தாலாட்டு	35
ii. உபதேசப்பிள்ளைத் தாலாட்டுச் சிந்து	39
iii. சாய்ந்தாடு	44
iv. அறிவூட்டல்	47
v. விளையாட்டு	51
vi. வேடிக்கை	55
vii. எலிப்பாட்டு	58
3. அன்புப் பாடல்கள்	62
i. ஆண்கலை	62
ii. பெண்கலை	66
iii. வினா-விடை	71
iv. ஆசைக்கவி	77

4.	உவமானச் சிறப்பு	79
5.	அறபுச் சொல்வளம்	83
	i. இறைகாப்பு	92
	ii. இறைஞ்சல்	98
6.	திருமணச் சம்பிரதாயங்கள்	107
	i. மாப்பிள்ளை வாழ்த்து	108
	ii. மரபுகள்	113
	iii. மோதிரக் கவி	116
7.	வழிநடைச் சீந்து	118
	i. பாலம் பார்க்கப் போவோம்	119
	ii. கல்லோயா காண்போம்	123
	iii. கல்லோயாத் திட்டம்	128
	iv. கிழக்கின் போக்குவரத்து	136
	v. கண்டிப் பயணம்	143
	vi. பக்கீர்ப் புலவர் காத்தான்குடி போகிறார்	146
8.	சந்தேச காவியங்கள்	150
9.	நாட்டார் கலைகள்	159
	i. பொல்லடி	159
	ii. ஏனையவை	167
10.	நாடகப் பாடல்கள்	171
	i. அலிபாதுஷா நாடகம்	172
	ii. தையார் சுல்தான் நாடகம்	177
	iii. அப்பாசு நாடகம்	182
	iv. லால் கௌஹர் நாடகம்	186

11. அம்பா	192
i. கப்பல் பாட்டு	198
12. இசைக் கோகிலம் மீராஉம்மா	211
13. காவியம்	216
i. குறாவளிக் காவியம்	216
ii. கிழக்கின் குறாவளிகள்	220
iii. மழைக் காவியம்	228
iv. வெள்ளக் காவியம்	229
14. பின்னிணைப்புகள்	233
i. இலங்கை நாட்டாரியல் பற்றிய நூல்கள்	233
ii. வானொலியில் பாடல்களைப் பாடியோர்	237
iii. படங்கள் தந்துதவியோர்	239

1995ஆம் ஆண்டுக்கான
இலக்கிய ஆய்வுத் துறையில்
இலங்கை அரசு இலக்கிய
(சாஹித்திய) விருதினையும்
அதே ஆண்டில்
வடக்கு, கிழக்கு மாகாண
சாஹித்திய மண்டலப் பரிசையும்
கிந்நூல் பெற்றது.

Foreword

Muslim Women's Research and Action Forum (MWRAF) is pleased indeed to be associated with the publication of S.H.M.Jameel's new edition of Kiramaththu Ithayam. This is a timely and positive intervention at this point of time in the Eastern Area of Amparai devastated by the Tsunami, depressed by the two decade long conflict and oppressed by the all pervading poverty. The traditions and natural beauty of peasant life illustrate a calm and pacific lifestyle so much in contrast to the violence ridden society of today.

The heart of the literary tradition of a people, are the folksongs which unfold not only the history, but also the dynamism of life itself. The song may be sung by one or a group and form an essential part of the leisure life of the village. During work, then back from a hard day's work, relaxing on work free days or celebrating a festive occasion, these songs echo across the village hamlets.

When one has participated actively in the singing sessions, this book with the whole range, brings nostalgic memories that tug at once's heartstrings and is a reminder of what was the uncomplicated pure simple rural life. The contribution of this book lies not only to the literary tradition, but also is a source of solace to those who had to leave the village and migrate to the town sans all that is at the very pulse of life.

Writing on a personal level, my village was my world and the folklore particularly the songs were an integral part of my life. The committing of the oral tradition to the paper and preserving it for

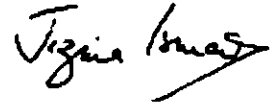
posterity is for me a dream come true.

S.H.M.Jameel is a writer and a scholar of repute, but this work is of primary importance as it has opened out a whole field of education to the present and future generations. It is stating the obvious to say that folklore plays a significant part in the education of the young and in the preservation of the culture of a community.

The role of the 'Kiramaththu Ithayam' is a manifold and indications are that one cannot halt at this publication. S.H.M.Jameel has more to do. This excellent community illustration has to project itself into further forms so that more could profit.

In a land like ours where many ethnic and religious communities live, books of this nature play a significant part in extending knowledge and working towards inter group understanding which could result in minimizing present tensions.

In conclusion, may Jameel be blessed by Him and inspired to extend his work to preserve and promote culture so essential for human relations in Sri Lanka.

Colombo
20.2.2008

Deshabandu Jezima Ismail
Former Principal,
Muslim Ladies College, Colombo.
Former Chancellor,
South Eastern University of Sri Lanka

முன்னுரை

எஸ். எச். எம். ஜெமீல் அவர்களின் 'கிராமத்து இதயம்' எனும் நூலின் புதிய பதிப்புடன் தொடர்புபடுவதையிட்டு, முஸ்லிம் பெண்கள் ஆராய்ச்சி செயல் முன்னணி மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றது. சனாமியினால் அழிவுற்றும், இரு தசாப்த கால முரண்பாடுகளின் மனத்தாக்கத்தினாலும், வறுமையினாலும் தற்போது அல்லலுறும் அம்பாறையின் கிழக்குப் பிரதேசத்தில் இக்கால கட்டத்தில் இந்நூல் வெளிவருதல் மனதுக்கு இதமளிக்குமொரு நிகழ்ச்சியாகும். வன்முறைகள் நிரம்பிய இன்றைய சமுதாய நிலைமைக்கு முற்றிலும் மாற்றமானதொரு அமைதியானதும் சாந்தமானதுமான விவசாய வாழ்க்கையின் பாரம்பரியங்களையும் அழகிணையும் இது எடுத்துக் காட்டுகிறது.

ஒரு சமுதாய இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் இதயம் அதன் நாட்டார் பாடல்களேயாகும். அம்மக்களின் வரலாற்றினை அது வெளிக் கொணர்வது மட்டுமல்லாது அவர்களது வாழ்க்கைத் துடிப்பினையும் அது காட்டுகின்றது. ஒருவராலோ அல்லது ஒரு குழுவினராலோ இசைக்கப்படும் இப்பாடல்கள், கிராமத்தின் ஆழஅமர்ந்த வாழ்க்கை முறையின் முக்கிய ஓர் அம்சமாகும். தொழிலின் போது, கடின உழைப்பின் பின்னரான ஓய்வின்போது, வேலையில்லா நாட்களின்போது அல்லது வைபவங்களின் போது இவ்வினிய பாடல்கள் கிராமங்களினூடே எதிரொலிக்கும்.

இப்பாடற் களரிகளிலே நேரடியாகப் பங்கு கொண்ட என் போன்ற ஒருவரின் உள்ளத்திலே அக்கால இனிய நினைவுகளை இந்நூல் பசுமையாகக் கொண்டுவருகின்றது. உள்ளத்திலே என்றும் ஆழப்பதிந்திருக்கும் அந்நினைவுகள், ஒரு காலத்திலிருந்த சிக்கல்களற்ற, சாதாரண கிராம வாழ்க்கை முறையினை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகின்றன. இந்நூலின் பங்களிப்பு இலக்கியத் துறைக்கு மட்டுமல்ல; கிராமத்து வாழ்க்கையின் செல்வச் சிறப்புக்கள் அனைத்தையும் துறந்து நகரப் புறங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தோரின் மனதுக்கும் இதமளிப்பதாகவுள்ளது.

என்னைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு காலத்தில் எனது கிராமமே என் உலகமாயிருந்தது; அத்துடன் நாட்டுப்புறப் பண்பாடு, குறிப்பாகப் பாடல்கள் என் வாழ்வுடன் இரண்டறக் கலந்திருந்தன. ஆகவே வாய்மொழிப் பாடல்களை எழுத்துருவில் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு விட்டுச் செல்வதென்பது எனது கனவொன்று நனவாகும் நிகழ்ச்சியாகும்.

எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல் நன்கு மதிக்கப்படும் அறிஞரும், எழுத்தாளருமாவார். அவரது இந்நூல் புதிய வாயில்களைத் திறந்து விடுவதன் மூலம் இன்றையத் தலைமுறையினரதும் வருங்காலத்தினரதும் அறிவுத்துறையை விசாலமாக்குவதனால் மிகவும் முக்கியத்தவம் பெறுகிறது. சிறார்களின் கல்வியிலும், ஒரு சமூகத்தின் கலாச்சாரத்தைப் பேணிப் பாதுகாப்பதிலும் நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டியல் முக்கிய இடம் வகிப்பது வெளிப்படையாகும்.

இந்த ரீதியில் 'கிராமத்து இதயம்' எனும் நூலின் பங்களிப்பு பன்முகப்பட்டதாகும். அதனால் இத்துடன் நாம் நிறுத்திக் கொள்ளமுடியாது. எஸ். எச். எம். ஜெமீலின் பணி நீண்டு கிடக்கிறது. இத்துறையில் நாம் மென்மேலும் அறிவையும், பலனையும் பெறும் வகையில் அவரது பணி விரிவடைந்து தொடரவேண்டும்.

பல்வேறு இன, மத, அமைப்புடைய எமது போன்ற நாடுகளில், அறிவினை அகலமாக்குவதிலும் அதன் மூலம் சமுதாயங்களுக்கிடையே நல்லிணக்கச் சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துவதிலும், அதன் விளைவாய் இன்றையப் பட்ட நிலைகளைக் குறைப்பதிலும் இத்தகைய நூல்கள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன.

இன்று இலங்கையில் மனித உறவுகளை மேம்படுத்துவதற்கு அவசியமாகத் தேவைப்படும் கலாச்சார பாரம்பரியங்களைப் பாதுகாப்பதிலும் மேம்படுத்துவதிலும் பங்காற்றக் கூடிய இத்தகைய பணிகளை மென்மேலும் தொடர்வதற்கான அருளினை இவருக்கு இறைவன் வழங்குவானாக.

கொழும்பு
20.2.2008

Jegia Ima

தேசபந்து ஜெலீமா கில்மாயில்

முன்னாள் அதிபர்

முஸ்லிம் மகளிர் கல்லூரி, கொழும்பு.

முன்னாள் வேந்தர், இலங்கை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

FOREWORD

TO THE FIRST EDITION

The Cultural Policy of our Government has clearly defined that the indigenous cultural resurgence must be given all encouragement to flower into full bloom emanating the utmost scent. It is also stressed that the cultural activities of the Coastal and Estate sectors must be developed; and the Folk Arts be preserved for future generations.

In this respect, I am very glad that a concerted effort has been made to collect, analyse and publish a large number of folk songs prevalent among the Muslims of Sri Lanka.

The Muslim community is an integral part of Sri Lankan Nation, coexisting with total harmony and unity with other communities for centuries. They have contributed their share to the progress of this country.

Simultaneously, the Muslims have also preserved their identity and culture with dedication. Folk song is one such aspect of their cultural tradition.

These unwritten folk songs and other forms of folk-art tend to fade away with transformation of the living pattern of the society. Therefore, it becomes incumbent on every citizen to preserve such cultural treasures for posterity.

I congratulate Mr. S.H.M. Jameel for having embarked on such a programme of ensuring a permanent record of the folk-songs of Muslims of Sri Lanka. The assistance rendered by many others in this endeavour is also highly commendable.

I also appreciate that the Department of Muslim Religious and Cultural Affairs is contributing its share towards the fulfilment of our Cultural policy by such publications.

Lakshman Jayakody

Minister of Cultural & Religious Affairs

1995.08.08

முதலாம் பதிப்புக்கான

முன்னுரை

எமது கலாசாரப் பாரம்பரியங்கள் பூரண வளர்ச்சியடைந்து பயனைத் தரும் பொருட்டு அதற்கான எல்லா ஆதரவுகளையும் உந்துதலையும் வழங்குவதாக எமது கலாசாரக் கொள்கையில் மிகவும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கரையோரப் பிரதேசங்களினதும் மலையக மக்களினதும் கலாசார நடவடிக்கைகள் வளர்க்கப்படுதலும் அங்கு வலியுறுத்தப் படுகின்றது. அத்துடன் எமது கிராமியக் கலைகளும் வருங்காலச் சமுதாயத்தினரின் நலனுக்காகப் பாதுகாக்கப்படுதல் அவசியமாகும்.

இது தொடர்பாக, இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே காணப்படும் பெருந்தொகையான நாட்டுப்புறப் பாடல்களைச் சேகரித்து ஆய்வுக் குறிப்புக்களுடன் நூலாக வெளியிடும் இந் நல்லதொரு முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுவதையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இலங்கையின் மக்கட் தொகுதியின் இன்றியமையாதவொரு பகுதியினர் முஸ்லிம் சமூகத்தினராவர். பல நூற்றாண்டு காலமாக இந்நாட்டின் ஏனைய சமூகங்களுடன் பரிபூரண இணக்கப்பாட்டுடனும் ஒற்றுமையுடனும் அவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இந்நாட்டின் வளர்ச்சிக்குத் தமது பங்களிப்பினை உரிய முறையில் செலுத்தியுள்ளனர்.

இதேவேளையில் தமது தனித்துவத்தையும் கலாசாரப் பாரம்பரியத்தையும் இலங்கை முஸ்லிம்கள் பாதுகாத்தும் வந்துள்ளனர். அத்தகைய கலாசாரப் பாரம்பரியத்தின் ஓர் அம்சம் நாட்டுப்புறப் பாடலாகும்.

எழுதாப் பாடல்களும், ஏனைய கிராமியக் கலைகளும் சமுதாய வாழ்வு மாற்றத்தோடு மறைந்துபோகக் கூடிய நிலையுண்டு. அவ்வாறு மறைந்துபோகாது அவற்றை வருங்காலச் சந்ததியினருக்குப் பாதுகாத்து வழங்க வேண்டியது இன்றையத் தலைமுறையினரின் கட்டாயக் கடமையாகும்.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் அத்தகைய ஒரு பதிவினை வருங்காலத் தலைமுறையினருக்கு விட்டுச் செல்லின்றமைக்காக ஜனாப் எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல் அவர்களை நான் பாராட்டுகின்றேன். இப்பணியில் ஒத்தாசை புரியும் ஏனையோரது சேவையும் மெச்சுதற்குரியதே.

இவ்வாறான வெளியீடுகளின் மூலம் முஸ்லிம் சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், எமது கலாசாரக் கொள்கையை நிறைவேற்றுவதில் தமது பங்களிப்பை வழங்குவதையிடும் எனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

1995.08.08

லக்ஷ்மன் ஜயகொடி - கலாசார, சமய அலுவல்கள் அமைச்சர்

என்னுரை

இலங்கை முஸ்லிம்களின் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் பற்றிய நூலின் இந்த இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவருவதற்கான முக்கிய காரணம் தேசபந்து ஜெஸிமா இஸ்மாயில் அவர்களின் வேண்டுகோளாகும். 1995ஆம் ஆண்டு இந்நூலின் முதற் பதிப்பு வெளிவந்தவுடன் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்த ஒருவர் அவராவார்.

கிழக்கு மாகாணத்தின் சாய்ந்தமருதூரிற் பிறந்து, இளமைக் காலத்தில் அங்கேயே வாழ்ந்தவர் என்பதனால் நாட்டார் இலக்கியத்தின் மத்தியில் வளர்ந்தவர். தமது உறவினரும் அயலவரும் பாடிய கவிகளைக் கேட்டு இன்புற்று அக்கவிகள் சிலவற்றை இன்றுவரை அவர் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கிறார்.

அதனாற்றான், எனது நூல் வெளிவந்ததும் 1996 பெப்ரவரி 26 டெய்லி நியூஸ் பத்திரிகையிலும், அதே ஆண்டு மே மாதம் 26 ஆம் திகதிய ஞாயிறு ஒப்சேவர் பத்திரிகையிலும் அதுபற்றிய மிக நீண்ட நயத்தற் கட்டுரைகளை எழுதினார். 'முஸ்லிம் கலாசார வரலாற்றில் இந்நூல் ஒரு மைல்கல்' எனவும் விபரித்திருந்தார்.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் பாரம்பரியக் கலை, கலாசாரம் என்பன ஆவணப் படுத்தப்பட்டுப் பாதுகாக்கப்படல் வேண்டுமெனும் அவரது அவாவின் வெளிப்பாடே இந்நூலின் இரண்டாவது பதிப்பு வெளிவருதலாகும்.

அது மட்டுமன்று; இந்நூல் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்படல் வேண்டுமென்பதும் அவரது நோக்கமாகும். இம் முயற்சியில் இருவரும் இப்போது ஈடுபட்டுள்ளோம்.

இதன் முதலாம் பதிப்பு வெளிவருவதற்கு அப்போதைய மாண்புமிகு கலாசார, சமய அலுவல்கள் அமைச்சர் லக்ஷ்மன் ஜயகொடி அவர்களின் பேராதரவு கிடைத்தது.

அவ்வமைச்சில் நடைபெற்ற கலந்துரையாடலொன்றின்போது பாரம்பரிய கிராமியக் கலை, கலாசாரத்தைப் பேணிப் பாதுகாப்பது பற்றியும் வளர்ப்பது பற்றியும் ஆராயப்பட்டது.

அவ்வேளையில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் பற்றி 1980 இல் நான் நடாத்திய வானொலி நிகழ்ச்சி இப்போது நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டுக் கைப்பிரதியாய் உள்ளமையும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதனைப் பிரசுரிக்கலாமெனவும் கூறப்பட்டது.

இதனைத் தொடர்ந்து, இலங்கைக் கலைக் கழகத்தின் தமிழிலக்கியக் குழுவின் தலைவர் பேராசிரியர் எஸ்.தில்லைநாதன் அவர்களிடம் இந்நூல் பற்றிய அபிப்பிராயம் கோரப்பட்டது. அவரது ஒப்புதல் கிடைத்தவுடன் முஸ்லிம் சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் மூலம் இதனைப் பிரசுரிக்குமாறு மாண்புமிகு அமைச்சர் லக்ஷ்மன் ஜயகொடி அவர்கள் அங்கீகாரமளித்தார்.

★ ★ ★ ★ ★

இவ்வாய்வில் நான் ஈடுபட்டதற்கான உந்துசக்தியொன்றுண்டு.

1980 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் ஒரு நாள்:

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன முஸ்லிம் சேவையின் பணிப்பாளராயிருந்த அல்ஹாஜ் வீ.ஏ.கபூர் அவர்களுடன் பம்பலப்பிட்டி தொடர்மாடியிலுள்ள அவரது இல்லத்திற் கதைத்துக் கொண்டிருந்த பொழுது, இலங்கை முஸ்லிம்களின் நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டியல் தேய்ந்து கொண்டு போவதைப் பற்றியும், அவ்விலக்கிய மரபு பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தைப் பற்றியும் கலந்துரையாடினோம். இதனை ஓரளவு நடைமுறைப்படுத்துமுகமாக இலங்கை வானொலியில் தொடர் நிகழ்ச்சியொன்றினை நடத்தினால் நன்றாக இருக்கும் என அவர் அபிப்பிராயம் தெரிவித்ததோடு அந்நிகழ்ச்சியை நான் நடாத்துவதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையுஞ் செய்து தருவதாகவும் கூறினார்.

இதன் பயனாக 1980ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் 4ஆந் திகதியிலிருந்து 1980 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 29ஆந் திகதி வரை மொத்தம் 38 தொடர் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. இந்நிகழ்ச்சிகளை நடாத்துவதற்காக எழுத்துருவிலும் ஒலிப்பதிவு நாடாவினும் சுமார் 1,500 நாட்டார் பாடல்கள் சேகரிக்கப்பட்டன.

இத்துறையில் ஏற்கனவே எனக்கிருந்த அனுபவம் மிகவும் உறுதுணையாயிருந்தது. கிழக்கு மாகாணத்தின் சாயந்தமருதூரில் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்த காரணத்தினால் கிராமியப் பாடல்களையும், கலைகளையும் நேரடியாகக் கேட்டும் கண்டும் கிரகிக்கும் வாய்ப்பு நன்றாக இருந்தது.

1957-58-59 ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கை வானொலியில் பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள் நாடாத்திய 'இளைஞர் மன்றம்' நிகழ்ச்சியில் பல நாட்டார் பாடல் நிகழ்ச்சிகளை நடத்தியுள்ளோம். பின்னர் பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தன் அவர்கள் கிராமியப் பாடல்கள் சேகரிப்பில் ஈடுபட்டிருந்த பொழுது பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க பல பாடல்களைச் சேகரிக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது.

1980 ஆம் ஆண்டு வானொலி நிகழ்ச்சிக்கு நாட்டார் பாடல்களைச் சேகரிக்கும் பொழுது இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சில புலவர்களின் பாடல்கள் கிராமியப் பாடல்களின் வகையையும் இசையையும் மரபையும் சேர்ந்துள்ள காரணத்தினால் இத்தொகுப்பில் அவைகளும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. இப்பாடல்கள் இன்று பதிவு செய்யப்படுகின்ற காரணத்தினால் இவற்றைப் பாடியோர் யாரெனத் தெரியவரும். எனினும் அவ்வாறு பதியப்படாவிடின் காலக்கிரமத்தில் பாடியோர் யார் என்பது மறந்துபோய் பாடல் மட்டும் மிஞ்சியிருக்கும். அப்போது நாட்டார் பாடலின் முழு வரைவிலக்கணத்துக்கு அதாவது பாடியோர் யார் என்பது தெரியாது எனும் வரைவிலக்கணத்துக்குப் பூரணமாக இவை உட்பட்டுவிடும்.

இப்பாடல்களைத் தேடிப் பெறுவதில் பலர் உதவி செய்திருக்கிறார்கள். (பார்க்க பக்கம் xviii) முஸ்லிம் சேவைப் பணிப்பாளர் அல்ஹாஜ் வீ.ஏ. கபூர் அவர்களே நேரடியாக என்னுடன் நாட்டின் பல பாகங்களுக்கும் வந்து ஒலிப்பதிவுகளைச் செய்தார். இதேபோன்று அப்போது வானொலி முஸ்லிம் சேவையில் அமைப்பாளராகக் கடமையாற்றிய எம்.எச். குத்தாஸ் அவர்களும் பல நாட்கள் கிராமங்கிராமமாக வந்து இவற்றை ஒலிப்பதிவு செய்து உதவினார்.

இதேபோன்று அவ்வருடம் முழுவதும் பல்வேறு இடங்களுக்கும் வந்து பெருந்துணை புரிந்தவர் மருதூர் ஏ. மஜீத் அவர்களாவார். மன்னார்

மாவட்டப் பாடல்களைத் திரட்டுவதில் கலைவாதி கலீல் பெரிதும் துணைபுரிந்தார்.

இத்தகைய தேடலில் பல ருசிகரமான சம்பவங்களும் இடம்பெற்றன. முக்கியமாக, எமது முதலாவது ஒலிப்பதிவினை அம்பாறை மாவட்டத்தின் இறக்காமம் எனும் ஊரில் செய்தோம். நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டவர் நாட்டார் பாடல் துறையில் வரகவியாகத் திகழும் சௌதுல் அந்தலீப் மீரா உம்மா ஆவார். சுமார் ஒரு வருட முடிவில் மன்னார் பட்டினத்தில் எமது கடைசி நிகழ்ச்சியை ஒலிப்பதிவு செய்த பின்னர் கடைசிக் கவியான மோதிரக் கவியைப் படித்தவரின் பெயரை விசாரித்தேன். கலைவாதி கலீல் அவர்களின் தாயாரான அவரின் பெயரும் மீரா உம்மா என்பதேயாகும். அதனாற்றான் கிழக்கு மாகாணத்தின் மீரா உம்மாவோடு ஆரம்பித்த நாட்டார் பாடல் ஒலிப்பதிவு, வட மாகாணத்தின் மீரா உம்மாவோடு முடிவடைந்தது ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது.

எமது ஒரு வருடத் தேடலில் ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட இடங்களுக்குச் சென்றிருக்கிறோம். நூற்றுக்கு மேற்பட்டோரைச் சந்தித்திருக்கிறோம். முன்பின் தெரியாமல் வாழ்நாளில் முதன் முதலாகச் சந்தித்தோர் கூட மிகவும் உற்சாகத்தோடு எல்லா ஒத்தாசைகளையும் வழங்கினர். பல கிராமங்களிலே எம்மை மிக வசதியாகத் தங்க வைத்து விருந்துகள் அளித்துக் கௌரவித்தனர். அச் சம்பவங்கள் யாவும் இன்றும் பசுமையாகவுள்ளன.

இப்பாடல்களைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிட வேண்டும் எனும் எண்ணம் அடிக்கடி ஏற்பட்டாலுங்கூட அதனைச் செய்வதற்கான அவகாசங் கிடைக்கவேயில்லை. எனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரர் ஏ.கே.எம். நிஸார் இதனைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்து இப்பாடல்களை ஏன் ஒரு நூலாக வெளியிடக் கூடாது என அடிக்கடி வற்புறுத்துவார். அத்துடன் நின்றுவிடாது ஒலிப்பதிவு நாடாக்களிலுள்ள பாடல்களையும் உரைகளையும் தானே பிரதிபண்ணித் தருவதாகவும் ஒப்புக் கொண்டார். ஒப்புக் கொண்டது மாத்திரமன்றி சுமார் ஆறு மாதங்கள் அப்பணியினை மேற்கொண்டு ஒலிப்பதிவு நாடாக்கள் அனைத்தையும் பிரதிபண்ணி முடித்தார்.

வானொலி நிகழ்ச்சியினை நூலுருவாக்க முற்பட்டபோதுதான் அதனைப் பெரிதும் மாற்றியமைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அதனையும் அவரே செய்து முடித்தார்.

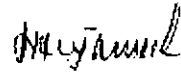
இவ்வாறு பெறப்பட்ட பிரதியினை அப்போது கல்முனை கல்விப் பணிப்பாளராயிருந்த மருதூர் ஏ.மஜீத், கல்முனை ஸாஹிராக் கல்லூரி ஆசிரியர் யூ.எல். ஆதம்பாவா, கலைவாதி கல்லீ, முஸ்லிம் சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்கள உதவிப் பணிப்பாளர் அல்ஹாஜ் எம்.எம்.ஜுனைத் ஆகியோர் பார்வையிட்டுத் தந்தனர்.

அதன் பின்னர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் கலாநிதி எம்.ஏ. நு.மான் அவர்களிடம் இதனை ஒப்படைத்து அவரது திருத்த ஆலோசனைகளைக் கூறுமாறு வேண்டினேன். அவரது ஆலோசனைகளும் ஏற்கப்பட்டு உரிய மாற்றங்களும் செய்யப்பட்ட பின்னரே இதன் இறுதிப் பிரதி தயாரிக்கப்பட்டது. இவர்கள் அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்!

இந்நூலின் முதல் பதிப்பில் மிகவும் உற்சாகத்துடன் ஈடுபட்ட முஸ்லிம், சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களப் பணிப்பாளர் அல்ஹாஜ் யூ.எல்.எம். ஹாலதீன் மற்றும் உதவிப் பணிப்பாளர் ஹாஜியானி பஹ்மியா தாஜுதீன் ஆகியோருக்கும் எனது நன்றிகள்!

ஆரம்பத்திலிருந்து இறுதிவரை இதற்கான தட்டச்சு உதவிகளைச் செய்து தந்தோர் செல்வி நபீலா அலி, செல்வி எம். என். சம்சுர் றிப்கா ஆகியோர் ஆவர். அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்!

இவ்விரண்டாவது பதிப்பிற் பல்வேறு வகைகளிலும் உதவிய நிந்தவூர் முன்னாள் கிராமச்சபைத் தலைவர் அல்ஹாஜ் எஸ். எச். எல் முகைதீன், நவமணி பத்திரிகாலயத்தைச் சேர்ந்த ஏ.எல்.எம். சத்தார், பட்டதாரியும் நூலகருமான சியாத் அஹமத், சட்டத்தரணி ஷபானா குல்பேகம் மற்றும் லாசியா நிக்கலஸ் ஆகியோருக்கு எனது நன்றிகள் உரித்தாகுக.

எல்.எச்.எம். இஐமல்

44A, ஆசிரி மாவத்தை,
களுபோவில்,
தெஹ்லிவளை.

தொலைபேசி: 5767607

01.03.2008.

ACKNOWLEDGEMENTS

We acknowledge the invaluable assistance extended by the following resource persons in 1989 - 90 in **collecting and recording** the Folk Songs in this publication.

1. Alhaj V.A.Ghafoor, Retired Director, Muslim Service, Sri Lanka Broadcasting Corporation, Colombo 7
2. M.I. Junideen Esqr., Retired Principal, Sainthamaruthu (Presently at Majeediya School, Male, Maldives)
3. K.M. Aboobucker Esqr, Retired Principal and Chief Education Officer, Erukkalampiddy
4. A.R.M. Abdul Cader Esqr., Retired Chief Education Officer, Galle
5. Mrs. Careema Ghaffoor, Principal, Muslim Ladies College, Colombo 4, and formerly Principal, Erukkalampiddy Girls' Maha Vidyalaya
6. Manippulaver Maruthoor A Majeed Esqr., Deputy Director of Education, Kalmunai
7. A.S. Abdus Samad Esqr., Retired Lecturer, Teachers' College, Addalachenai.
8. M.H. Kudhoos Esqr., Retired Director; Muslim Service, Sri Lanka Broadcasting Corporation, Colombo 7
9. K. Mohamed Cassim Esqr., Administrative Secretary, Grand Mosque, Sainthamaruthu
10. A.M. Subaideen Esqr., (Seenanthurai) Nintavur
11. Maruthoor Koththan V.M.M. Ismail Esqr., Retired Principal, Maruthamunai, Kalmunai.
12. Pavalar Fazeel Kariapper Esqr., Sammanthurai
13. Z.M.Pichchai Esqr., Retired Principal, Mawadippalli
14. Kalaiwathi Kaleel Esqr., Lecturer, Teachers College, Dharga Town
15. A.K.M. Niyas Esqr., Principal, Old Post Office Road, Sainthamaruthu
16. Maruthoor Ali Khan Esqr., Mavadi Road, Sainthamaruthu
17. S.M.A. Majeed Esqr., President, Drivers' Association, Sainthamaruthu

அத்தியாயம் 1

கவியின் கதை

நாட்டுப்புறவியல் அல்லது நாட்டாரியல் (Folklore) என்பது நாட்டார் இலக்கியம் (பாடல், கதை, நொடி எனப்படும் விடுகதை, பழமொழி, முதுரை, பழமரபுக் கதைகள், கதைப்பாடல்கள், நகைச்சுவைத் துணுக்குகள், மந்திரங்கள், குழுஉச் சொற்கள் முதலியவை) மற்றும் நாட்டுப்புற மக்களின் நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் முதலிய எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கும் ஓர் ஆய்வுத்துறையாகும்.

நாட்டாரியலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவான நாட்டார் பாடல், நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வில் முக்கிய இடம்பெறுகிறது. இப்பாடல்கள் நாட்டுப்பாடல், நாடோடிப்பாடல், கிராமியப் பாடல், பாமரப் பாடல், மக்கள் பாடல், எழுதாப்பாடல் என்றெல்லாம் பலவாறு அழைக்கப்படுகின்றன.

முஸ்லிம்களிடையே 'கவி' என்னும் சொல் இவ்விலக்கியத்தைக் குறிப்பதற்குப் பயன்பட்டு வந்துள்ளது. எவ்வாறாயினும் சிறப்பான இலக்கிய வளத்தையுடைய ஒரு மக்கள் குழுவின் இலக்கிய வகைகளையே இவையாவும் சுட்டுகின்றன.

இவ்வாறான கிராமியப் பாடல்களைத் தொகுத்து ஒழுங்குபடுத்தும் பொழுது வளர்ச்சிப் படிமத்தின் அடிப்படையில் தொகுப்பதே மரபாயுள்ளது. குழந்தை பிறந்தவுடன் மருத்துவச்சி வாழ்த்து, பின்னர் தாலாட்டு, சாய்ந்தாடு, சிறுபிள்ளைகளாய் உள்ளபோது பாடப்படும் விளையாட்டு, வேடிக்கைப் பாடல்கள், வளர்ந்தோரின் காதல், அன்புக் கவிகள், தொழிற்பாடல்கள்,

வசைப்பாடல்கள், இறப்பின் போது மையத்துப் புலம்பல் என அடுக்குமுறையாய் அமைகின்றன.

பெரும்பாலான கிராமியக் கவிகளின் முக்கிய பண்புகளிலொன்று ஒரு பாடல் முதல் முதலில் எக்காலத்தில் பாடப்பட்டது என்பது நிச்சயமாகத் தெரியாத தன்மையாகும். வேலை நேரங்களில் களைப்பைப் போக்கி உற்சாகத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும், ஓய்வு வேளைகளில் தமது பொழுதை இனிதே கழிப்பதற்கும், விழாக்காலங்களில் அந்நிகழ்ச்சிகளுக்கு மெருகூட்டுவதற்கும் இவை பாடப்பட்டன. ஒருவரோ பலரோ பாடுவர். அவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர் மனனம் செய்து பின்னர் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் இசைப்பர். எழுத்துருவம் பெறாது மனப்பாடமாகவே தொடர்ந்திருந்த காரணத்தினாலும், வாய்மொழியாகவே ஒரு தலைமுறையினரிடமிருந்து அடுத்த தலைமுறையினருக்குக் கைமாறி வந்த காரணத்தினாலும் பல கவிகள் உருமாற்றம், சொல்மாற்றம் பெற்றுள்ளன. வெவ்வேறு ஊர்களில் வெவ்வேறுமாதிரி அவை பாடப்படுவதையும், சொற்கள் மாறுபட்டிருப்பதையும் காணலாம். இது மட்டுமில்லாது எத்தனையோ கவிகள் முற்றாக மறைந்தும் போயிருக்கும்.

இத்தகைய சுவை மிக்கதும் இலக்கியநயம் படைத்ததுமான எமது முதிசம் அழிந்து போகாது பாதுகாக்கப்படல் வேண்டுமென்பதைக் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் வெளியிட்ட நாட்டார் பாடல் நூல் தொகுப்பாளர் அந்நூலின் முன்னுரையிற் பின்வருமாறு வலியுறுத்துகின்றார்:

“இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே வழங்கும் நாட்டுப் பாடல்களும் தொகுக்கப்பட வேண்டியுள்ளன. ‘மட்டக்களப்பு வசந்தன் கவித்திரட்டு’ (1940) என்னும் நூலுக்கு அதன் பதிப்பாசிரியர் எழுதிய ஆங்கில முன்னுரையிலே முஸ்லிம்களிடையே வழங்கிவரும் நாட்டுப் பாடல்கள் இன்னும் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன என்றும், இவ்வளர்ச்சிக்கு முக்கியமாக முஸ்லிம் பெண்களே உதவுகின்றனர் என்றும், மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் தென்பகுதியிலே குறிப்பாக கரைவாகுப்பற்று, அக்கரைப்பற்று என்னும் கிராமங்களிலுள்ள முஸ்லிம் பெண்கள் இத்தகைய கவிகளை இயற்றுவதில் சிறந்து விளங்குகின்றனர் என்றும் இன்னும் இத்தகைய கவிகளை ஆண்களும் பெண்களும் இயல்பாகவே பாடுகின்றனர் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.”

1. நாட்டார் பாடல்கள் (தொகுப்பு), தேசிய உயர்கல்விச் சான்றிதழ் பரீட்சைக்குரியது, கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், கொழும்பு 1976, ப:12

மட்டக்களப்பில் வழங்குபவை போன்றே மன்னார் பிரதேசத்திலும் இத்தகைய பாட்டுக்கள் முஸ்லிம் மக்களிடையே வழங்குகின்றன. தென்னிலங்கையிலும் ஏனைய பிரதேசங்களிலும் கூடப் பலவகையான நாட்டுப்பாடல்கள் முஸ்லிம் மக்களிடையே வழங்கி வருகின்றன. இவைகளையெல்லாம் தேடித் தொகுத்து வகைப்படுத்தி வெளியிட்டால் இலங்கை முஸ்லிம்களின் நாட்டுப் பாடல் வளத்தை நாம் வெளிக் கொணரலாம்.

மாணவரின் மொழி வளர்ச்சிக்கு, உரை நூல்களும் இலக்கிய நூல்களும் பெரிதும் துணைபுரிந்துள்ளன. இலக்கியத்தில் சிறப்பான ஒரு பகுதி நாட்டார் பாடல்களாகும். ஒரு காலத்தில் நாட்டார் பாடல்கள் என்பது முக்கியமற்ற ஒரு துறையாகக் கருதப்பட்டதுமுண்டு. அதனால் அவற்றை எழுதிப் பாதுகாப்பது மிக அரிதாகவேயிருந்தது. ஆனால் இன்று அந்நிலை மாறி கிராமிய இலக்கியத்திற்கும் மிக உயரிய அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி போன்ற மேற்கு நாடுகளில் FOLKLORE எனப்படும் இத்துறை பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்தில் இடம்பெற்றுள்ளதோடு ஆராய்ச்சித்துறை விடயமாகவும் விளங்குகிறது. இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களும் சமீபகாலத்தில் இத்துறைக்கு முக்கியமளித்துள்ளன. எமது நாட்டில்கூட இன்று நாட்டார் வழக்கியல் ஒரு பல்கலைக்கழகப் பாடமாகப் பயிற்றப்பட்டு வருகின்றது. கலாநிதிப்பட்ட மட்டத்திலான ஆய்வுகள் இத்துறையில் நடத்தப்படுகின்றன.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் (1980) யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறையினர் நாட்டார் வழக்கியல் பற்றிய கருத்தரங்கொன்றினை நடாத்தியுள்ளனர். அக்கருத்தரங்கிலே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பதினைந்து கட்டுரைகளும் பின்னர் தொகுப்பு நூலாக வெளிவந்துள்ளன. நாட்டார் வழக்கியல் ஆய்வு, அது தொடர்பாக இதுவரையும் வந்தவையும் வரவேண்டியவையும், அதன் பகைப்புலமான பொருளாதார சமூக தோற்றப்பாடுகளும் மாற்றங்களும், மாறும் சமுதாய அமைப்பில் அவற்றின் நிலை, வரலாற்றோடு அவற்றுக்குள்ள தொடர்பு, இந்தியாவில் நாட்டார் இயல் ஆய்வுகளின் இன்றைய நிலை, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை முறையும் நாட்டார் வழக்குகளும், வாய்மொழி இலக்கியமும் எழுத்திலக்கியமும் ஏற்படுத்தும் பரஸ்பர பாதிப்புகள், மொழியமைப்பு,

பழமொழிகள் விடுகதைகள் போன்றவற்றின் வரலாறு என்பன பற்றிக் கூறும் கட்டுரைகளும் வேறும் பலவும் இதில் அடங்கியுள்ளன. இதன் பதிப்பாசிரியரான கலாநிதி கார்த்திகேச சிவத்தம்பி அவர்கள், கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூரியின் சிறப்புமிக்க ஒரு பழைய மாணவனும், அதன் முன்னாள் விரிவுரையாளருமாவார்.²

நாட்டார் பாடல்களைக் காலவரையறை செய்யும் புது முயற்சியொன்றினை மருதூர் ஏ. மஜீத் தமது “தென்கிழக்கு முஸ்லிம் தேசத்தாரின் நாட்டாரியல்” எனும் நூலில் மேற்கொண்டுள்ளார். அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“நாட்டார் பாடல்கள் எப்பொழுது ஆரம்பமாகின என்பதைப் பற்றித் திட்டமாகக் கூற முடியாது என்பது பொது விதியென்றாலும், கலாநிதி க. கைலாசபதி அவர்கள் ‘சங்க இலக்கியங்கள் வாய்மொழிப் பாட்டின் அடிப்படையில் எழுந்தன. உதாரணமாக, பெயர் அடிகள், சொற்றொடர்கள் சங்கப் பாடல்களிலும் வருகின்றன என்பதிலிருந்து சங்கத்துக்கு முந்தியது நாட்டார் பாடல் எனக் கொள்ளலாம்” எனக் கூறியுள்ளார்.

சங்க காலம் என்பது கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு வரையான ஆறு நூற்றாண்டுகளைக் கொண்டதாகும். தென்கிழக்கு முஸ்லிம் தேசத்தாரின் நாட்டார் கவிகளை இந்த அளவு தூரத்தில் வைத்துப் பார்க்க முடியாதுள்ளது.

காரணம், இக்கவிகளில் இஸ்லாமிய மதக் கருத்துக்களும் கலை, கலாசாரப் பண்புகளும் பரவிக் கிடப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. அதனால் தென்கிழக்கில் இஸ்லாம் பரவியதன் பிற்பாடே அதிகமான கவிகள் பாடப்பட்டுள்ளன எனக் கொள்ள முடியும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் நீண்டகாலமாக வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளை ஆராய்ந்து பார்க்க முற்படும் பொழுது அம் மக்களின் பொருளாதார ஆதிக்கம், அரசியல் ஆதிக்கம், பண்பாட்டு ஆதிக்கம் என்பன எவ்வாறு இருந்தன எனப் பார்த்தல் மிக முக்கியமான அம்சமாகும். இம்மூன்றிலும் பண்பாட்டு ஆதிக்கமானது அவர்களது வாழ்வியலோடு மிகவும் நெருக்கமான சம்பந்தமுடையது எனலாம்.

2. கார்த்திகேச சிவத்தம்பி (பதிப்பாசிரியர்) இணக்கத் தமிழ் நாட்டார் வழக்கியல் (கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், 1980.

பண்பாடு எனும்பொழுது அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்க நெறிகள், பழக்க வழக்கங்கள், உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள், கை வினைகள், தொழில்கள், சமுதாயப் பாரம்பரியம், மொழி, இனம், மதம் என்பன பண்பாட்டியலோடு சம்பந்தமுடையது எனலாம்”.

மேற்கூறியவற்றை அடிப்படையாக வைத்துப் பின்வரும் கால அடிப்படையில் அவர் கவிகளை வகுத்துள்ளார்.

கி.பி. 700-1500 வரை : பூவல் கிணறுக்காலம்

கி.பி. 1501-1796 வரை : கொட்டுக் கிணறுக்காலம்

கி.பி. 1796-1948 வரை : கற்கிணறுக்காலம்

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் முக்கிய இலக்கிய முதிசமாக விளங்குவது ‘கவி’ எனப் பொதுவாக அழைக்கப்படும் இந்நாட்டார் பாடல்கள் ஆகும். கிழக்கிலங்கையில் மட்டுமன்றி நாட்டின் ஏனைய பிரதேசங்களான மன்னார், யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, காலி, மலைநாடு போன்றவற்றிலும் முஸ்லிம் மக்களிடையே பாரம்பரியமாக பல கவிகள், கதைகள், விடுகதைகள், பழமொழிகள் வழக்கிலிருந்துள்ளன.

ஆயினும் கிழக்குப் பிரதேசத்தில் திகாமடுல்ல என அழைக்கப்படும் அம்பாறை மாவட்டத்தின் கரைவாகுப்பற்று, சம்மாந்துறைப்பற்று, நிந்தவூர்ப்பற்று, அக்கரைப்பற்று, பாணமைப்பற்றுப் பகுதிகளிலேயே நாட்டார் பாடல்கள் மிகப் பெருந்தொகையாகவும் ஜனரஞ்சகமாகவும் வழக்கிலிருந்துள்ளன.

‘பற்று’ எனும் சொல் ‘பத்து’ என்பதிலிருந்து மருவி வந்ததாகும். அக்காலத்தில் ஓர் உள்ளூராட்சிப் பிரிவை அமைக்கும் பொழுது சிறியதும் பெரியதுமான பத்துக் கிராமங்களை உள்ளடக்கியதாக அது அமைக்கப்பட்டது. அவ்வாறு பத்துக் கிராமங்களைக் கொண்ட ஒரு பிரிவு, அதனுள் அடங்கிய பெரியதொரு ஊரின் பெயருடன் இணைத்துப் ‘பத்து’ என அழைக்கப்பட்டது. இதுவே காலக்கிரமத்தில் ‘பற்று’ எனவாகிவிட்டது.

சிங்கள மன்னர் ஆட்சிக் காலத்திலும் அவர்களது இராச்சியங்களில் இப்பிரிவு முறையைக் காணலாம்.

3. மருதூர் ஏ மஜீத். தென்ஐக்கு முஸ்லிம் தேசத்தாரின் நாட்டாரியல், மருதூர் வெளியீட்டுப் பணிமனை, சாயந்தமருது, 2007 ப: 44, 48

கம-நிகம-பஸ்கம-தசகம-றட்ட-மண்டல-மலமண்டல எனப் பிரிவுகள் சிறியதிலிருந்து பெரிதுவரை சென்றன. தசகம என்பது பத்துக் கிராமங்களைக் கொண்டதாகும். புத்ததாச மன்னன் ஆட்சிக்காலத்து (கி.பி. 340-368) ஆவணங்களிலும் இது பற்றிய குறிப்புக்களைக் காணலாம்.

ஊர்ப்பெயர்களைக் குறிப்பிடும் பெருந்தொகையான கவிகள் உள்ளன:

அக்கரைப் பற்றிலையோ
அங்கு கரைவாகிலையோ
சம்மாந்துறையிலையோ
என்ற தங்க வண்டார் தங்குறது.

அக்கரைப்பற்றோ
அவரும் கரவாகோ
சாய்ந்தமருதாரில்
சாதிசனமுண்டாமோ.

அக்கரைப்பற்றோ
அவரும் கரவாகோ
சம்மாந்துறையில்
சாதிசனமுண்டாமோ.

எருக்கலம் பிட்டிக்கு
எருதுகொண்டு போற தம்பி
மச்சானைக் கண்டால் உன்ற
மயில் வரட்டாம் என்று சொல்லு.

ஊராண்ட வள்ளத்தில்
உப்பேத்திப் போற மச்சான்
கல்லாத்து விரிசலில் உன்னை
கவிழ்த்து வள்ளம் கொட்டிடாதோ.

காத்தான் குடியிருந்து ஒரு
கன்னி நாகு வந்திருக்கு
காசைத் தா வாப்பா நம்முட
கை முதலாய் வாங்கிடுவோம்.

காலி விளை பாக்கிற்கும்
கழுதாவளை வெத்திலைக்கும்
ஏலம் கரம்பிற்கும்
ஏற்றதுதான் உன் எழில் வாய்.

ஓமணாப் பொண்டுகளே
ஓசந்த கொண்டைக்காரிகளே
மன்னாரார் வாறாரெண்டு
வழிமறிச்சி நிலலாதீங்க.

போதுமப்பா போதும்
புத்தளத்து வியாபாரம்
பொன்பரப்பி ஆற்றாலே
போகவரக் கட்டாதே.

துரிதமான கிராமப் பிறழ்வின் காரணமாக நாட்டார் பாடல்கள் இன்று அருகி வருகின்றன. அவை இன்று வளர்வதுமில்லை; அவற்றைப் பாடுவோரும் மிகக் குறைவு. பாரம்பரியக் கலையொன்று முற்றாக மறைந்து விடாமல் பாதுகாக்கப்படல் அவசியமாகும். அவ்வாறு பாதுகாப்பதிலும் அவற்றைத் தேடிப் பெற்றுத் தொகுப்பதிலும் ஆய்வு நடாத்துவதிலும் இதுவரை ஈடுபட்டோருள் ஓரிருவர் இப்பாடல்களின் பின்னணியும் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளும் பண்புகளும் பூரணமாகத் தெரியாத காரணத்தினால் எத்தனையோ பாடல்கள் இன்று அவர்களினால் உருமாற்றம் பெற்றுள்ளன.

இப்பணிகளை மேற்கொள்வோர் இவ்வுருவ, கருத்து மாற்றங்கள் செய்வதைத் தவிர்த்தல் வேண்டும்.

இளைய தலைமுறையினருக்கு இவ்விலக்கிய வளம் அறிமுகம் செய்யப்படலும் மிக அவசியமாகும்.

1. வீவசாயப் பின்னணி

மக்கள் வாழும் சமுதாயத்தை இலக்கியம் பிரதிபலிக்க வேண்டும். அது தோன்றிய பிரதேசத்தின் மண்வளத்தையும் சமுதாயத்தின் யதார்த்தமான வாழ்க்கை நிலையையும் எடுத்துக் காட்ட வேண்டும்.

அப்போதுதான் அது மக்கள் இலக்கியமாகவும் வாழும் இலக்கியமாகவும் விளங்க முடியும்.

இலக்கியம் பற்றிய இவ்வரைவிலக்கணத்துக்கு கவிகள் மிகப் பொருந்தும். கவிகள் தோன்றிய சமூக அமைப்பானது விவசாயத்தை முக்கிய தொழிலாகக் கொண்டது. நவீன கைத்தொழில்கள், இயந்திரமயமாக்கல் ஏற்படுவதற்கு முந்திய அவசரமற்ற ஆறுதலான வாழ்க்கை முறை அதுவாகும். கவிபாடுவதற்கும் பாடுவதைக் கேட்டு இரசிப்பதற்குமான போதிய அவகாசமும் காலமும் நேரமும் அம்மக்களுக்கு இருந்தன. வேலை நேரங்களிலும் ஓய்வு வேளைகளிலும் பாடி மகிழ்ந்தனர்.

இம்மக்களது வேலைகள் பெரும்பாலும் வேளாண்மைச் செய்கையோடு தொடர்புடையவையாகும்.

வேளாண்மை செய்யும் காணி அல்லது வயல் 'வட்டை' எனும் பெயராலேயே பொதுவாக அழைக்கப்பட்டது. இன்றும் அவ்வாறே அழைக்கப்படுகிறது. சேனைக்காட்டு வட்டை, சோலை வட்டை, அலியாண்ட வட்டை, கரவாகுவட்டை, வளைந்த வட்டை, காத்தாண்ட வட்டை, செட்டியா வட்டை என்பன போன்ற காணித் தொகுதிகள் வட்டை என்னும் பெயராலேயே இன்றும் அழைக்கப்படுகின்றன.

சுமார் 30-40 ஏக்கர்களைக் கொண்ட ஒருமித்த காணித்துண்டு 'வெளி' எனப்படும். சில நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர்களைக் கொண்ட பிரதேசம் 'கண்டம்' எனப்படும். நெற்செய்கை பண்ணும் நிலத்தை 'உம்மாரி' எனக் கூறுவதுமுண்டு. முன்மாரி என்னும் சொல்லே காலக் கிரமத்தில் மருவி 'உம்மாரி' என வந்துள்ளது. வட்டையிலுள்ள சிறு தென்னம் தோட்டம் 'காலை' எனப்படும். இவ்வயல்களுக்கு நீர் பாய்ச்ச உபயோகிக்கப்படும் குளம் 'வில்' எனப்படும். மூன்று பக்கமும் மழை நீர் வந்து தேங்குவதற்கு இடம் விட்டு நான்காவது பக்கம் நீரை மறித்து அணைகட்டி வளைத்து வில்லுப்போல் இருப்பதனால் இக்குளம் அப்பெயரைப் பெற்றிருக்கலாம்.

தாவரங்கள், பறவைகள், மிருகங்கள், மனிதர்களின் பெயர்களை அடியொற்றி 'வட்டைகள்' தமது பெயர்களைப் பெற்றுள்ளன. பூலாக்காடு, அல்லிமூலை, குரக்கன்சேனை, வம்மிச்சோலை, இலுக்குச்சேனை,

அரசையடி, காஞ்சிரங்குடா என்பன முதலாவது வகைக்கான உதாரணங்களாகும். பன்றித்தீவு, மாட்டுப்பளை, வக்காத்தீவு என்பன இரண்டாவதற்கான உதாரணங்களாகும்.

பழைய அமைப்பு முறையில் கண்டத்தை மேற்பார்வை செய்பவர் 'வட்ட விதானை' ஆவார். அவருக்கு உதவியாக 'அதிகாரி', 'வெடிக்காரன்' ஆகியோர் இருப்பர்.

விவசாயத் தொழிலில் அடிக்கடி உபயோகப்படும் வேறு சில சொற்களும் உள. அவையாவன: வரவை (நான்கு பக்கமும் வரம்பிடப்பட்ட பகுதி; போட்டா (பெரிய வரவை); முத்தெட்டு (வயற்காரனுக்கென ஒதுக்கிக் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு சிறு வரவை); அளத்தட்டு (இருவரது வயல்களுக்கிடையேயான எல்லையிலுள்ள ஒரு நீள்துண்டுப் பூமி; இதனை இரு காணிச் சொந்தக்காரரும் வருடாவருடம் மாறி மாறிச் செய்கை பண்ணுவர்); பூவல் (குடிநீர் பெறுவதற்காகத் தோண்டிய குழி); உப்பட்டி (ஒரு கைப்பிடியளவு அரிந்த நெற்கதிர்); கட்டு (ஒருவர் தலையில் சுமக்கக்கூடிய அளவு உப்பட்டிகளைச் சேர்த்துக் கட்டியது); கந்து (நெற்கதிர்களின் சிறு குவியல்); குடு (பெரிய குவியல்); பரண் (உயரமாகக் கட்டப்பட்ட தங்குமிடம்); புரை (நிலமட்டத்திற் கட்டப்பட்ட குடிசை); காவற்பரண் (மிருகங்களின் தொல்லைகளிலிருந்து நெற்பயிரைப் பாதுகாக்கத் தங்குவதற்காக வயலின் எல்லையிற் கட்டப்படும் சிறு பரண்; மரைக்கால் நெல் அளக்கும் கருவி; அளவை வீதம்; அவணம் (30 மரைக்கால் = 1 அவணம்).

நெற்செய்கையில் பழம் பெரும் பண்பாடொன்று இன்றும் வயல்களிற் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருவதைக் காணலாம். குறிப்பாக சூட்டுக் களத்தில் விவசாய உபகரணங்களைக் குறிப்பதற்கு அவற்றின் நேரடியான சொற்கள் உபயோகிக்கப்படுவதில்லை. அவை வேறு பெயர்களிலான குழுஉக்குறிகளினால் அழைக்கப்படுகின்றன.

அவற்றுட் சில வருமாறு : நெல்-பொலி; வைக்கோல்-பொலிக்கொடி; மரைக்கால்-கணக்கன்; சாக்கு-தோல்வாயன்; பாக்கு-கருங்காய்; புகையிலை-புகைஞ்சான்; தண்ணீர்-கலங்கல், வெள்ளம்; வாழைப்பழம்-கரைச்சான்; கைப்பெட்டி-குஞ்சுவாயன்; கடகம்-பெருவாயன்; தேங்காய்ப்பாதி-பல்லிளிச்சான். இவ்வாறான சுமார் ஐம்பது சொற்கள் விவசாயக் களங்களிலே உபயோகிக்கப்படுகின்றன.

இவ்விடயங்களில் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டும் கவிகள் சில பார்ப்போம்.

அலிக்கம்ப வட்டையிலே
அஞ்சேக்கர் செஞ்சிருக்கு
தாலிக்கொடி வாங்க
எங்க தங்க மயில் நாகூருக்கு.

கொள்ளி பொறக்கி
கொடுங்கையில் தூக்கிவைச்சி
பாரஞ்சமந்து வந்தன்
என்னைப் பாத்திருங்கோ மாமிமகன்.

பன்னுக்குப் போன
பச்சைக்கிளி வட்டையிலே
மேயுதுகா ராசாவே
அதை மெள்ள வந்து கூட்டிவாங்கோ.

தேனெடுக்கப் போன
எண்ட செல்ல மகாராசாவின்
கண்கள் கலங்காமல்
கலந்தரப்பா உன் காவல்.

மாடு தருவேன்
மண் இழுக்க நான் வருவேன்
ஆடும் தருவேன்
என்னை ஆதரிச்சால் நீ ராசா.

கதிரு பொறக்கி
கஷ்டப்பட்டு வாழ்வேன் நான்
மரியாதை இல்லாத
மடத்தனத்தைச் செய்ய ஒண்ணா.

மானாகன் வட்டைக்கி
மாடுதேடிப் போற மச்சான்
காரமுள் தச்சிடாமல்
கலந்தரப்பா உன் காவல்.

கல்லிலே கரடி கத்த
கரைச்சையில் திராய் முளைக்க
வில்லுக்குப் போற மச்சான்
உன்னை விரிபுடையன் தீண்டாதோ.

இப்பாடல்களிலே பிறிதொரு விடயத்தையும் நாம் கவனிக்கலாம். அதுதான் பெண்கள் செய்யும் தொழில்களாகும். கொள்ளி பொறுக்குதல், பன் பிடுங்கல், கதிர் பொறுக்குதல் என்பன இங்கு கூறப்படுகின்றன. கிராமியச் சமுதாய அமைப்பில் வீட்டைக் கவனித்துக் கொள்வதோடு, வீட்டுவேலைகளோடு தொடர்புள்ள நெல்லுக் குற்றுதல், மா இடித்தல், கிணறு வசதி இல்லாவிடத்து பூவலில் அல்லது வாய்க்காலிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வரல் என்னும் வேலைகளோடு பொருளாதார வருவாய்த் துறைகளிலும் எமது பெண்கள் ஈடுபட்டு வந்திருக்கின்றனர். அல்லைக்குப் போய் பன் பிடுங்கி வந்து அதைக் காய வைத்துத் தெரிந்தெடுத்துச் சாயமூட்டி, வாட்டி, பாய், தட்டு, உமல் முதலியன இழைத்தல், தென்னோலையில் கிடுகு இழைத்தல், வட்டையில் அறுவடைக்காலத்தில் கதிர் பொறுக்கி அதிலுள்ள நெல்லை எடுத்தல் போன்ற தொழில்களில் எம் பெண்கள் ஈடுபட்டே வந்துள்ளனர். உட்பட்டிகளைக் கட்டாகக் கட்டும் போதும், கட்டுக்களைச் சுமக்கும் போதும் சிதறுண்ணும் கதிர்களைச் சேர்த்தெடுத்தலே 'கதிர் பொறுக்குதல்' என்பதாகும். அது பெண்களின் தொழிலே.

இன்று விவசாயக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பெண்கள் வயலிலே செய்யும் தொழில் வகைகள் அதிகரித்துள்ளன. உழவின் போது புல் எடுத்தல், வேளாண்மையில் களை பிடுங்குதல், கிருமி நாசினி தெளிக்கும் போது வேளாண்மையை விலக்குதல், உட்பட்டி புரட்டுதல் போன்ற வேலைகளைப் பெண்களே செய்கின்றனர். ஆகையால் முஸ்லிம் பெண்களும் விவசாய உற்பத்தியில் பங்கு கொள்வதை இங்கு காணலாம்.

இவ்வாறான கிராமியச் சமுதாயத்தில் கலியாணத்தின்போது மணமக்களுக்குப் பெண்ணின் பெற்றோரால் வழங்கப்பட்ட பொருட்களையும் நாட்டார் பாடல்கள் கூறுகின்றன. நற்காரிய வேளைகளில் பின்பற்றப்பட்ட சம்பிரதாயங்களும் அங்கே கூறப்படுகின்றன.

ஏழவண நெல்லும்
எருமைகளும் கன்றுகளும்
தாறதுதான் உங்களுக்கு
சம்மதமோ சொல் பொடியா.

மருதோண்டி போட
மயில் வருமாம் என்று சொல்லி
விளக்கும் கொளுத்தி நாங்க
வெகுநேரம் காத்திருந்தோம்.

மஞ்சள் அரைச்சி
மதினிமார் கொண்டு வந்து
பூசி விளையாடப்
போகினமாம் எங்களுக்கு.

இங்கு நெல்லும் மாடும் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளன. அதாவது சில ஏக்கர் நெல் வயலும் சில மாடுகளும் வசதி உள்ளவிடத்து மாட்டுப் பட்டி ஒன்றும் வழங்கப்படுதல் மரபாயிருந்துள்ளது. இவற்றுடன் வேறு சில பொருட்களும் கொடுக்கப்பட்டன. மருதோன்றி போடுதல், ஆராத் தி எடுத்தல் எனும் சம்பிரதாயங்களும் கூறப்படுகின்றன.

ii. கிராமத்து வாழ்க்கை

கிராமியப் புவியியல் அமைப்பையும் சூழலையும் நாட்டார் பாடல்கள் நன்கு பிரதிபலிக்கச் செய்கின்றன. கிராமங்களின் சாதாரண போக்குவரத்துப் பாதை ஒழுங்கையாகும். இவை நான்கு வகைகளாக இருந்தன. அவையாவன: சிற்றொழுங்கை, குறுக்கொழுங்கை, மறுக்கொழுங்கை, பேரொழுங்கை. தார்வீதிகளும் கிரவல்வீதிகளும் ஏற்படுவதற்கு முன்பு கிராமம் முழுவதும் மணல் ஒழுங்கையே. அவ்வொழுங்கை பற்றிய இரு கவிகளைப் பார்ப்போம்.

ஓடி ஓடி வருவார்கா
ஒழுங்கையில் நிற்பார்கா
என்னை நினைப்பார்கா - என்ற
வீட்டவர நாட்டமில்லை.

குறுக்கொழுங்கை மறுக்கொழுங்கை - நாம்
கூடி நிற்கும் சித்தொழுங்கை
பேரொழுங்கை நாலிலையும் ராசா - நம்மட
பேரெழும்பி வீசறென்ன?

கால ஓட்டத்தோடும் நகர்ப்புறத் தொடர்பு அதிகரிப்போடும் கிராமியப் பண்புகளிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. புதிய பழக்கங்கள் அம்மக்களது நடை, உடை, பாவனையை மாற்றுகின்றன. சிகரெட் புகைத்தல், பேச்சு வழக்கில் ஆங்கிலச் சொற்களைச் சேர்த்தல் என்பனவும் நாட்டார் பாடல்களில் இடம்பெறுகின்றன.

காலையில்லை மாலையில்லை
கடும்பகலும் சாமயில்லை
வாயில் வெள்ளைச் சுருட்டோடே - இந்த
வளவைச் சுத்தித் திரிகிறான்கா.

வெள்ளை வெலுட்டும்
விரல் நிறைய மோதிரமும்
எங்கும் பொழுபொழுப்பு
எங்க மச்சான் வாற செப்பம்.

இம்மக்களின் முக்கியமான தொழில் விவசாயமாகும். வேளாண்மைச் செய்கையே அவர்களின் ஜீவநாடி. ஆகையால் அவர்களது தொழிற்பாடல்கள் அநேகமானவை விவசாயத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

வேளாண்மைச் செய்கையுடன் மாட்டுப்பட்டிகள் வைத்திருத்தல், தவள வர்த்தகம், சேனைப் பயிர்ச்செய்கை என்பனவும் இவர்களது தொழில்களாயிருந்தன.

வேளாண்மைச் செய்கையில் வயல் மிதிப்பு, வேலிக்காவல், அறுவடை, சூட்டிப்பு எனும் முக்கிய கட்டங்கள் பலவுள்.

அவை தொடர்பான சில கவிகள்:

நடவாக் கிடாமாடும்
நானும் இந்தப் பாடுபட்டால்
காயாப் புழுங்கலும் என்
கண்மணியும் என்ன பாடோ.

ஆலையடி வரவை
அதற்கடுத்த நீள்வரவை
கதிர்வளைந்து நெல்விளைவு
காவலுக்குப் போய்வாறன்.

காவற் பறணதிலே
கண்ணுறங்கும் வேளையிலே - என்
கண்ணான மச்சி வந்து
காலூண்டக் கண்டேன்கா.

கிராமியச் சூழலையும் தொழிலையும் எடுத்துக் காட்டும் அதேவேளையில் அம்மக்களின் உடைகள், நகைகள், பெறுமதியான பொருட்கள் என்பவற்றைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும் இக்கவிகள் பெரிதும் உதவுகின்றன. இன்று புடவை வகைகள் வுளி, ஜீ போர், காஞ்சிபுரம், மணிப்புரி, ஜோர்ஜட், நைலக்ஸ், சீகுவினஸ், லேஸ் சாறி, மைசூர் சில்க், காஷ்மீர், ஓர்கன்ஸா, பெங்களுர் என்பன போன்று அன்றும் உடுதுணிகள் பலவகையாயிருந்தன. அவற்றுள் சிறந்தது சோமன்பட்டு எனும் வகைபாகும்.

மச்சி மனசு மெச்ச
மதிப்பான பால் சோமன்
ஹஜ்ஜிக்கு வாங்கிவாறன்
கவலை என்ன வேறுனக்கு.

மாடாவண்ணச் சோமன், எள்ளுவண்ணச் சோமன், கடுகுவண்ணச் சோமன், சந்திரபடிச் சோமன், பால் சோமன், மருதமுனைச் சோமன்,

முக்கடுக்குச் சோமன், வெண்பட்டுச் சோமன், மஞ்சள்பட்டுச் சோமன், தோம்புச் சேலை, கருக்குப்பணி, சுங்கோடி, மூங்கில்பட்டு, மோகினிப்பட்டு, கல்குத்தா, வத்தாவி, கறுத்தச்சேலை, அத்துராசிச் சேலை, பஞ்சவர்ணப்பட்டு என்பன அக்காலத்தில் சிறப்புப் பெற்ற சாறி வகைகளாகும். மண்பெண்ணுக்கும் கூறைக்கும் உபயோகப்பட்டவை முக்கடுக்கு, வெண்பட்டு, மஞ்சள்பட்டுச் சோமன்களாகும்.

வட்டா, படிக்கம், சேவரக்கால், குத்துவிளக்கு, தூக்குவிளக்கு, செம்பு, செம்புக்குடம் எனும் வெண்கலப் பொருட்களும் பெறுமதியானவையாகக் கணிக்கப்பட்டன.

வட்டா படிக்கம்

வளச்சிருந்து என்ன செய்ய - என்ற

செம்பகக்கிளி வாயாலே

சிரிச்சிருந்தாப் போதாதோ.

பூசின செம்பே - என்ற

புழுதிபடா வெண்கலமே

ஆசைக்கிளியே - உன்னை

ஆருவெச்சி ஆளுவரோ?

காப்பெங்க கண்டார் உன்ற

காதிலிடும் தோடுமெங்கே

மாலை பதக்கமெங்கே கண்டார்

மான்விரட்டிப் பார்வை எங்கே.

மேலேயுள்ள கவி, பெண்களின் நகையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. கிராமியக் கவிகள் செழிப்புற்றிருந்த காலத்தில் அப்பிரதேசப் பெண்கள் அணிந்த நகைகள் பல்வகையாகும்:

கழுத்தில்: உட்கட்டு, சவுக்கமணி, தாலிக்கொடி, மணிக்கோர்வை

காதில்: காதுப்பு, அல்லுக்குத்து, வாளி, சிமிக்கி

கையில்: பூட்டுக்காப்பு, முகப்பணிக்காப்பு, பூட்டுத்துறப்புக் காப்பு, கொலிசக் காப்பு, பட்டணத்துக் காப்பு, கைக்கட்டு, தாவத்துக் கொடி

காலுக்கு: கால்மோதிரம், கொலிசம், தண்டை, கறணை

கொண்டையில்: மாலைக்கொண்டைக்குத்தி, திருகுபு, பூக்கொண்டைக் குத்தி

மூக்கில்: மூக்குத்தி

இவையாவும் வெள்ளியினால் செய்யப்பட்டவையாகும். இவற்றை இன்று எவரும் அணிவதில்லை. ஆயினும் தாம் ஒரு காலத்தில் பெருமையாக அணிந்த நகைகளைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கும் சில வயோதிபுப் பெண்களை இன்றும் கிழக்கு மாகாணத்தில் சந்திக்கலாம்.

கிராமத்தின் புவியியல் அமைப்பு, காலமாற்றம், தொழில், உடை, பொருட்களின் பெறுமானம் என்பவற்றைக் காட்டும் இக்கவிகளின் ஒரு முக்கிய பண்பு அவை எங்கணுமே எழுதப்படாதவை என்பதாகும். அவ்வாறு எழுதப்படாது வாய்மொழியாகப் பரம்பரை பரம்பரையாகப் பாடப்பட்டு வந்துள்ளன.

இதனைப்பற்றி நாட்டாரியல் ஆய்வாளரான எஸ். முத்துமீரான் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“எழுத்தறிவில்லா இக்கிராமிய மக்களின் கவிகள் மண்வளச் சொற்களைக் கொண்டே பாடப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஒவ்வொரு கிராமத்துக்கும் சொந்தமான பிரதேச மொழிகள் இக்கவிகளில் கூடுதலாகக் காணப்படுகின்றன. இப்பிரதேச மொழிகளைக் கொண்டு இக் கவிகள் எந்த ஊர் மக்களால் பாடப்பட்டவை என்று அறிந்து கொள்ளலாம். கிழக்கிலங்கையைச் சேர்ந்த பொத்துவில், அக்கரைப்பற்று, அட்டாளைச்சேனை, பாலமுனை, ஒலுவில், நிந்தவூர், சாய்ந்தமருது, கல்முனைக்குடி, சம்மாந்துறை, மருதமுனை போன்ற கிராமங்களில் இக்கிராமியக் கவிகள் பெருமளவில் காணக்கூடியவையாக இருக்கின்றன. இக்கிராமத்து மக்களின் பேச்சுக்கள் கிராமத்துக்குக் கிராமம் வேறுபட்டதாக இருப்பதனால் இங்கு பாடப்படும் கவிகளிலும் இத்தாக்கம் அதிகளவில் பொதிந்துள்ளது. இத்தோடு, இக்கவிகள் கிராமத்துக்கு கிராமம் வேறுபட்ட இசையிலும் பாடப்பட்டு வருகிறது.”⁴

4. முத்துமீரான் எஸ் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவிப்பொருள், மீரா உம்மா நூல் வெளியீட்டகம், நிந்தவூர், 1991, ப: 41

வாய்முலமே வளர்ந்தும் பரவியும் வந்த காரணத்தினால் ஒரே கவி வெவ்வேறு இடங்களில் சொற்கள் மாறி மாறிப் பாடப்படுவதை நாம் காணமுடியும்.

அடிப்படைக்கருத்து மாறா விதத்தில் சில சொற்கள் அல்லது சொற்றொடர்கள் மாறிவரும் சில கவிகள் இதோ:

குஞ்சி முகமும் உன்
கூர்விழுந்த முக்காடும்
நெத்தி இளம்பிறையும் - என்ற
நித்திரையிற் தோணுதுகா.

குஞ்சி முகமும் - உன்
கூர்விழுந்த முக்கமுகும்
நெற்றி இளம் பிறையும் - என்ற
நித்திரையில் தோணுதுகா.

வட்ட முகமும் - உன்
வடிவிலயர் முக்கமுகும்
கட்டு உடலும் என்னைக்
கனவிலயும் வாட்டுதுகா.

வட்ட மதி முகமும்
வடிவில் உயர் முக்கும்
நெட்டையமுகும் - என்ற
நித்திரையில் தோணுதுகா.

கொண்டை யமுகும்
கூர்விழுந்த முக்கமுகும்
நெற்றி அமுகும் பொன்னார் - என்
நெஞ்சை விட்டு மாறிடுமோ.

கடலே இரையாதே
காற்றே நீ வீசாதே
நிலவே சரியாதே - என்ற
நீலவண்டு போய்ச்சேரும்ட்டும்.

கடலே இரையாதே
கற்கிணறே பொங்காதே
நிலவே சரியாதே - என்ர
நீலவண்டார் வருமளவும்.

காத்தே யடியாதே என்ர
கானலே நீ வீசாதே
நிலவே சரியாதே - என்ர
நீலவண்டார் போகுமட்டும்.

இவ்வாறு ஒரு பாடல் இடத்திற்கேற்ப, காலத்திற்கேற்ப மாற்றமடைந்து வருவதைக் காணமுடியும். வாய்மொழி இலக்கியமான காரணத்தினால் பல கவிகள் காலப்போக்கில் மறைந்திருக்கவும் கூடும்.

சமீப காலத்தில் இவற்றைத் தொகுத்து நூலுருவாக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறானோரின் பெயர் விபரங்கள் பின்னிணைப்பு - 1 இல் தரப்பட்டுள்ளன.⁵

iii. பறவை விடுதூது

தமிழ் இலக்கியத்தில் அடிக்கடி பறவைகளும் மிருகங்களும் இடம்பெறுவதுண்டு. சங்க கால இலக்கியத்திலிருந்து இற்றை வரையுள்ள இலக்கியங்களில் இப்பண்பைக் காணலாம். பாடல்கள் தோன்றிய பிரதேசங்களில் மிகப் பரிசீலனமான உயிரினங்கள் இவ்வாறு இடம் பெறுதல் மரபு.

நாட்டார் பாடல்களிலும் பறவைகள் மற்றும் மிருகங்கள் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. இவ்வாறான சில கவிகளை நோக்குவோம்.

மச்சானின் அழகுக்கும்
மாண்கொம்பு மீசைக்கும்
ஏலரிசிப் பல்லுக்கும்
நான் என்ன சொல்லிக் கூப்பிடட்டும்.

5. பார்க்க: பின்னிணைப்பு I, இலக்கை நாட்டாரியல் பற்றிய நூல்கள்

முன்று பிணையல்கட்டி
முன்மாரி போற மச்சான்
உன் செல்ல முகத்திலே
சேறு தெறிக்காதோ.

பச்சைக்கிளியே
பறந்து செல்லும் பட்சிகளே
இச்சையுள்ள மச்சானுக்கு
எந்தன் துயர் கூறிவிடு.

சோலைக்கிளியே
சோறு தின்னும் நங்கணமே
தாரப் பறந்து சென்று - என்ற
துயர்கூறி வந்திடுவாய்.

ஆகாசக் கொப்பிலே
அறைஅறையாய் கூடுகட்டி
தங்கும் புறாக்களே என்ட
தங்கவண்டைக் கண்டயளோ.

உசரப் பறக்கும்
ஒருசோடி நங்கணங்கள்
தாளப் பறங்க என்ட
தன்மைகளைச் சொல்லியடி.

பட்டியடிப் புட்டிருந்து
பறந்து வரும் நங்கணங்கள்
எங்க மச்சானிருக்கும்
மாளிகையைக் கண்டங்களோ.

சங்க இலக்கியத்தில் மான் முக்கிய இடம் பெறுவது போன்று கவிகளிலும் இம்மிருகமே உவமானமாகப் பல சந்தர்ப்பங்களில் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. அதன் அழகு, கண், மருட்சி, வேகம் என்பவற்றை உவமிக்கும் பல கவிகள் உள்ளன.

பறவைகளில் கிளி, நங்கணம், புறா, குயில், மயில், காகம், காணான், உள்ளான் குருவி, களுகுழுப்பை, சேவல், கிரான் குருவி, ஆக்காட்டி

என்பன அடிக்கடி இடம் பெறுகின்றன. அவற்றுள்ளும் கிளி தனி இடத்தை வகிக்கின்றது. பச்சைக் கிளி, சோலைக்கிளி, தங்கக்கிளி, தண்டுக்கிளி, ஆசைக்கிளி, ஆரம்விழுந்தகிளி, தென்னம்வட்டுக்கிளி, கூண்டுக்கிளி, ராசகிளி, மருதங்கிளி என்றெல்லாம் அடைமொழி இடப்பட்டு அழைக்கப்படுகிறது.

அதற்கடுத்த இடத்தை நங்கணம் பெறுகின்றது. அதனுள்ளும் மலைநாட்டு நங்கணம் அழகுமிக்கது. மஞ்சள் நிறமான கழுத்தையும், தலையையும் உடையது. இப்பறவையைத்தான் நாம் இன்று மைனா என்று அழைக்கின்றோம்.

சோலைக்குயிலே
தோகைமயில் நங்கணமே
கூவும் புறாவே அவரை
கொண்டு வந்து சேர்த்திடுங்கோ.

காகமே நீயிருந்து
கால்கடுக்க ஏனழுதாய்
மன்னர் விசகளத்தை
மனங்குளிரச் சொல்லாம.

தனியே இருந்து நான்
தன்மப் படுகிறதை
காகம் ஒண்டு வந்து
கதைக்கலையோ ராசாவே.

உள்ளதைக் காகமே
ஒளியாமல் சொன்னி யெண்டால்
காசிகொடுத்து நான்
கருவாடு வாங்கித் தானேன்.

ஈக்கில் தெறிச்ச
இளம்வட்டுத் தென்னையில்
காகம் இருந்து நம்மிட
கக்கிசத்தைச் சொல்லுதுகா.

களியோடை ஆத்தில
கானான் வளைக்கிறாப்போல்
ஏன் வளைக்கிறாய் கண்டார்
உனக்கு நான் கிடைக்கப்போறதில்லை.

ஆக்காண்டி கத்துதுகா
ஆளரவம் கேட்டுதுகா
காகம் கரவுதுகா நம்மட
காக்கா பொண்டி வாசலிலே.

மாடு பெரிசோ ஒங்களுக்கு
மானமுள்ள பெண்பெரிசோ
வீடுபெரிசோ - ஒரு
விருப்பமில்லாப் பெண்பெரிசோ.

மாமன் மகளே
மலைநாட்டு நங்கணமே
ஏலங்கிராம்பே உன்னை
என்ன சொல்லிக் கூப்பிட்டும்.

மானுக்கு மேலழகு
மயிலுக்கு வாலழகு
தேனுக்கு ஈயழகு - எங்கட
தேன் மொழிக்கு நானழகு.

ஓடிவரும் தண்ணியிலே
உலாவிவரும் மீனதுபோல்
நாடிவந்தேன்கா மச்சி - உன்ட
நட்புதல வேணுமெண்டு.

தங்கக் கிளியே என்ட
தாய் மாமன் ஈண்ட கண்டே
மையிட்ட கண்ணே - உன்னை
மறந்திருக்கக் கூடுதில்லை.

கூண்டுக்கிளியே
கண்டு கதைபேசாமல்
மூன்றுநேர சோறும்
உடலில் ஒட்டுதில்லை.

காகம் குருவி
களுகுழுப்பை நங்கணங்காள்
மாடப்புறாவே எங்கட
மச்சியையும் கண்டியளோ.

மாடும் வயசாளி
மாட்டுக்காரன் குமராளி
நானும் சாச்சிப்பாத்தன்
நடக்குதில்ல போடியாரே.

இவ்வகைக் கவிகளிலே நாம் காணும் ஒரு பண்பு பறவைகள் தூதுச் சாதனங்களாகக் கொள்ளப்படுவதாகும். வீட்டிலே மனைவியை விட்டு வயலுக்குச் சென்ற கணவன் பல நாட்களாகியும் திரும்பி வராததால் கவலையுறும் மனைவி அவனது நிலையைப் பற்றிய தனது அங்கலாய்ப்பை வெளிக்கொணருவதற்கு பறவைகளைத் துணையாகக் கொள்கின்றாள். அதேபோன்று வயலிலே விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் கணவனும் தனது மனைவி மக்களின் நினைவேற்படும்போது அதை வெளியிடுவதற்கும் பறவைகளையே உதவிக்கழைக்கின்றான்.

iv. தோளிலும் கா, நாவினும் கா

கிழக்குப் பிரதேச முஸ்லிம்களிடையேயும் தமிழரிடையேயும் வழங்கிவரும் கவிகளில் 'கா'என்னும் அசைச் சொல் முக்கிய இடம் பெறுகிறது.

மட்டக்களப்பாருக்குத் தோளிலும் 'கா' நாவினும் 'கா'; ஆடவர் தோளிலும் 'கா' அரிவையர் வாயிலும் 'கா' ஆகிய வழக்குகள் பிரசித்தி பெற்றவை.

தோளில் 'கா' என்பது வயற் சொந்தக்காரரான போடியாருக்கு

அவரது வயலில் குத்தகைக்கு வேளாண்மை செய்பவர் கொண்டுசெல்லும் அன்பளிப்புப் பொருட்தொகுதியாகும்.

பெரியதொரு கோழிச்சூடன் வாழைக்குலை, பெரியதொரு புதுத்தயிர்ப்பானை, புதிருக்கோட்டை என்பனவற்றை இது கொண்டிருக்கும். புதிருக்கோட்டை என்பது அதே வயலில் விளைந்த தலைப்பொலி நெல்லைக் குற்றிப் பெற்ற அரிசியை வைக்கோலினாலும் வைக்கோற்புரியாலும் உருண்டை வடிவில் கட்டிய ஒரு பொதியாகும்.

இக்காலத்தில் இப்பொருட்களோடு சீனி, அவல் என்பனவும் கொண்டு செல்லப்படுவதுண்டு.

இன்றுவரை இப்புதிர் கொண்டு செல்லும் சம்பிரதாயம் நடைமுறையிலிருந்து வருகிறது. ஒரு போடியாரின் வீட்டிற்கு ஒரு வருடத்தில் எத்தனை 'புதிருக்கா' வருகின்றது என்பதைக் கொண்டே அவரது சமுதாய அந்தஸ்து அக்காலத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

இப்போடிமார் பரம்பரை இன்று அருகிவிட்டது. முன்னொரு காலத்தில் இவர்கள் பெரும் பரப்பான விவசாய நிலத்தின் சொந்தக்காரர் களாயிருந்தனர். முல்லைக்காரன், வயற்காரன், வண்டிக்காரன் எனப்படர் இவர்களின் கீழ் ஊழியஞ் செய்தனர். எவ்வித சொந்த விவசாய நிலமுமற்ற இத்தொழிலாளர், தமது முழு ஜீவனோபாயத்துக்கும் போடியாரிலேயே தங்கி வாழ்ந்தனர். அவர்களின் மனைவிமார்கள் கூடப் போடியாரின் வீட்டில் எடுபிடி வேலை செய்வோராயிருந்தனர்.

சமுதாயத்திலேற்பட்ட இரு மாற்றங்களினால் 20ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிகளில் போடிமார் தமது சொத்தையும், செல்வாக்கையும் படிப்படியாக இழக்க நேர்ந்தது. முதலாவதாக, ஒவ்வொரு தலை முறையினரும் தமக்கிருந்த வயல்கள், தோட்டங்கள், மாட்டுப்பட்டிகள் என்பனவற்றைத் தமது பிள்ளைகளுக்குப் பகிர்ந்தளித்து வந்ததினால், ஒவ்வொருவருக்கும் உரித்தான நிலப்பரப்புக் குறைந்து கொண்டே வந்து, மூன்று, நான்கு தலைமுறைகள் தாண்டியவுடன் இன்றைய வாரிசுகள் சிறிய நெற்காணிகளையே கொண்டுள்ளனர்.

இதைவிட முக்கியமானது இலவசக் கல்வியின் வருகையாகும். கிராமங்கள் தோறும் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டு காலப்போக்கில் அவை மகாவித்தியாலயங்களாக உயர்ந்து கொண்டுவர, ஏழை மக்களின்

குழந்தைகள் கல்வியிற் கவனஞ் செலுத்தினர். போடிமாரோ இதற்கு மாறாகத் தமது சொத்துக்கள் ஏற்கனவேயுள்ள அந்தஸ்தையும் சுகபோகங்களையும் பல தலைமுறைகளுக்குப் போஷிக்கப் போதுமானவை என எண்ணியதனால், தமது பிள்ளைகளின் கல்வியிற் கவனஞ் செலுத்தவில்லை.

இதன் விளைவாகப் பொருளாதார வசதி குறைந்த குடும்பங்களிலிருந்து கல்வி கற்றோரினால் முதலில் ஆசிரியர் பரம்பரை உருவாகத் தொடங்கியது. அதற்கடுத்த தலைமுறையினர் உயர் கல்வியில் நாட்டங்கொண்டு நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் டாக்டர், எஞ்சினியர், சட்டத்தரணி, கணக்காளர், பட்டதாரி, வங்கியாளர், தொழில்நுட்பவியலாளர் எனத் தமது வாழ்வை வளம்படுத்திக் கொண்டனர். பொருளாதாரக் கீழோர் இதன் மூலம் மேலோராகிவிட, போடிமார் வம்சம் தமது நிலப்பிரபுத்துவத் தன்மையை இழந்தனர்.

வியாபாரிகள் காவிச்செல்லும் கூடைத்தொகுதியையும் 'கா' எனக் கூறுவதுமுண்டு. நன்கு சீவப்பட்ட பாடஉருவமான நீளமான கம்பைத் தோளின் மேல் வைத்து அதன் இருமுனைகளிலும் பொருட்டட்டிகளையும், கூடைகளையும் தொங்கவிட்டுச் சுமந்து செல்லுதலும் 'கா'எனப்படும்.

நாவில் 'கா' என்பது பேசும்போதும், கவி படிக்கும் போதும் 'கா' என்னும் ஓசையை உபயோகிப்பதாகும். ஆண்கள், பெண்கள் இரு பாலாருமே இதை உபயோகிப்பர். அவ்வாறான பாடல்கள் சிலவற்றை இப்போது பார்ப்போம்.

சிற்றொழுங்கையாலே
செருப்பமுது போற சத்தம்
ஆரெண்டு பார்த்தேன் கா
என்ட அழகுதரை மாமி மகன்.

ஒண்டும் இல்லை கா இங்கு
உன்னுடைய மாளிகைக்கு
கலிமாப் படித்துரைக்க
கருத்தாக வந்தேன் கா.

ஆத்தைக் குறுக்க கட்டி
அழகுசம்பா நான் விதைக்க
ஆத்துத் தண்ணி வத்த வத்த
என்ட அழகு சம்பா வாடுது கா.

பூவலைக் கிண்டி
புதுக்குடத்தைக் கிட்டவச்சி
ஆரம் விழுந்த கிளி
அள்ளுது கா நல்ல தண்ணி.

வில்லுக் கரத்தையிலே
வெள்ளைமாடு ஒன்று கட்டி
தட்டிவிடுகா மச்சான் நாங்கள்
சம்மாந்துறை போய்வருவோம்.

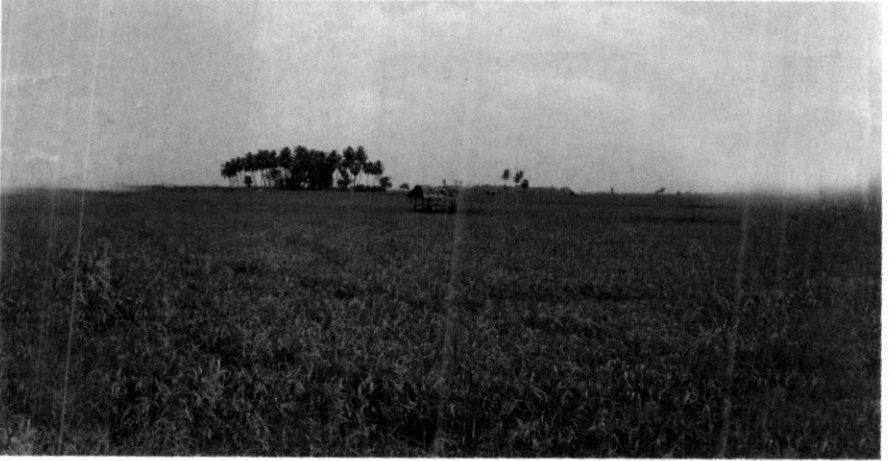
விகைத்து ஏழு நாட்கள் பருவமான பயிர்களைக் கொண்ட நெல்வயல். அழகிய வரம்புகள், நடுவில் ஒரு சிறு தென்னங்காலை, தூரத்தே நீர் நரம்பிய குளம்

கிருபதுநாட் பயிரான நெல்வயல், அதனருகே அழகிய தென்னந்தோட்டம்

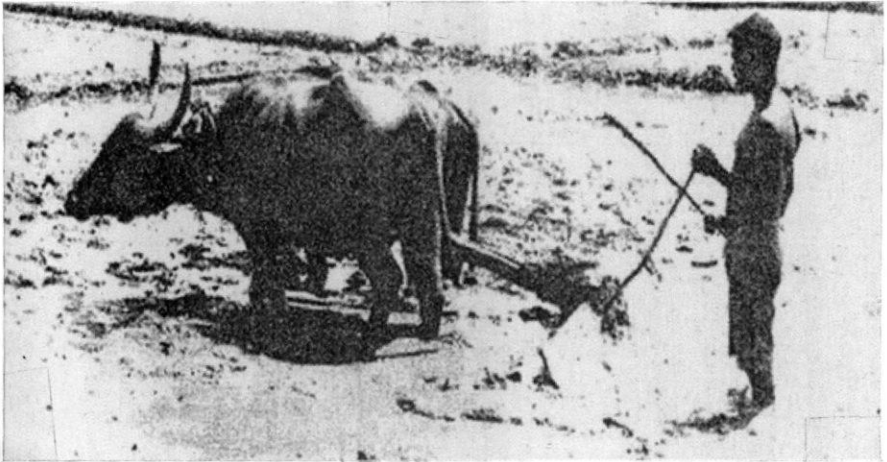
வட்டையின் மற்றொரு காட்சி, நடுவிலிருப்பது வட்டைக் கடை.

வயல் எவளியின் மற்றொரு காட்சி.
நடுவிலிருப்பது பரண் எனப்படும் விவசாயிகள் தங்குமிடம்.

கல்முனை சிவசரகாலக் கச்சேரியில் 1942ஆம் ஆண்டு விவசாயிகளுக்குக் கலப்பைகள் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன.

எருமை மாடுகளிற் பூட்டிய கலப்பையால் வயல்நீலம் உழப்படுகின்றது.

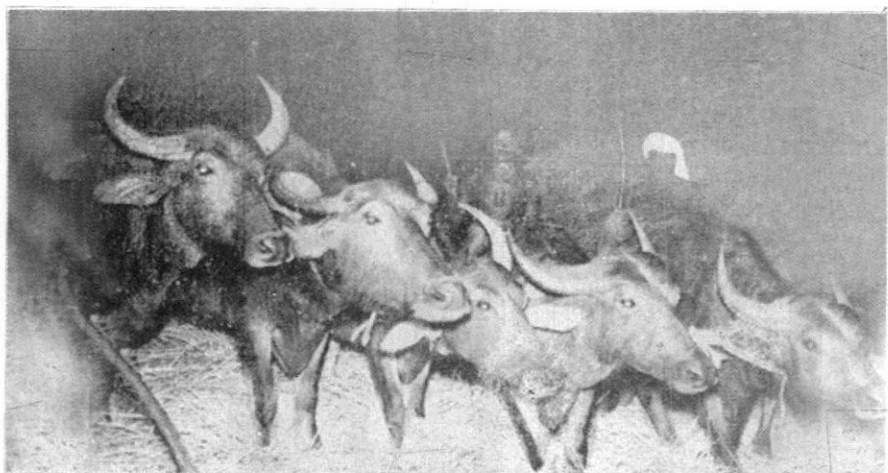

1943ஆம் ஆண்டு நித்தலூர் பற்றிலுள்ள செங்கற்படை எனுமிடத்தல் நடைபெற்ற அறுவடை
 வீராவில் அப்போதைய காணி, விவசாய அமைச்சர்
 டி. எஸ். சேனநாயக்க நெல் அறுவடையை ஆரம்பித்து வைக்கிறார்.

அறுவடை செய்யப்பட்ட உப்பட்டிகள் சூடுகளாகக்
 குவித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன

1980

எருமை மாடுகளினால் (கிடாமாடு) சூடு மிதிக்கப்படுகின்றது.

அவியில் ஏறி நன்று காற்றின் உதவியினால் பொல் தூற்றுகல். இதன் மூலம் நெல்லும் பதக்கடையும் வேறாக்கப்படுகின்றன.

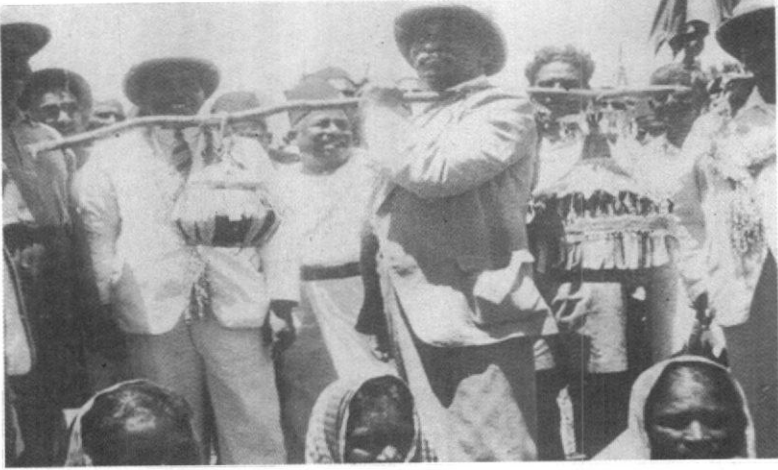
008311

கதிர் பொறுக்கும் பெண்கள். முன்னால் நிற்பவர் உடுத்திருப்பது சோமன் எனும் வகைப் புடவையாகும்.

பொறுக்கிய கதிர்களைக் கம்பால் அடிக்கும் காலால் துவைக்கும் வைக்கோல்லிருந்து நெல்மணிகளை வேறாக்கி எடுத்து, அதன் பின்னர் சுளகினாற் புடைத்து நெல்லையும், பதரையும் வேறாக்கிக் கொள்ளல்.

1948ஆம் ஆண்டு அறுவடை விழாவில் டி.எஸ். சேனநாயக்க
முதிருக்காவைச் சமந்த வண்ணம் காண்படுகிறார்

வாழைப்பழக்குலை, தமிழ்ப்பானை, முதிருக்கோட்டை எனப்படும்
அரிசிப்பொதி என்பவற்றைக் கொண்டதான முதிருக்கா போடியார்
வீட்டிற்குக் கொண்டு செல்லப்படுகிறது

மாட்டால் வயலை உழுத காலம் போய் சுமார் 1950ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியிலிருந்து உழுவு கியந்திரம் உபயோகிக்கப்படுகின்றது.

சூட்டிப்பதற்கும் உழுவு கியந்திரம் உபயோகிக்கப்படுகின்றது.

அத்தியாயம் 2

பாலர் பாடல்கள்

i. தாலாட்டு

நாட்டார் பாடல் வகைகளில் முக்கிய இடம் வகிக்கும் ஒன்று தாலாட்டாகும். இது தாலாட்டு, தாராட்டு, ஓலாட்டு, ஆராட்டு, ஓராட்டு என்னும் பல்வேறு சொற்களினால் அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது. பெரும்பாலும் நடுவயதைத் தாண்டிய பெண்களே தாராட்டுப் பாடுவதில் சிறப்புற்று விளங்குகின்றனர்.

ஆராரோ ஆரிவரோ என்னும் இசை அடியோடு இது ஆரம்பிக்கும்.

ஆராரோ ஆரிவரோ
ஆறுமைந்துக்கப்பாலே
ஆராய்ந்தறி பொருளை மகள்
அறிந்துணர்ந்து நித்திரைசெய்.

நித்திரைக்கோ நீயமுதாய்
என் நேசமுள்ள பாலகரே
கத்திறத்தைக் கேட்டு மனம்
கலங்குதப்பா நித்திரைசெய்.

முத்துக் கலிமாவை
மௌனத் தியானம் செய்து
நெத்தியின் மத்திதனில்
நிலைநிறுத்தி நித்திரைசெய்.

உள்ளபடி நடக்க
உள்ளும் புறமும் ஒன்றாய்
உள்ளமையைக் கண்டறிந்து
மக உற்றுணர்ந்து நித்திரைசெய்.

நித்திரை மவுத்தாகும்
நினைவு ஹயாத்தாகும்
பத்திரமாய் என் மகளே
பக்தியுடன் நித்திரைசெய்.

ஆதாரம் ஆறைவிட்டு
அப்புறமாம் தப்புறத்தில்
பாதார விந்தமது
பணிந்து மகள் நித்திரைசெய்.

நாயன் அமானிதத்தை
நாடியே சஜுது செய்து
மாயன் இபுலீசானை
மகள் மருட்டியே நித்திரைசெய்.

மக்கா முகம்மதுவை
மனதில் குறிப்பெடுத்து
முக்காலமுமுணர்ந்து
மகள் முத்தி தர நித்திரைசெய்.

தீனை முகந்திடுவாய்
தீனோரைக் கண்டிடுவாய்
தீனில் உதித்திடுவாய்
என் திப்பு மகள் நித்திரைசெய்.

குழந்தையைத் தொட்டிலிலிட்டு அல்லது தோளில், மடியில், கைகளில் ஏந்தியபடி அல்லது ஊஞ்சல் ஆடியபடி தாலாட்டுப் பாடப்படும். செவியுணர்வு மூலம் பெறப்படும் ஓசை அமைதியே ஆரம்பத்தில் பிள்ளைக்கு முக்கியமாகும். இசைக்கப்படும் சொற்கள் விளங்காத நிலையிலும் இவ்விசை அமைதியில் குழந்தை ஆறுதல் கொள்கிறது.

தாலாட்டுப் பாடல்களினால் பல பயன்களுண்டு. இது தொடர்பான ஆராய்ச்சியிலிருந்து நூல் வெளியிட்டுள்ள கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம் அவர்கள் இப்பாடல்கள் பின்வரும் உபயோகங்களை உடையன எனத் தனது நூலிற் கூறியுள்ளார்: “குழந்தையை நித்திரையாக்கல், அமைதியாக்கல், பாலூட்டல், உடற்பயிற்சி, இசையுணர்வு, இறையருள் வேண்டல், தாயின் மகிழ்ச்சி வெளிப்பாடு, எதிர்கால இலட்சிய வளர்ப்பு, பரம்பரைப் பெருமை கூறல், குடும்பநிலை கூறல், அருகிலிருப்போருக்கும் தமது கருத்தை அறிவித்தல் என்பனவாகும்.”

குழந்தைகளிடையே மார்க்கப்பற்றை ஏற்படுத்தும் வகையிலும் தாராட்டுப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. தென்னிலங்கையில் வழங்கி வரும் உபதேசப்பிள்ளை தாராட்டுச் சிந்து அழ்ழாஹ், நாயகம் (ஸல்), மார்க்கக் கடமைகள், நற்குணம் வளர்த்தல், தீது விலக்கல் என்பன பற்றி எல்லாம் கூறுகின்றது.

சீராய் உலகம் படைத்தோனின்
சிறப்பாம் அழ்ழாஹ் எனுநாமம்
நேராய் கல்பில் வைத்தே
நினைவாய் உறங்கு என்மகளே.

ஈமானுடனே கலீமாவை
ஓதித் தொழுது முதலீந்து
சீமான் தனக்காய் நோன்புவைத்து
ஹஜ்ஜும் செய்வாய் என்மகளே.

போன்றன உபதேசப்பிள்ளை தாராட்டுச் சிந்துவிலுள்ள பாடல்களாகும். இப்பாடல்கள் காலியைச் சேர்ந்த பிரதம கல்வி அதிகாரி ஏ.ஆர்.எம். அப்துல் காதர் அவர்களினால் தேடி எடுக்கப்பட்டு, கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்கள 'நாட்டார் பாடல்கள்' நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களிடையே வழக்கிலுள்ள 'சீதேவி நித்திரை செய்' என்னும் தாராட்டுக் கீழே இடம்பெறுகிறது.

முத்துப் போல் நீர் வடிய மோதிரவாயும் நோவ
கத்திக்கதறாதே காலம நாம் போய்ப் பார்ப்போம்.

வாப்பா இருந்தாக்கால் வாரி உன்னைத் தோளில் வைத்து
பூப்போல் உலாவிடுவார் பொறுதியுடன் கண்வளராய்.

மத்தவர்கள் உன்தாயை மலடி என்று தள்ளாமல்
பெத்தெடுத்த கண்மணியே பேர் விளங்க நீ வளராய்.

மாமி அடித்தாளோ மருதோண்டிக் கொப்பாலே
தேமி அழுகாமல் சீதேவி நித்திரை செய்.

சாச்சா அடித்தாரோ சாயப் பெரம்பாலே
பூச்சிகள் குத்தினாப்போல் புலம்பாதே நித்திரைசெய்.

ஆச்சி அழுதிடுவாள் அம்மாளும் கண்படுவாள்
சாச்சி கலங்கிடுவாள் சத்தமிட்டால் சந்ததியே.

மாமி மலைத்திடுவாள் மச்சினியும் ஏங்கிடுவாள்
தாமதமில்லாமல் சுறுக்காய் நீ கண்வளராய்.

கூவுதற்குச் சாவல் வரும் கொக்கரிக்கக் கோழிவரும்
ஞாவு சொல்லப் பூனை வரும் நல் மகனே நித்திரை செய்.

மண்ணாலே சோறாக்க மரச்சட்டி பானைதனை
கொண்டாறன் எண்டு காக்கா கொழும்புக்குப் போனாராம்.

பச்சை முந்திரிக் குலையும் பப்பிளிக்கா அப்பிளையும்
பிச்சிவரப் போன காக்கா பின்னேரம் வந்திடுவார்.

கட்டமச்சான் நெட்டமச்சான் காய்கறி கொண்டாறமச்சான்
பொட்டிதனில் முட்டாயும் போட்டுவாடா சின்னமச்சான்.

பொன்னால காமரங்கா போள வீதுறுக்காயும்
முன்னால் தூக்கிவைக்க மூத்த மச்சான் கொண்டருவான்.

பட்டைப் பாணியுடன் பாலூட்டும் மூடியும்
பொட்டிமாவும் வருமே போஜனிக்கக் கண்வளராய்.

பொட்டிவரும் போளை வரும் பவுடருடன் பூவும் வரும்
கட்டிச் சவுக்காரமுடன் கண்ணாடி செண்டும்வரும்.

தோள்கை மணியும் தட்டி டொண்டொம் வரும் பின்னேரம்
தேள்வையெண்டால் கண்டு கொள்ள சீதேவி நித்திரை செய்.

ii. உபதேசப்பிள்ளை தாலாட்டுச் சீந்து

எல்லாக் கல்விக்கும் அடிப்படையானது மொழியாகும். ஒரு மொழியின் மூலமே சகல விடயங்களையும் கற்கிறோம். அதனால்தான் பாடசாலைகளில் மொழிக்கல்விக்கு முக்கியத்துவமளிக்கப்படுகிறது. பாடசாலைகள் மாத்திரமல்லாது பெற்றோர், உறவினர், சமவயதுக் குழுவினர், ஏனைய சமூக நிறுவனங்கள் திருத்தமாகவும் செம்மையாகவும் சொற்களைக் கையாள்வதன் மூலம் பிள்ளைகளின் மொழி வளத்தை விருத்தி செய்யமுடியும்.

பாடசாலைகளில் குறிப்பாக மேல் வகுப்புகளில் மொழி கற்பித்தலின் நோக்கங்கள் யாவை எனப் பாடத்திட்டத்தில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

முதலாவது கேட்டல், வாசித்தல், பேசுதல், எழுதுதல் என்னும் நான்கு துறைகளிலும் தேர்ச்சி பெறுவதன் மூலம் மொழியாற்றலைப் பெற்றுக் கொள்ளல்.

இரண்டாவது, சமூக வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவற்றைக் கேட்டலிலும் பேசுதலிலும் எழுதுவதிலும் இடர்ப்பாதவாறு தன்னம்பிக்கை பெறல்.

மூன்றாவது, தெளிவாகச் சிந்திப்பதற்கும் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வதற்கும், தெளிவாக மொழிவதற்கும் திறன் பெறுதல்.

நான்காவது, கேட்பதற்குக் கிடைக்கும் பலவிதமான பேச்சுக் களையும், வாசிப்பதற்குக் கிடைக்கும் செய்திகள், துண்டுப் பிரசுரங்கள், விளம்பரங்கள், சஞ்சிகைகள், புத்தகங்கள் போன்றவற்றையும் சீர்தூக்கித் திறனாய்ந்து தெளியும் ஆற்றலைப் பெற்றுக் கொள்ளல்.

ஐந்தாவது, வானொலி, தொலைக்காட்சி, திரைப்படம், செய்தித்தாள் போன்ற வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனங்கள் மூலம் வெளியிடப்படும் கருத்துக்களை விளங்கிக் கொள்ளவும், அக்கருத்துக்கள் பற்றிக்

கலந்துரையாடவும், அவைபற்றித் தமது சொந்தக் கருத்துக்களைப் பேச்சு மூலமாகவேனும் எழுத்து மூலமாகவேனும் வெளியிடவும் ஆற்றல் பெறுதல்.

ஆறாவது, மொழிவாயிலாக விடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதினாலும் கருத்துக்களை வெளியிடுவதினாலும் அறிவை விரிவாக்கியும், சிந்தனையை ஆழமாக்கியும் உணர்ச்சியை நுணுக்கமாக்கியும் கொள்ளல்.

ஏழாவது, மொழிவழியாக நயக்கும் திறனும் ஆக்கும் திறனும் கொண்ட வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதற்குத் தேவையான அடிப்படைத் திறமையை வளர்த்துக் கொள்ளல்.

எட்டாவது, பேச்சு வழக்கிலும் எழுத்து வழக்கிலும் பயிலும் தமிழ்மொழியின் இயல்புகளை அறிந்து கேட்போரும் வாசிப்போருமாகிய இருதிறத்தாரின் தன்மைக்கும் சந்தர்ப்பத்திற்கும் பொருத்தமான மொழியைக் கையாளும் ஆற்றல் பெறுதலாகும்.

இவ்வாறான மொழியறிவு விருத்திக்கு இலக்கியக் கல்வியும் மிகவும் துணை புரிகிறது. செந்நெறி இலக்கியம் மட்டுமல்லாது கிராமிய இலக்கியங்களும் அவ்விவை விருத்தி செய்கின்றன. கிராமிய இலக்கிய வகைகளை அடியொற்றியே பல செந்நெறி இலக்கியங்களும் தோன்றி உள்ளன.

பின்வரும் உபதேசப்பிள்ளை தாலாட்டுச் சிந்துவும் பிள்ளையைத் தொட்டிலிலிட்டு உறங்கச் செய்யும் தாலாட்டுப் பாடல் மரபை அடியொற்றியே பாடப்பட்டுள்ளது.

ஆரா ராரா ராராரோ
ஆரிரி ராரா ராராரோ
ஆரா ரெவரும் எவ்வுலகும்
அவனே அல்லால் வேறாரோ.

சீராய் உலகம் படைத்தோனின்
சிறப்பாம் அல்லாஹ் எனும் நாமம்
நேராய் கல்பில் வைத்தே
நினைவாய் உறங்கு என்மகனே.

ஆரா ரெவரைப் புகழ்ந்தாலும்
எல்லாம் அல்லாஹ் தனக்காகும்
நேராய் நினை தந்தோனை
நித்தம் புகழ்வாய் என்மகனே.

சொல்வாய் நபிமேல் ஸலவாத்தை
செல்வம் பெருகி முடைதீரும்
எல்லாம் அவன் தன் ஒளியாலே
அல்லாஹ் படைத்தான் என்மகனே.

தூங்கும் தொட்டிலில் ரஹ்மான்
தன்னை நித்தம் மறவாமல்
பாங்காய்க் கவியைக் கேட்டறிந்து
பலன் நீ பெறுவாய் என்மகனே.

ஈமான் உடனே கலிமாலை
ஓதித்தொழுது முதலீந்து
சீமான் தனக்காய் நோன்பு வைத்து
ஹஜ்ஜும் செய்வாய் என்மகனே.

ஏவல் எடுத்து விலக்கலை வீழ்த்தி
அஞ்சிப் பயந்து தௌபாச் செய்
பாவம் நன்மையாய் ரஹ்மான்
பதிலாக்குவானே என்மகனே.

பொய்யும் புறமும் கோள்ஹசது
பொறாமை பெருமை முகந்தாழ்த்தி
கய்யும் நமக்காய் நீ தவிர்ந்து
கல்பைக் கழுவு என்மகனே.

சிறப்பாம் பாவம் அடங்கலுக்கும்
துன்யாதன்னை உகப்பதென
அரசர் முகம்மது றகூல்
மொழிந்தார் காரணம் என்மகனே.

100

ஊரின் பொருளும் பட்சணமும்
எல்லாம் உனக்கே கிடைத்தாலும்
நீரின் குமிழி போலழியும்
நிலைக்கும் நல்ல அமல் மகனே.

துன்பா வாழ்க்கை கனவைப் போல்
துன்பமுடனே அதுதானும்
மனதால் வெறுத்தால் அழியாத
வாழ்வைப் பெறுவாய் என்மகனே.

கொஞ்ச நாளில் துன்பாவில்
களைப்பற அமலை நீ செய்தால்
பஞ்சவர்ணத் தொட்டிலின் மேல்
பவ்ஸாய் ஆடுவாய் என்மகனே.

இருமை நீக்கித் தவ்ஹீதின்
அருமை ம.ரிபா குடியிருப்பை
பெரியோன் புகட்டுவானாம்
கவ்துல் அ.மும் பொருட்டாலே.

ஆரா ராரா ராராரோ
ஆரிராரா ராராரோ
ஆரா ராரா ராராரோ
ஆரிராரா ராராரோ.

இவ்வாறான பாடல்களின் அமைப்பைப் பொறுத்தவரை அவை சிறு
கவிகளாகவும் உள்ளன; நீண்ட பாடல்களாகவும் உள்ளன.
பெரும்பாலானவை சிறுசிறு பாடல்களே. ஆனால் முழு இரவும் அல்லது
சில நாட்களுக்குக் கூடத் தொடர்ந்து பாடக்கூடியனவாகவும் உள்ளன.

பக்கீர் பாவாக்களினால் றப்பான் இசையோடு பாடப்படும் பாடல்களில்
பல, நீண்ட கதைகளைக் கூறுபவையாகும். இது கொட்டிப் படித்தல்
எனப்படும்.

மேலே கூறப்பட்ட உபதேசப்பிள்ளை தாலாட்டுச் சிந்துவில் பல
அறபு, பாரசீக, உருதுச் சொற்கள் கலந்துள்ளன. இவ்வாறான
மொழிக்கலப்பு இலக்கியங்களில் சகஜமாக இடம்பெறுவதுண்டு. கல்பு,

தீன், சலவாத்து, ரஹ்மான், ஈமான், கலீமா, ஹஜ், தெளபா, ஹசது, கய்யூம், துன்யா, அமல், பவுசு, பதல், தவ்ஹீது, மஃரிபா, கவ்தூல் அஃமும் என்பன இங்கு காணப்படுகின்றன. இவ்வாறான சொற்கள் இடம் பெறுவதன் மூலம் பாடலின் தன்மை மேலும் வலுப்பெறுவதையும் வளம் பெறுவதையுமே காண்கிறோம். இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் தனிச் சிறப்புக்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

மன்னார் பிரதேசத்துத் தாலாட்டுப் பாடலொன்று வருமாறு:

ஆராரோ ஆராரோ ஆராரோ ஆரிவரோ
ஆராரோ ஆராரோ ஆராரோ ஆரிவரோ

கண்ணான கண்ணூறங்கு கண்ணான கண்ணூறங்கு
கண்ணான கண்ணூறங்கு கானகத்து வண்டுறங்கு.

வண்டுப் புலியுறங்கு வனக்குயிலே நீயுறங்கு
சேடியிற புலியுறங்கு செல்லமகன் கண்ணூறங்கு.

பச்சை இலுப்பை வெட்டி பால்வடியத் தொட்டில் கட்டி
பொட்டியும் பொன்னாலே தொடுகயிறும் முத்தாலே.

முத்தான முத்தொளியோ முதலான ஆணிமுத்தோ
ஆணிமுத்து மாணிக்கமே அழ்மாஹ் தந்த புத்திரனே.

அழ்மாஹ் உதவியுண்டு அவ்லியாக்கள் காவலுண்டு
நாயன் கிருபையுண்டு நாச்சியாரும் காவலுண்டு.

நாயன்ட காவலிலே நல்ல சுகமாய் இருப்பாய்
படைத்தவன்ட காவலிலே உனக்குப் பழுதுஒண்டும் வாராது.

வாராமல் சேராமல் வளர்த்துத்தா வல்லவனே
வல்லவனே உன்னிடத்தில் வரிந்து துவா நான் கேட்டேன்.

இரந்து துவாக் கேட்டேனே இறைவனே உன்னிடத்தில்
பரிந்து துவாக் கேட்டேனே படைத்தவனே உன்னிடத்தில்.

கேட்டேனே உன்னிடத்தில் கிருபையுள்ள நாயனே
கேட்டதுஆ அத்தனையும் கிருபை செய்வாய் நாயனே.

iii. சாய்ந்தாடு

தாய் குழந்தையைத் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு பாடும் ஒரு வகைப்பாடல் 'சாய்ந்தாடு' என்பதாகும். தானாக இருப்பதற்குத் தொடங்காத சிறு குழந்தையை மடியில் குறுக்காக இருத்தி அப்பிள்ளையை முன்னும் பின்னுமாக அசைத்து அசைத்து இது பாடப்படும். ஓரளவு வளர்ந்து அக்குழந்தை தானாகவே இருக்க ஆரம்பித்தவுடன் தாய் தன்முன்னால் நிலத்தில் அக்குழந்தையை இருத்தி அதன்பின் பாட்டைப் பாடும்போது குழந்தை தானாகவே தன் உடம்பை முன்னும் பின்னும் அசைத்தாடும்.

தென்னிலங்கையில் வழக்கிலிருந்து வரும் அவ்வாறான சாய்ந்தாடு பாடலொன்றைப் பார்ப்போம்.

சாய்ந்தாடு பாவா சாய்ந்தாடு
அண்ணல் முஹம்மது முன்னாலே
சாய்ந்தாடு பாவா சாய்ந்தாடு
அழகு நிலாவே சாய்ந்தாடு

சாய்ந்தாடு பாவா சாய்ந்தாடு
சாயக்கிளியே சாய்ந்தாடு
சாய்ந்தாடு பாவா சாய்ந்தாடு
மயிலே குயிலே சாய்ந்தாடு

சாய்ந்தாடு பாவா சாய்ந்தாடு
வட்டியினுள் சோற்றுக்கு சாய்ந்தாடு
சாய்ந்தாடு பாவா சாய்ந்தாடு
வாழைப்பழத்துக்குச் சாய்ந்தாடு

சாய்ந்தாடு பாவா சாய்ந்தாடு
கிளிப்பிள்ளைச் சோற்றுக்குச் சாய்ந்தாடு
சாய்ந்தாடு பாவா சாய்ந்தாடு
கோர்த்த முத்தே சாய்ந்தாடு

சாய்ந்தாடு பாவா சாய்ந்தாடு
ஆட்டுக்கும் சோற்றுக்கும் சாய்ந்தாடு
சாய்ந்தாடு பாவா சாய்ந்தாடு
அமுதக் குரலே சாய்ந்தாடு

சாய்ந்தாடு பாவா சாய்ந்தாடு
அழகு மயிலே சாய்ந்தாடு
சாய்ந்தாடு பாவா சாய்ந்தாடு
மாடப்புறாவே சாய்ந்தாடு.

தனது குழந்தையை எவ்வாறெல்லாம் வர்ணிக்க முடியுமோ அவ்வாறெல்லாம் வர்ணித்து அத்தாய் உளம் மகிழ்கிறாள். அழகு மயில், குயில், கோர்த்த முத்து, அமுதக்குரல், மாடப்புறா என்றெல்லாம் ஒப்புவமை கூறிப் புளகாங்கிதமடைகிறாள்.

இச்சாய்ந்தாடு பாடல் முறையை உபயோகித்து அக்கரைப்பற்று முறைம்து ஹாஷிம் ஆலிம் புலவர் அவர்கள் அழகிய கவிதையொன்றினை இயற்றியுள்ளார். இஸ்லாத்தின் பள்ளுகளை குழந்தைக்கு மிக அழகாக எடுத்துரைக்கிறது இப்பாடல். அவை யாவை, அவற்றைப் பேணி நடப்பதனால் ஏற்படும் நன்மைகள் யாவை, பேணாதுவிடின் ஏற்படும் தீமைகள் யாவை என்பனவற்றை இப்பாடல் கூறுகிறது.

பாடல் இதுதான்:

சாய்ந்தாடு மான்குட்டி சாய்ந்தாடு
சாய மயிலே நீ சாய்ந்தாடு
உந்தன் தாய் இருகை கொட்டத்
தானிருந்து நீ சாய்ந்தாடு.

இஸ்லாத்துக்கு ஐந்து பள்ளுரைத்தார் நபி
இன்னதென்றறிவாய் மகனே
இஸ்லாமறிந்து நடவாதவன் கெட்ட
ஈனன் என்று சொல்லிச் சாய்ந்தாடு.

ஓராவதான கலிமாச் சஹாதத்து
உரைக்கும் பொருளின் கருத்தறிந்து
நேரான ஒஸ்தாதின் சொல்லை அறிந்து நீ
நேர்வழி பெற்றிடச் சாய்ந்தாடு.

இரண்டாவதாக தினம் ஐந்து நேரம்
ரஹ்மான் விதித்த தொழுகை தன்னை
சண்டாளப் பிள்ளைகளோடு நீ கூடியே
தானே விடேன் என்றே சாய்ந்தாடு.

மூன்றாவதாக சக்காத்துப் பர்ளு
முதலுள்ள பேர்கள் கொடாதிருந்தால்
உண்ட முதலைப் பாம்பாக்கித் தோளில்
போட்டிடுவான் என்று சாய்ந்தாடு.

நான்காவதாக ரம்ழானின் நோன்பதை
நாயன் பர்ளாக்கினான் மகனே
இயலாதவன் சிறுபிள்ளை சபராளி
இயன்றால் பிடிக்கலாம் சாய்ந்தாடு.

ஐந்தாவதாக சக்தி பெற்றோர் மக்கா சென்று
ஹஜ்ஜு செய்யக் கடனாம் மகனே
மனமஞ்சாமல் இஸ்லாத்தின் ஐந்தையும்
ஆசையுடன் அறிந்து சாய்ந்தாடு.

ஐம்பத்தி ஒன்று அலிபுடன் நூன் ஒன்று
ஆம்பிளைச் சிங்க மறிவுகொண்டு
தன்புத்தியாலரசாட்சி புரிந்து உன்
தாய் சொல்லைக் கேட்டு நீ சாய்ந்தாடு.

பூணாலெடுத்த ஒரு அங்கத்திலே
ஒரு ஓட்டையிருப்பதை ஆராய்ந்து
காணாத ஆனந்தக் காட்சி தெரிய முன்
கையெடுத்தாடி நீ சாய்ந்தாடு.

ஏறும் இறங்கும் இரு பணி காட்டிடும்
 எவர்க்கும் தெரிய அரசு செய்யும்
 வாகிறும் தாமரைக் கோட்டைக்குள்ளே -அதி
 வாகாயிருந்து நீ சாய்ந்தாடு.

'உன் தாய் இரு கை கொட்டித் தாளம் அடித்திடத் தானிருந்து நீ சாய்ந்தாடு' எனக் குழந்தையை விளித்துக் கூறி ஈமான், தொழுகை, ஸக்காத், நோன்பு, ஹஜ் என்பனவற்றின் முக்கியத்துவம் பாலர் பருவத்திலேயே ஊட்டப்படுகிறது. இஸ்லாமியச் சூழலில் ஆரம்பத்திலிருந்தே எமது சிறார்களை எவ்வாறு வளர்க்கலாம் என்பதற்கு இவ்வகைப் பாடல்கள் பெரிதும் துணைபுரியும்.

இவ்வகையைச் சார்ந்த பிறிதொரு பாடல்:

சாய்ந்தாடம்மா சாய்ந்தாடு
 சாய மயிலே சாய்ந்தாடு
 பச்சைக் கிளியே சாய்ந்தாடு
 பவளக் கொடியே சாய்ந்தாடு
 சோலைக் குயிலே சாய்ந்தாடு
 தோகை மயிலே சாய்ந்தாடு
 மாதப் பிறையே சாய்ந்தாடு
 மணிவிளக்கே சாய்ந்தாடு
 கண்ணே தேனே சாய்ந்தாடு
 கனியே பாலே சாய்ந்தாடு.

iv. அறிவூட்டல்

குழந்தை வளர்ந்து, பேசுவதற்கும் கேட்பதற்குமான பக்குவ நிலையை அடைந்தவுடன் அதன் தாய் பல விடயங்களையும் பாலர் பாடல்கள் மூலம் அக்குழந்தைக்குப் போதிக்கமுடியும். அதேபோல குழந்தையின் கவனத்தையும் தன்பால் ஈர்க்க முடியும்.

இவ்வாறான பாலர் பாடல்கள் இன்று பாடசாலைகளின் ஆரம்ப வகுப்புகளில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பாடசாலைகள் தோன்றி எல்லாப்பிள்ளைகளும் பாடசாலைக்குப்

போவதற்கு முந்திய காலத்திலும் கூட நாட்டார் பாடலுருவில் இவ்வகைப்பாடல்கள் சனரஞ்சகம் பெற்றிருந்ததை அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஆட்காட்டி அல்லது ஆட்காண்டி (ஆள்காட்டி) என அழைக்கப்படும் பறவை இரவு நேரத்தில் தொடர்ந்து கத்திக்கொண்டே கிராமத்தினூடாகப் பறக்கும். அதனால் சிறுகுழந்தைகளுக்கு இச்சத்தமும் அதன் மூலம் இப்பறவையும் மிகப் பழக்கமானவை. அதை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாடலொன்று உண்டு. இப்பாடலின் மூலம் பறவை பிடிக்கக் கண்ணி குத்துதல் என்றால் என்ன என்பதையும் இஞ்சி, இலாமிச்சை, மஞ்சள், மாதுளை, தாளை, வாழை என்பவற்றை விளக்கவும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது.

ஆக்காட்டி ஆக்காட்டி
 எங்கெங்கே முட்டையிட்டாய்
 கல்லைத் துளைத்து
 கடலருகே முட்டையிட்டேன்
 இட்டதுமோ நாலுமுட்டை
 பொரிச்சதுமோ முணு குஞ்சு
 மூத்த குஞ்சுக்கிரைதேடி
 முணு மலை சுற்றி வந்தேன்
 இளைய குஞ்சுக்கிரைதேடி
 ஏழு மலை சுற்றி வந்தேன்
 பார்த்திருந்த குஞ்சுக்கிரைதேடி
 பவளமலை சுற்றிவந்தேன்
 மாட்டுமயிர் பிடுங்கி
 மானுடவன் கண்ணி கட்டி
 ஆற்றை மறிச்சி
 அதனருகே கண்ணிகுத்த
 காலிரண்டும் பட்டு
 சிறகிரண்டும் மாரடிக்க
 நானமுத கண்ணீரும்
 என் குஞ்சமுத கண்ணீரும்.
 வாய்க்கால் நிரம்பி
 வழிப்போக்கர் கால்கழுவி

இஞ்சிக்குப் பாய்ந்த விடத்தே
 இலாமிச்சை வேருன்றி
 மஞ்சளுக்குப் பாய்ந்த விடத்தே
 மாதாளை வேருன்றி
 தாழைக்குப் பாய்ந்த விடத்தே
 தளம்பிறது கண்ணீர்
 வாழைக்குப் பாய்ந்த விடத்தே
 வற்றினது காணீரே.

ஆங்கிலப் பாட வகுப்புகளில் குழந்தைகள் விரும்பிக் கற்கும்
 பாடல் ஒன்று உண்டு.

*One two, buckle my shoe
 Three four, shut the door
 Five six, pick up sticks
 Seven eight, lay them straight
 Nine ten, a big fat hen.*

என்பதுவே அதுவாகும். எண்வரிசையைக் கற்பிக்கவும் இது
 உபயோகப்படுவதுண்டு.

இதேபோன்று, எண்வரிசையைக் கற்பிக்க உபயோகப்படும்
 பாடலொன்று நாட்டார் வழக்கிலும் உண்டு.

சுண்டெலி நாட்டார்க்குக் கலியாணமாம்
 சோளங்கொட்டைப் பொரியில் பலகாரமாம்
 ஓரெலி ஓடி ஊரெல்லாம் சொல்லுதாம்
 ஈரெலி கூடி இரண்டகம் பேசுதாம்
 மூன்றெலி கூடி முன்கால் நாட்டுதாம்
 நாலெலி கூடி நாற்கால் நாட்டுதாம்
 ஐஞ்செலி கூடி மஞ்சள் அரைக்கிதாம்
 ஆறெலி கூடி அரிசி அரிக்கிதாம்
 ஏழெலி கூடி எள்ளு விளக்குதாம்
 எட்டெலி கூடி வட்டாரம் போகுதாம்
 அங்கே ஒரு பூனை வர எலிகள் கண்டதாம்
 கண்டவுடன் எலி எல்லாம் கால்வாங்கி ஓடிச்சாம்.

ஆக்காட்டிப்பாடல் தாவர வகைகளையும், சுண்டெலிப்பாடல் எண்வரிசையையும் கூறுமாற்றிப்போன்று, மலர் வகைகளைக் குழந்தைக்குக் கூறும் கவிதையும் ஒன்றுண்டு:

150
பூப் பூ புளியம் பூ
பொன்னான கொண்டைக்குத் தாமம்பூ
மாம்பூ, மல்லிகைப்பூ
மணந்து பார்த்தால் றோசாப்பூ.

இதே போன்று கையிலுள்ள ஐந்து விரல்களின் தாரதம்மியங்ககளையும் தாய்மார் தமது குழந்தைகளுக்கு விளக்கியுள்ளனர்.

சின்னான் சின்னிவிரல்
சீனெட்டி பூமாலை
வாழை நெடுங்காலன்
வந்தார்க்கு வழிகாட்டி
ஒன்றும் தெரியாத ஊமைச்சி.

எல்லா விரல்களையும் விடச் சிறிய உருவத்தில் இருப்பதனால் கடைசி விரல் சின்னி விரல் எனப்படும். வழமையாக அதற்கடுத்த விரலிலேயே மோதிரமணிவதுண்டு. அதனால் அது சீனெட்டி பூமாலை. செழிப்பான வாழை மரத்தினைப் போன்று நீண்டிருப்பதால் நடுவிரல் வாழை நெடுங்காலன். ஒரு பொருளைச் சுட்டுவதற்கும், திசை காட்டுவதற்கும் கதைக்கும் போது வலியுறுத்தும் பொருளை ஆணித்தரமாய்ச் சொல்வதற்கும் உபயோகப்படுவது அடுத்த விரல். அதனால் அது வந்தோர்க்கு வழிகாட்டி. ஏனைய விரல்களோடு சேர்ந்து இயங்குவதனால் பெருவிரல் ஒன்றும் தெரியா ஊமைச்சி.

பாடல் மூலம் கற்பிக்கப்படும் விடயம் குழந்தைகளின் கவனத்தை ஈர்க்கும் என்பதோடு அதை அவர்கள் ஞாபகத்தில் வைத்திருந்து அடிக்கடி மீட்டுவர் என்பதும் பொது நியதி. இந்நியதியின் அடிப்படையிலே குழந்தைக்குப் பலவிடயங்கள் பாடல்கள் மூலம் கற்பிக் கப்படுகின்றன. கிராமியத் தாய்மாரும் இதற்கு விலக்கல்ல. பிள்ளையைத் தன்முன் இருப்பாட்டி, அது பாட்டின் இசைக்கேற்பத் தன்னிரு கைகளையும் கொட்டுவதற்கான பாடலும் உண்டு. இவ்வாறு பிள்ளை இரு கைகளையும் கொட்டுதல் சப்பாணி கொட்டுதல் எனப்படும்.

சப்பாணி கொட்டம்மா சப்பாணி
 சாந்துக்கையால சப்பாணி
 முத்து மோதிரக் கையால
 முழங்கக் கொட்டம்மா சப்பாணி
 தாயார் கைகொட்டித்
 தாளம் அடித்திடச் சப்பாணி.

இவ்வாறு குழந்தையோடு அன்னியோன்யமாகப் பழகும்போது அக்குழந்தையின் தாய்ப்பாசம் இயற்கையாகவே அதிகரிக்கும். தாயோடு மட்டுமல்லாது தனது முழுக் குடும்பத்தினருடனுமான அன்புப் பிணைப்பில் அது வளர்கிறது. அதேவேளை பல புதுப்புது விடயங்களைப் பாடல் வழியாகக் கற்கவும் ஆரம்பிக்கிறது. எனவே ஒரு குழந்தையை நல்வழிப்படுத்தி, அறிவுட்டிச் சிறப்பாக வளர்த்தெடுக்கும் முதல் ஆசிரியை, வழிகாட்டி தாய்மாரே என்ற வரைவிலக்கணத்துக்குச் சிறந்த விளக்கமாகப் பெரும்பாலான கிராமியத் தாய்மார் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

V. விளையாட்டு

கிராமியச் சமுதாயம் நகர்ப்புறப் பண்புகளை உள்வாங்கி மாற்றம் அடைவதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் தனது பொழுதுபோக்கு அம்சங்களில் ஒன்றாகப் பல விளையாட்டுக்களையும் கொண்டிருந்தது. ஆண்களுக்கான விளையாட்டுக்கள் பெரும்பாலும் உடல்வலிமையோடு சம்பந்தப் பட்டவையாயும் ஓட்ட ஆட்டம் கூடியவையாயுமிருந்தன. சுரைக்காய் முறித்தல், கிட்டிப்புள், வார்அடித்தல், கட்டைப்பந்து, மட்டைப்பந்து, கிளித்தட்டு, நொண்டியடித்தல், கவடியடித்தல் என்பன அவ்வாறான விளையாட்டுக்களாகும். தமது ஓய்வு நேரங்களில் குளக்கரையிலும் பாழ் வளவுகளிலும் ஒழுங்கைகளிலும் ஆண்கள் இவற்றை விளையாடுவர். சிறுவர், கட்டிளைஞர் மட்டுமல்லாது வளர்ந்தோரும் இவற்றிலீடுபட்டனர்.

பூப்பறித்தல், பூமதித்தல், கண்பொத்தி விளையாடுதல், கலியாணம் பேசல், புள்ளிப் பீங்கான் என்பன பெண்களுக்குரிய விளையாட்டுக்களாகும். இவை அதிகம் ஓடியாடித்திரியாது ஒரே இடத்தில் தரித்திருந்து விளையாடக்கூடிய விளையாட்டுக்களாகும்.

நாயும் புலியும், சில்லிக்கோடு, மாங்கொட்டை தெத்துதல் என்பன சிறுவர், சிறுமியர் ஆகிய இரு திறத்தாருக்கும் பொதுவான விளையாட்டுக்களாகும். இவ்வாறான சில விளையாட்டுக்களோடு இணைந்த பாடல்களை இங்கு நோக்குவோம்:

பூப்பறித்தல் என்னும் விளையாட்டின்போது பாடப்படும் கவிதை ஒன்று:

பூப்பறிக்கப் போகிறோம் போகிறோம் போகிறோம்
எந்தப் பூவைப் பறிக்கிறீர் பறிக்கிறீர் பறிக்கிறீர்
பரீதாப்பூவைப் பறிக்கிறோம் பறிக்கிறோம் பறிக்கிறோம்.

பூப்பறிக்கப் போகிறோம் போகிறோம் போகிறோம்
எந்தப் பூவைப் பறிக்கிறீர் பறிக்கிறீர் பறிக்கிறீர்
வாரிதாப்பூவைப் பறிக்கிறோம் பறிக்கிறோம் பறிக்கிறோம்.

பூப்பறிக்கப் போகிறோம் போகிறோம் போகிறோம்
எந்தப் பூவைப் பறிக்கிறீர் பறிக்கிறீர் பறிக்கிறீர்
முபீதாப்பூவைப் பறிக்கிறோம் பறிக்கிறோம் பறிக்கிறோம்.

பூப்பறிக்கப் போகிறோம் போகிறோம் போகிறோம்
எந்தப் பூவைப் பறிக்கிறீர் பறிக்கிறீர் பறிக்கிறீர்
ஜெசீலாப்பூவைப் பறிக்கிறோம் பறிக்கிறோம் பறிக்கிறோம்.

பூமதித்தல் எனும் விளையாட்டொன்றுமுண்டு. அதன் பாடல் வருமாறு:

தென்னம்பூ நிறத்தாரே மெல்லவந்து மீளப்போ
கமுகம்பூ நிறத்தாரே மெல்லவந்து கால்கடங்க
ஜெசீலா - இல்லை.

செவ்வரத்தம்பூ நிறத்தாரே மெல்லவந்து கால்கடங்க
பரீதா - சரி, பரீதா எழும்பு.

மல்லிகைப்பூ நிறத்தாரே மெல்லவந்து மீளப்போ
வாழைப்பூ நிறத்தாரே மெல்லவந்து கால்கடங்க
தஸ்லிமா - இல்லை.

முருக்கம்பூ நிறத்தாரே மெல்லவந்து கால்கடங்க
முபிதா - சரி, முபிதா எழும்பு.

தாமரைப்பு நிறத்தாரே மெல்லவந்து மீளப்போ
அல்லிப்பு நிறத்தாரே மெல்லவந்து கால்கடங்க.

கண்பொத்தி விளையாடலில் முதன்முதலில் யாருடைய கண்ணைப்
பொத்துவதென்பதைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான முறையொன்றுள்ளது.
எல்லோரும் வளைந்திருந்து தம் இரு கைகளையும் நிலத்தில் குப்புற
வைப்பர். ஒவ்வொரு கையிலும் தொட்டுத் தொட்டு ஒரு பாடலை ஒருவர்
பாடிக்கொண்டு போய் அப்பாடல் முடிவடையும் கையைப் புரட்டுவர்.
இவ்வாறே நடைபெற்றுக் கொண்டேபோய் புரட்டப்பட்ட கைகளை
ஒவ்வொன்றாக வெளியே எடுப்பர். இவ்வாறு நடைபெற்றுக் கொண்டு
போய் கடைசியாக மிஞ்சும் கையின் சொந்தக்காரரே முதன்முதலில்
கண்பொத்துவார். அதற்கான பாடல்:

பருப்பும் பருப்பும் பன்னிரெண்டாம்
சோறும் சோறும் மஞ்சளாம்
கூட்டத்தில் குழப்பமாம்
கொப்பன் தலையில் என்ன பூ? - "முருக்கம்பூ"

முருக்கம்பூப் பூத்தவரே
முட்டிக்கஞ்சி குடித்தவரே
பாதிப்பலாக்கா திண்டவரே
பாவட்டங்கை புரட்டு.

இதே வகையான பிறிதொரு பாடல்:

கிள்ளிக் கிள்ளிக் பிராண்டியரே
கிள்ளி அப்பம் திண்டவரே
பாதிப் பலாக்கா திண்டவரே
பாவட்டம் கை புரட்டு.

ஆட்களைத் தெரிவு செய்வதற்கான இன்னுமொரு பாடல்:

உள்ளான் குரும்பை
ஒரு கொட்டைப் பனங்காய்
மாவுடத் தேனுடன்
அடிச்சிக் குடிச்சி
அடிபட்ட கள்ளா
மா - கூ - மர - தள்ளு.

புதிய விளையாட்டுக்களின் அறிமுகத்தோடு பாரம்பரிய கிராமிய விளையாட்டுக்களும் மங்கி மறைந்து விட்டன. அவ்வாறான விளையாட்டுக்களில் ஒன்று கிட்டியடித்தல். தோற்கும் குழுவினருக்கு வழங்கப்படும் தண்டனை பாட்டம்பாடுதல் எனப்படும். பாடிக்கொண்டு ஓடுபவர் பாட்டை நிறுத்தக் கூடாது.

கவடியடிக்கக் கவியடிக்கக்
 கைகால் முறியக் கைகால் முறியக்
 காலுக்கு மருந்து தேடிக்கட்டு தேடிக்கட்டு தேடிக்கட்டு...
 மாம்பட்டை மருதம்பட்டை வெளவாலோடிய தென்னம்பட்டை
 பூம்பட்டை புளியம் பட்டை பட்டணம் பட்டணம் பட்டணம் ...
 ஆலையிலே சோலையிலே ஆலங்காடிச் சந்தையிலே
 கிட்டிப்புள்ளும் பம்பரமும் கிறுகியடிக்கப் பாலாறு...
 ஆலஞ்சருகு மடமடவெனவர அங்கொரு வண்டி லுருண்டுவரக்
 காலாடிவரப் பொழுதேறிவரத் தெருத்தட்ட தெருத்தட்ட.....
 தெருவெங்கும் பொறித்தட்ட பூம்பட்டை புளியம்பட்டை
 வெளவாலோடிய தென்னம்பட்டை கவடி ... கவடி.... கவடி.....

நாட்டார் இலக்கியத்தின் முக்கிய தன்மைகள் அவற்றின் நேர்மை, இனிமை, தூய்மை, வாய்மை என்பனவாகும். சாதாரணப் பேச்சு மொழியில் மிகச்சிறப்பான விடயங்களை நேரடியாக இதயத்தில் ஆழமாகப் பதியும் முறையில் கூறக்கூடிய பலம் அவற்றிற்குண்டு.

மனிதர் எவ்வாறு நல்லொழுக்கமுடையவர்களாக வாழவேண்டும் என்பதைப் பின்வரும் கும்மி விளக்குகிறது.

கும்மியடி பெண்ணே கும்மியடி
 குபிரொடுங்கி யோடவே கும்மியடி
 நம்மையாளும் இறைவனை நிதமும்
 நாடிக்கும்மியடியுங்கடி - தினம்
 தேடிக் கும்மியடியுங்கடி.

ஆலம் படைக்கக் காரணமாய்நின்ற
 அண்ணல் முஹம்மது நன்னபிமேல்
 சாலவுமா ஸலவாத்தினை ஒதி

சந்திக்கக் கும்மியடியுங்கடி - மனம்
ஒன்றிக்கக் கும்மியடியுங்கடி.

காட்டினுள் வாழும் மானுக்குப் பிணைநின்று
காரணம் அனந்தம் காட்டி மறை
ஏட்டிலடங்காத இறைவன் தூதரை
இசைந்து கும்மியடியுங்கடி - மெல்ல
அசைந்து கும்மியடியுங்கடி.

வாக்கும் மனமும் பொருந்தச் சொல்லும்
கலிமாவின் பொருளை மனதில் வையா
மாக்களை ஏகன் வதைப்பானென் றெண்ணியே
வருந்திக் கும்மியடியுங்கடி - உளம்
வருந்திக் கும்மியடியுங்கடி.

நாளொன்றுக் கைந்து முறைவணங்காரந்த
நாளில் நரகந் தனிலிருந்து
தேளொன்று கொட்டத் திகைப்பனரென்றே மனம்
தேம்பிக் கும்மியடியுங்கடி - முகம்
சூம்பக் கும்மியடியுங்கடி

கள்ளுச் சாராயம் தனைக்குடித்து இடை
கஞ்சா அபினி மிகப் புசித்தே
துள்ளி விழுந்தலைந்தே நடக்கின்றவர்
திருந்தக் கும்மியடியுங்கடி - அவர்
நெருங்கக் கும்மியடியுங்கடி.

vi. வேடிக் கை

நாட்டார் இலக்கியத்தில் வேடிக் கைப் பாடல்கள் பலவுள். அவற்றுள்
ஒன்று 'சந்த மாமா' எனப்படுவதாகும்.

என்பெண்டாட்டி சண்டைக்காரி - சந்தமாமா
இண்டைக்கெல்லாம் ஏச்சுக்கேப்பாள் - தோழமாமா
அந்திநேர சந்தைக்குப் போனேன் - சந்தமாமா

சாகிற கிழவியைப் போட்டடித்தேன் - தோழமாமா
 எட்டுநாளா செத்துக் கிடந்த சாரைப் பாம்பை
 எட்ட நின்று தொட்டுப் போட்டேன் - தோழமாமா
 ஓட்டைப் பாணைக்குள் ஓணான் புகுந்தது - சந்தமாமா
 அடிக்கப் போனேன் கடிக்க வந்தது - தோழமாமா
 கடைக்குப் போனேன் வெத்திலை வாங்க - சந்தமாமா
 காசு கொடாமல் ஓடி வந்தேன் - தோழமாமா
 என்னைப் போலச் சமத்தனுண்டோ - சந்தமாமா
 இத்தனைபோல் ஒருவனைக் காட்டு - தோழமாமா
 இரண்டாட்டுக்கு எட்டுக் காலடா - சந்தமாமா
 என்பெண்டாட்டியைக் கேட்டுப்பாரடா - தோழமாமா.

இன்றைய இலக்கிய வடிவங்கள் பலவற்றிற்கு நாட்டார் இலக்கியமே தோற்றுவாயாக அமைந்திருக்கிறது. குறவஞ்சி, பள்ளு, தெம்மாங்கு, நொண்டிச் சிந்து, சும்மி போன்ற பா வகைகள் நாட்டுப் பாடல்களிலிருந்தே பிறந்துள்ளன. இதே போன்று ஏட்டிலக்கியத்திலிருந்தும் நாட்டிலக்கியம் பல தன்மைகளைப் பெற்றிருக்கிறது. பல செந்நெறி இலக்கியங்கள் காலக்கிரமத்தில் கிராமிய இலக்கியமாக உபயோகப்பட்டு வருகின்றன.

பக்கீர் பாவாக்களின் கொட்டிப்படித்தல் இத்தகையதே. இவர்கள் றப்பான் அல்லது தகராக்கட்டை என்னும் ஒரு பக்கத் தோல்வாத்தியக் கருவியோடு பல பாடல்களைப் பாடுவர். முக்கியமாக அலிபாதுஷா நாடகம், அப்பாஸ் நாடகம், நூறு மசலா போன்றவை இடம்பெறுகின்றன.

இவ்விடயங்கள் தொடர்பாக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையினரின் தொகுப்பு வெளியீட்டில் எம். ஏ. நு.மான் அவர்கள் எழுதியுள்ள 'கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை முறையும் நாட்டார் பாடல்களும்' என்னும் கட்டுரையில் பல தகவல்கள் அடங்கியுள்ளன.²

சிறு குழந்தைகள் தமக்குள்ளே பாடல்களைப் பாடி மகிழ்வதை நாம் காணலாம். அவர்கள் ஓய்வாய் இருக்கும் போது அல்லது விளையாடி மகிழும்போது இவை உபயோகிக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறான பாடல்கள் மேலும் சில.

2 நு.மான் எம். ஏ. கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை முறையும் நாட்டார் வாழ்க்கையும், இலங்கைத் தமிழ்நாட்டார் வழக்கியல், பதிப்பாசிரியர்: கார்த்திகேசு சிவதம்பி, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், 1980, ப:124-149

கீச்சு மாச்சுத் தாம்பலம்
கீயா மாயாத் தாம்பலம்
மாச்சு மாச்சுத் தாம்பலம்
மாயா மாயாத் தாம்பலம்.

ஊரான் ஊரான் தோட்டத்திலே
ஒருவன் போட்டான் வெள்ளரிக்காய் .
காசுக்கு ரெண்டு விற்கச் சொல்லி
காகிதம் போட்டானாம் வெள்ளைக்காரன்
வெள்ளைக்காரன் பணம் வெள்ளிப்பணம்
வேடிக்கை பார்க்குதாம் சின்னப்பணம்.

மாமி மாமி பன்னாடை
மாமிர ஊட்ட போகாதே
சுண்டங்காயைத் தின்னாதே
சூடெழும்மிச் சாகாதே.

கிராமியக் கவிகள் எவ்வித யாப்புமுறையில் அமைந்துள்ளன? அவை யாப்பு விதிகளுக்கு உட்பட்டவையா? என நோக்குவது முறையாகாது. ஏனெனில் பள்ளிக்கூடப் படிப்பறிவற்ற, ஆனால் நுண்புத்தியும் இயற்கைத் திறமையுமுடைய கிராம மக்களினால் பேச்சு மொழியில் பாடப்பட்டவை இவையாகும். அதனால் யாப்பு விதிகள் பெரும்பாலும் இருக்காது. இக்குறையை இவற்றின் இனிமையான இசையே ஈடுசெய்யும். அவ்வாறான பிறிதொரு வேடிக்கைப்பாடல்:

ஏண்டி குட்டி என்னடி குட்டி என்னடி செய்தாய்?
அம்மியடியில் கும்மியடித்தேன் சும்மாவா நான் இருந்தேன்?
ஏண்டி குட்டி என்னடி குட்டி என்னடி செய்தாய்?
ஆட்டுக் குட்டிக்கு ஆறுதல் பண்ணினேன் சும்மாவா நான் இருந்தேன்?
ஏண்டி குட்டி என்னடி குட்டி என்னடி செய்தாய்?
பாம்புக்குட்டிக்குப் பல்விளக்கினேன் சும்மாவா நான் இருந்தேன்?

இதே பாடல் சில பிரதேசங்களில் வேறொரு வகையாகப் பாடப்படுகின்றது.

மான் குட்டி மான் குட்டி என்னடி செய்தாய்?
 ஆட்டுக் குட்டிக்கு ஆறுதல் பண்ணினேன் சும்மாவா நான் இருந்தேன்?
 மான் குட்டி மான் குட்டி என்னடி செய்தாய்?
 பாம்புக்குட்டிக்குப் பல்விளக்கினேன் சும்மாவா நான் இருந்தேன்?

vii. எல்பாட்டு

தமிழ் மொழியை இயல், இசை, நாடகம் எனப் பகுத்து ஆராயும் பண்பு பன்னெடுங்காலமாக இருந்து வருகின்றது. இம்மூன்று துறைகளும் அம்மொழி வளத்துக்கும் மொழிவளர்ச்சிக்கும் முக்கியமானவையாகும். நாட்டார் இலக்கியமும் இம்மூன்று துறைகளையும் வளம்படுத்தி வந்துள்ளது. இயல் என்பது இலக்கியமாகும். மனித வாழ்க்கையோடு தொடர்புறும்போது அது சிறப்புற்று விளங்கும். இன்று கட்டுரை, சிறுகதை, நாவல் என அவை வளர்ந்துள்ளன. இவை அதீதக் கற்பனையாகவன்றி மனித வாழ்க்கையோடொட்டி யதார்த்தபூர்வமாக விளங்கும்போது மக்களது அபிமானத்தைப் பெற்றுப் பிரபல்யமாகின்றன.

கிராமிய இலக்கியம் என்றமே மக்கள் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பதாகவும், அம்மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளோடு மிக நெருங்கியதாகவும் உள்ளது. அதன் கருப்பொருள் சாதாரண கிராம மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளேயாகும். இங்கு எடுத்தாளப்படும் உவமை, உருவகங்கள் இயற்கைத் தன்மையும் பொருத்தப்பாடும் கொண்டவை. மரங்கள், பறவைகள், மிருகங்கள் என்பனவும் சம்பவங்களும் அம்மக்கள் தமது வாழ்க்கையில் தினசரி சந்திப்பவையாகும். இவை மிக இயற்கையாக அமைவதோடு பொருத்தப்பாடும் உடையவை. எடுத்தாளப்படும் உவமை அல்லது உருவகம் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கும் சம்பவத்துக்கும் மிகவும் பொருந்துவதாயிருக்கும்.

அவ்வாறே அதன் இசையுமாகும். கிராமியப் பாடல்களில் அநேகமாக இறுக்கமான யாப்பமைவு இருக்காது. அகவல், வஞ்சி, ஆசிரியம், வெண்பா, கலிப்பா, விருத்தப்பா என்னும் ஒழுங்குகளுள் இவை சீர் பெற அடங்கமாட்டா.

இக்குறையை நிவர்த்தி செய்வன இக்கவிகளின் சொல் நயமும் பொருட்சுவையுமாகும். ஒரு விடயத்தை எடுத்துக் கூறக் கையாளப்படும் சொற்களும், எடுத்துக் கொள்ளப்படும் விடயமும் மிக இனிமையானதாகவும் ரசிக்குக் கூடியதாகவும் அமைந்திருக்கும். தற்காலப் பிரபல்யப் பாடல்களில் பல, நாட்டார் பாடல் இசையைக் கொண்டனவாகும். ஒத்திசைச் சந்தத்தை ஏற்படுத்தும் பல சொற்களும் உள்ளன. அம்பாப் பாடல்களில் வரும் ஏலேலோ ஏலையா, தாலாட்டுப் பாடல்களில் வரும் ஆராரோ ஆரிவரோ என்பன எவ்வித கருத்துக்களையும் தருவதில்லை. ஆனால் அப்பாடல்களின் ஓசை நயத்தை அதிகரிக்கும் சந்தத்தை இவை ஏற்படுத்துகின்றன.

எலிகள் வீடுகளில் ஓடித் திரிவதும், பொருட்களைச் சேதமாக்குவதும் மிகச் சாதாரண சம்பவமாகும். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் தினசரி நடக்கும் நிகழ்ச்சி இதுவாகும். அதைக் கண்ணுற்ற புலவரொருவர் இச்சிறு சம்பவத்தையே மிக அழகாகக் கூற முற்படுகிறார். அதை எவ்வளவு சொல்நயத்தோடும் பொருட்சுவையோடும் இனிமையாகக் கூறமுடியும் என்பதைப் பின்வரும் எலிப்பாட்டுக் காட்டுகிறது. தென்னிலங்கை முஸ்லிம் மக்களிடையே வழங்கும் பாட்டு இதுவாகும்.

கோட்டிகள் பண்ணாதே - எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே
எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே.

நாட்டுப்பயிரை நாசப்படுத்துறாய்
நல்ல இளனியை நறுக்கி வீழ்த்துறாய்
வீட்டில் பண்கள் மிக விசைக்கிறாய்
மோட்டிலே ஓடியே ஓட்டைச் சரிக்கிறாய்
கோட்டிகள் பண்ணாதே - எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே
எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே.

ஓலைக் கூரையில் ஒதுங்கியே நிற்கிறாய்
ஒரு மழை வந்தால் ஒழுகச் செய்கிறாய்
வாலைக் காட்டியே வழியில் ஓடுறாய்
மற்றவிடமெல்லாம் கத்தித்திரிகிறாய்
கோட்டிகள் பண்ணாதே - எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே
எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே.

ஆனைக்குட்டிபோல் அங்கிங்கும் ஓடுறாய்
 அடிக்கப் போனால் அஞ்சிப் பதுங்கிறாய்
 பூனையைக் கண்டு பொறி கலங்கிறாய்
 பொல்லாத பூனைக்குப் பின்னர் இரையாகிறாய்
 கோட்டிகள் பண்ணாதே - எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே
 எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே.

தேங்காய்ப்பாதியிலே சித்திரம் கொத்துறாய்
 திண்டு மூடினால் திறந்து வைக்கிறாய்
 வாங்கும் சாமானை வாரி இறைக்கிறாய்
 மண்ணினை மானிடர் கண்ணிலே போடுறாய்
 கோட்டிகள் பண்ணாதே - எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே
 எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே.

படுக்கும் மெத்தையில் பஞ்சை இழுக்கின்றாய்
 பாத விரல் நகம் பல்லால் கடிக்கின்றாய்
 அடுக்குத் தறியை அலைக் கழிக்கிறாய்
 அல்லும் பகலும் இந்தப் பொல்லாங்கு செய்கிறாய்
 கோட்டிகள் பண்ணாதே - எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே
 எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே.

பீங்கான் கோப்பையை பிரட்டிப் போடுறாய்
 பெட்டகத்துள் புரளி பண்ணுறாய்
 தாங்கும் லாச்சியைத் தறித்துத் தூளாக்கிறாய்
 தட்டலுமாரிக்குள் குட்டுகுட்டென்கிறாய்
 கோட்டிகள் பண்ணாதே - எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே
 எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே

கூரை மீதிலே கூடிக் குலாவுறாய்
 குட்டிப் பன்றி போல் குஞ்சு பொரிக்கிறாய்
 சாரை விரட்டிடித் தப்பிப் பிழைக்கிறாய்
 சற்றேதான் அகப்பட்டால் செத்தேதான் போகிறாய்
 கோட்டிகள் பண்ணாதே - எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே
 எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே.

வெள்ளைத் தின்ன வெள்ளாட்டி முடுவாள்
விழித்துப் பார்க்க வெட்கித் தழுவாள்
கள்ளியெண்டவள் கன்னத்தடி கொள்வாள்
கண்ம மெலிக்கெண்டு தன்னைத் திட்டுவாள்
கோட்டிகள் பண்ணாதே - எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே
எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே.

எச்சிலைத் திண்டாக்கால் இல்லாத நோய்வரும்
எவர் திண்டாலும் ஈழைக்கசம் வரும்
நச்சவீக்கம் நரம்புத் திமிர்வரும்
நாள்ச் சென்றால் உயிர் மீட்டாத சாவுவரும்
கோட்டிகள் பண்ணாதே - எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே
எலியே நீ வீட்டிலே நில்லாதே.

அத்தியாயம் 3

அன்புப் பாடல்கள்

நாட்டார் பாடல்களில் பெருந்தொகையாகக் காணப்படுபவை ஆண்களும் பெண்களும் பாடிக்கொள்ளும் அன்புப் பாடல்களாகும். மச்சானும் மச்சியும் அல்லது கணவனும் மனைவியும் பாடுங்கவிகளே இவையாகும். கிழக்குப் பிரதேச முஸ்லிம்களிடையே ஆண்களால் பாடப்படும் கவிகள் 'ஆண்கலை' எனவும் பெண்களால் பாடப்படுபவை 'பெண்கலை' எனவும் வழங்கப்படுகின்றன.

i. ஆண்கலை

இங்கே ஆண்கலைக் கவிகள் சிலவற்றை அவதானிப்போம்.

தாலிக் கொடியே என்ற
தாய்மாமன் ஈண்ட கண்டே
மாமிக்கொரு மகளே - மச்சி
மறுகுதலை பண்ணாதகா.

அஞ்சியிலே பிஞ்சியிலே
அறியாத நாளயில
தொட்டிலாட்டி நான் வளர்த்த- என்ற
தோகைமயில் எங்க மாமி.

ஓடிஓடிக் காசழைப்பேன்
ஓலைமட்டை நான் இழைப்பேன்
சேனைவெட்டிச் சோறு கொடுப்பேன்
செல்ல வண்டைத்தா மாமி.

ஆசைக்கிளியே என்ற
ஆசியத்து உம்மாவே
ஓசைக் குரலாலே உங்க
உம்மாவைக் கூப்பிடுகா.

200

இக்கவிகளிலே மாமன், மாமி முறையானவர்கள் சுட்டப்படுவதைக் காணலாம். அன்றைய சமுதாய அமைப்பிலே மச்சான், மச்சி முறையானவர்களே அன்புப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். அல்லது மச்சான், மச்சி அடிப்படையிலேயே அவை தோன்றி உள்ளன. இம்மச்சானும் மச்சியும் மிக நெருக்கமான உறவுமுறை உள்ளவர்கள். மாமன், மாமியின் குழந்தைகள்; பிறப்பிலேயே சாணைக்கூறை போடப்பட்டவர்கள்.

சாணைக் கூறை என்பது சாணை, கூறை ஆகிய இரு கருத்துக்களினதும் இணைப்பாகும். சிறு குழந்தைகளுக்கு உபயோகிக்கப்படும் துணிகள் சாணை எனப்படும். மணப்பெண்ணுக்குக் கொண்டு போகப்படும் மிக விலையுயர்ந்த அழகான புடவை கூறை எனப்படும். சாணைக் கூறை என்பது ஒரு குழந்தை பிறந்தவுடன் மாமி முறையானவர் சில துணிவகைகளை அக்குழந்தைக்குப் பரிசாக அளிப்பார். வருங்காலத்தில் தனது குழந்தையைக் கலியாணம் முடித்து மருமகளாகவோ, மருமகனாகவோ வரவேண்டும் என்பதற்கான அடையாளச் சின்னம் இப்பரிசாகும். எனவே என்றோ ஒருநாள் கலியாணம் முடித்து கணவன் மனைவியாக வருவதற்குச் சந்தர்ப்பம் உள்ளவர்களிடையேயான பரஸ்பர அன்புப் பாடல்களே இவையாகும்.

அன்னப் பசங்கிளியே நீ
ஆக்கிவைத்த சோறுகறி
குத்திரத்து நூல்போல
சுத்துதுகா நாவினிலே.

ஆசைக்கிளியே என்ட
ஆசியத்து உம்மாவே
பேசிக்கதைக்க ஒரு
பாக்கியந்தான் என்று வரும்.

ஒன்றுக்கும் இல்லகிளி
உன்னை நான் விரும்புறது
சந்தி சபைக்கும் உன்ட
சரிஞ்ச நல்ல தேமலுக்கும்.

முந்திரியம் பழமும்
முன்றுவகை முட்டாகும்
கற்கண்டும் தானேன் நீ
கதவுதிற கண்மணியே.

இக்கவிகளிலே வரும் மாமன், மாமி, மச்சான், மச்சி முறைகளைக் கொண்ட சமுதாய அமைப்பாகக் குடிமுறை விளங்கியது. கிராமத்தில் வாழும் மக்கள் பல குடிகளைச் சேர்ந்தவர்களாவர். ஒரு குடியைச் சேர்ந்த அனைவரும் சகோதர சகோதரிகளாகக் கணிக்கப்பட்டனர். அதனால் ஒரே குடியைச் சேர்ந்தவர்களிடையே விவாகம் நடைபெறாது. இரத்த உறவுடைய சகோதர, சகோதரிகளாக இவர்கள் கணிக்கப்படுவதே இதற்குரிய காரணமாகும்.

இவ்வாறானவர்களிடையே விவாகம் நடைபெற்றால் அது உளவியல், உடலியல் ரீதியில் தீங்கையே பிற்சந்ததியினரிடையே ஏற்படுத்தும் எனத் தற்கால உளவியலாளரும் கருதுகின்றனர். எனவே ஒரே குடியில் அல்லாது மாற்றுக் குடிகளிடையேதான் கல்யாணத் தொடர்புகள் ஏற்படுத்தப்படும். குடிகளுக்கிடையேயுள்ள உபபிரிவுகள் “தத்தி” அல்லது “கத்தறை” எனப்படும். இவ்வாறான சமுதாய அமைப்பில் தோன்றியவையே அன்புப் பாடல்களாகும்.

மாமிமகள் மச்சிஎன்றால்
மனதறிஞ்சி பாய்தருவாள்
மகுலாப்பொடிச்சி என்றால்
மனமறியப் போறதில்லை.

கல்லாலே ஊடுகட்டி
காசாலே ஓடுபோட்டு - நீ
அறைக்குள்ளே இருந்தாலும்
அணிலைப் போல் நான் வருவேன்.

இவ்வாறான கவிகள் தோன்றிய சமுதாய அமைப்பான குடிமுறை இன்றும் பல கிராமங்களில் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றது. பள்ளிவாசல் நிர்வாகக்குழுவுக்கு மரைக்காயர்மார் தெரிவு செய்யப்படும்போது இக்குடிமுறையே கைக்கொள்ளப்படுகின்றது. கல்யாணக் காவின் (பதிவு) எழுதும் சபையில் குடிமரைக்காயர் முக்கிய இடம்பெறுகிறார்.

ஒரு கிராமத்தில் பின்வரும் குடிகளில் அனேகமானவை இருக்கும்: சேனைக்குடி, மாந்திறா குடி, மாமனாப்போடிக்குடி, மூத்தநாச்சிக்குடி, சாயக்காறன்குடி, களனிக்குடி, ஓடாவிக்குடி, மழுவரசன்குடி, உலுவாக்குடி, கச்சனாகுடி, சங்கதிக்குடி, வடக்கனார்குடி, காம்பராச்சிக்குடி, வெள்ளரசன்குடி, கொசுக்கொடைகுடி, ஆதம்பட்டாணிக்குடி, தொட்டிற்றுள்ளைக்குடி, கட்டடிக்குடி, ராசாப்புள்ளைக்குடி, லெப்பைக்குடி, பணியத்துக்குடி, வட்டுக்கத்தறைக்குடி, படையாண்டகுடி, சுல்தான்புள்ளைக்குடி, வம்மிக்கத்தறைக்குடி, ஆலிம்குடி, சங்கரப்பத்தான்குடி, தவிட்டுக்குடி, கோசப்பாகுடி, ஜாவாக்குடி, பணிக்கனார்குடி, மோதின்குடி, வரிசைநாச்சி குடி, உதுமான்புள்ளைக்குடி, ஆராச்சிக்குடி, அல்லிப்புள்ளை குடி, பெரியலெவ்வைக்குடி, மலையாளம் குடி, கணக்கன் கத்தறைக்குடி, தேன்முதலிக்குடி, செட்டிப்புள்ளைக்குடி, உலவிப்போடிக்குடி, மாப்பிள்ளை மரைக்கார்குடி, பொன்னாச்சிக்குடி, சேர்முகம்மது குடி, பெரியபடையான்குடி.

சீனத்துச் செப்பே என்ட
சிங்காரப் பூ நிலவே
வானத்தைப் பார்த்து - மச்சி
வாடுவது என்னத்துக்கோ.

கைவிடுவேன் என்றெண்ணி
கவலைப்படாதே கண்ணே
அழ்மூஹ் மேல் ஆணை - உன்னை
அடையாட்டிக் காட்டுப்பள்ளி.

பல்லிளிச்சால் முத்து
பகிடிவிட்டால் கோவைப்பழம்
பேசினால் செங்கரும்பு - இப்ப
பேசவில்லை ஏன் கிளியே.

வட்டநிலவே
வருக்கைப் பலாப்பழமே
தட்டிலுள்ள மாணிக்கமே - நான்
தங்கிப்போனால் சம்மதமா.

ii. பெண் கலை

கல்லால் எறிஞ்சா மச்சான்
காயம் வரும் என்று சொல்லி
மண்ணால் எறிஞ்சி மச்சான்
மச்சிமுறை கொண்டாடுறார்.

கோடியால வரட்டா என்று
கொக்காட்டம் பண்ணாதீங்க
ஊடு நிறைஞ்ச சனம்
எங்க உம்மாவும் திண்ணையில்.

அந்திவிடிந்து
சந்தையால் போற மச்சான்
நேரத்துக்கு ஒருடுப்பு
நெய்யிறதோ வாங்கிறதோ.

‘நேரத்துக்கு ஒருடுப்பு நெய்யிறதோ வாங்கிறதோ’ என்பதில் மிக அழகான கவித்துவம் தொனிக்கிறது. தனது அந்தஸ்தையும் அழகையும் பணவசதியையும் காட்டுவதற்காக அடிக்கடி விலையுயர்ந்த அழகான ஆடைகளை அணிவதை வியப்பதாகவும் அதேவேளையில் அவ்வாறு அணியும் நோக்கத்தைக் கிண்டல் செய்வதாகவும் அமைகின்றது.

கதைப்பார் கதை எல்லாம்
கல்லுருகி நெல்விளைய
சிரிப்பார் கொடுப்பால்- மச்சான்
சொல்லையுமா நம்புறது.

மாமிட்ட போனேன்
மச்சானைப் பார்ப்போம் என்று
வாலால பிஞ்சு பாயை - மாமி
காலால தள்ளிவிட்டா.

குத்து விளக்கெரிய
குமரன் குர்ஆனோத
பாலன் விளையாட ஒரு
பாக்கியம்தா ஆண்டவனே.

பாலால் அரிசரிச்சி
பன்னீரால் உலைவார்த்திருக்கேன்
நெய்யால் கறி சமைச்சிரிக்கு - என்ற
நேச வண்டார் வந்திரட்டும்.

இக்கவிகளை அவதானிக்கும்போது அவற்றிற் பல, கணவன் மனைவிக்கு இடையே ஆனவையாயும் அவர்களது அன்பைப் புலப்படுத்துவனவாயும் அமைவதைக் காணலாம். மச்சான் - மச்சி முறையானவர்கள் காலக்கிரமத்தில் திருமணத்தின் மூலம் கணவன் மனைவியாய் மாறுகின்றனர். அதன் பின்னரும் இக்கவி மரபு தொடர்கிறது.

திருமணம் அக்காலகட்டத்தில் பல கொடுக்கல் வாங்கல்களையும் சம்பிரதாயங்களையும் கொண்டிருந்தது. முக்கியமாகப் பெண்ணுக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணின் பெற்றோரால் சில பொருட்கள் வழங்கப்படும். ஓரிரு உதாரணங்கள் மூலம் இதனை நாம் அறியலாம்.

இப்பிரதேசத்தில் 1937 இல் நடைபெற்ற கல்யாணமொன்றின் காவினில் (பதிவு) பின்வரும் பொருட்கள் பதியப்பட்டுள்ளன. மஹர் 50 ரூபா, பள்ளிக்காசு 4 ரூபா, வீடும் வளவும், காணி 6 ஏக்கர், கைக்கூலி 75 ரூபா, பொன்னகை வராகன் எடை 9, வெள்ளி நகை ரூபா எடை 30, வெண்கலம் இறாத்தல் 30, மாப்பிள்ளைக்கு வெள்ளி மோதிரம் பெறுமதி

1 ரூபா.¹ இக்காலப்பரப்பில் ஒரு மரைக்கால் நெல் (8 கிலோ) 30 சதமே என்பதையும் மனதில் கொள்ளவேண்டும். இன்று (2008ஆம் ஆண்டு) ஒரு மரைக்கால் நெல்லின் விலை 85 ரூபாவாகும். இத்துடன் பள்ளிவாசலுக்கு இரண்டு பாய்களும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

மாட்டுப்பட்டிகளை வைத்திருப்போர் சில மாடுகளையும் கொடுத்துள்ளனர். மாப்பிள்ளை, பெண்வீட்டில் வசிப்பதே மரபாகையால் ஆறு மாதங்களுக்கான உணவும் பெண்ணின் பெற்றோராலேயே வழங்கப்பட்டது. வயல் கொடுக்கப்படும் போது முதற் போகம் அவர்களால் விதைத்துக் கொடுக்கப்படும். இம்மரபுகளில் சில இன்றும் கூட வழக்கிலிருந்து வருகின்றன.

பொழுது கிளம்பி
பூமி இந்தச் சூடுசுட்டால்
வெள்ளாமை வெட்டும் மச்சான்ட
மேனி என்ன சூடு சுடும்.

அஞ்சு திங்கள் அஞ்சு வெள்ளி
அய்யாறு முப்பது நாள்
மறுபிறையும் கண்டேன் அவரின்
மறுமொழியைக் காணவில்லை.

தொழிலுக்காக வெளியே சென்ற கணவன் பல நாட்களாகியும் எவ்வித செய்தியும் அனுப்பாததினால் மனமுருகி வருந்தும் மனைவியைப் பாடம் பிடித்துக் காட்டும் கவிகள் ஏராளமுண்டு. தன்னைப் பிரிந்து சென்ற கணவன் நெடுநாளாகியும் திரும்பி வராததினால் மனம் வருந்தும் தலைவியை நாம் தமிழ் இலக்கியத்திலும் குறிப்பாக சங்ககாலப் பாடல்களிலும் காணலாம்.

அரிக்கமிலாவில்
அரிசள்ளிப் போடயில
சகிக்கவில்லை என்மனசு
தங்க மச்சான் வாறதெப்போ.

1 சாபந்தமருது ஐம்ஆப் பள்ளிவாசலின் 1937ஆம் ஆண்டைய கல்யாணப் பதிவேட்டிலிருந்து பெறப்பட்டது.

ஆகாயத்தைச் சுத்தி
அலைந்து வரும் பட்சிகளே
மச்சான் விசகளத்தை
மனம் குளிரச் சொல்லிடுங்கோ.

கத்தாதே காகம்
கதறாதே என்காகம்
எத்தாதே காகம் - நான்
எறிஞ்சிடுவேன் கல்லாலே.

இவ்வாறான அன்புப் பாடல்கள் போன்ற கவிகள் பெரும்பாலும் மச்சான் மச்சியாலும், கணவன் மனைவியாலும் பாடப்பட்டவையாகும். அவைகளுட் சில அவர்களிடையே நேரடியாகப் பாடப்பட்டவையாக இருக்கலாம். ஆனால் பெரும்பாலானவற்றை பாவனைப் பாடல்களாகவே கொள்ளல்வேண்டும். பாவனைப்பாடல் என்னும்பொழுது பாடுவோர் உண்மையான மச்சான் மச்சியாகவோ, கணவன் மனைவியாகவோ இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை. பாடுவோர் தம்மை அவ்வாறு உருவகித்துப் பாடுவர்.

முஸ்லிம்களின் கிராமிய வாழ்க்கை அமைப்பிலே விவாகமாகாத ஓர் ஆணும் விவாகமாகாத ஒரு பெண்ணும் நேரடியாகச் சந்தித்து பரஸ்பர அன்பைக் கவி மூலம் பரிமாறிக் கொண்டனர் என்னும் பொதுமைக் கருத்தைக் கொள்ளுதல் தகாது. சில தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் இக்கிராமங்களில் விவாகமாகாத ஓர் ஆணும் பெண்ணும் நேரடியாகச் சந்தித்து அளவளாவுவது என்பது நடைபெற முடியாத காரியமாகும். குறிப்பாக, விவாகமாகாத ஒரு பெண்ணை அந்நியப்பெண் ஒருத்தி காண்பதே மிகவும் கஷ்டமான காரியமாகும். தமது வீட்டுக்கு அந்நியர் ஒருவர் வரும்பொழுது குமர்ப்பெண்கள் ஓர் அறைக்குள் சென்று ஒதுங்கிக் கொள்வது வழக்கம். அக்காலகட்டத்தில் பெண் பாடசாலைகள் ஒன்றிரண்டே இருந்தன. அவற்றிற்கும் சிறுமிகளே செல்வர். பருவமடையும் வயதை அடைந்தவுடன் அவர்கள் பள்ளிப்படிப்பை நிறுத்திவிடுவர்.

ஒரு பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை பேசும்பொழுது அம்மாப்பிள்ளை அநேகமாகத் தன் வாழ்நாளில் ஒரு முறையேனும் இப்பெண்ணைக் கண்டிருக்க மாட்டார். விவாக தினத்தன்றே முதன்முதலாக அப்பெண்ணைப்

பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் அவருக்குக் கிடைக்கும். அதனாற்றான் மாப்பிள்ளையின் சகோதரிகள், சுற்றத்தார் பெண் பார்க்கச் செல்லும் வழக்கம் ஏற்பட்டது.

இவ்வாறான ஒரு சமுதாய அமைப்பில் ஓர் ஆணும், பெண்ணும் தனிமையில் சந்தித்துக் கவி பாடியிருப்பர் என்பது கற்பனையேயன்றி யதார்த்தமாயிருக்க முடியாது.

எனவே, இவ்வாறான கவிகளில் பெரும்பாலானவை வேலைத்தலங்களிற் பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்கும்பொழுது உற்சாகத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும் பொழுது போக்கிற்கும் பாடப்பட்டவையாகும். சூட்டுக்களத்தில் அல்லது இரவில் வண்டிலோட்டிச் செல்லும்போது ஒருவரோ அல்லது பலரோ பாடுவர். அது அவர்களது வேலையில் உற்சாகத்தையும் அதிகரிக்கச் செய்யும். முக்கியமாக விவசாய வேலையில் ஈடுபடுவோரிடையேதான் இத்தகைய அன்புக் கவிகள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. அதிலும் குறிப்பாகத் தனிமையில் இருக்கும்பொழுது தாராக்காவல், வேலிக்காவல், உப்பட்டிக்காவல், சூட்டுக்காவல் என்பனவற்றில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுது பாடப்படும் கவிகள் மிகச் சுவையானவையாகும்.

நாட்டார் இலக்கியத்தின் இத்தகைய அன்புப் பாடல்களை சங்ககால இலக்கியத்தின் அகத்திணைப் பாடல்களோடு ஒப்பிடுவதுண்டு. அவ்வகத்திணைப் பாடல்களிலுள்ள பொருட்சுவை, கவிச்சுவை என்பன எமது கவிகளிலும் உண்டு. ஆனால் இருவகைப் பாடல்களும் தோன்றிய சமுதாய அமைப்பும் விடயப் பின்னணியும் வேறுபட்டவை என்பதையும் நாம் கவனத்திற் கொள்ளல் வேண்டும்.

தலைவி, தலைவன் என்பாரோடு தோழி, பாங்கன், தாய் ஆகியோரும் சங்கப் பாடல்களில் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றனர். ஆனால் கவிகளிலோ அவ்வாறானவர்களின் பங்கு குறைந்து பெரும்பாலானவை நேரடிப் பாடல்களாகவே உள்ளன.

iii. வினா - விடை

கவிகளைப் பல கோணங்களில் ஆராயலாம். இலக்கிய ஒப்பியல், மொழியியல், சமூகவியல், மானுடவியல் என்பன போன்ற அடிப்படைகளில் ஆராய்வதன் மூலம் அவ்விலக்கியம் எவ்வாறு வளர்ந்துள்ளது, சிறப்புப் பெற்றுள்ளது, மொழிவளர்ச்சி, பிரதேச சொற்பிரயோகம் எவ்வாறு ஏற்பட்டுள்ளது, அக்காலகட்ட மனிதர் எவ்வாறு வாழ்ந்தனர், அவர்களது மரபுகள், சம்பிரதாயங்கள் எவ்வாறு அமைந்திருந்தன என்பனபற்றியெல்லாம் அறியலாம். சில வரலாற்றுச் சம்பவங்களுக்கான சான்றுகளைத் தரக்கூடிய கவிகளும் உண்டு.

கேள்வியும் விடையுமாக அமைந்த அவ்வாறான சில கவிகளைப் பார்ப்போம்.

தண்ணீர் சுமந்து செல்லும் மச்சியிடம் உன் தங்க நிறக்கையாலே
கொஞ்சம் தண்ணீர் தந்தால் ஆகாதோ எனக் கேட்க,

ஓடையிலே போறதண்ணி
தும்பி விழும் தூசிவிழும்
வீட்டுக்கு வாங்க மச்சான்
குளுந்த தண்ணி நான் தாறேன்.

வாய்க்காலில் தண்ணி
வண்டு விழும் தும்பி விழும்
வீட்டுக்கு வாங்க மச்சான்
வெந்த தண்ணி நான் தாறேன்.

என விடை கிடைக்கிறது.

சுற்றிவர வேலி
சுழலவர முள்வேலி
எங்கும் ஒரே வேலி
எதால புள்ள நான் வாற.

காவல் அரணோ மச்சான்
கள்ளனுக்கு முள்அரணோ
வேலி அரணோ மச்சான்
வேணுமென்ற கள்ளனுக்கு.

தெருவால போகவொண்ணா
தேன் போல மணக்கிறது
உறவாட நான் வருவேன்
உன்ர காக்காமார் காவலுகா.

வெற்றிலையைக் கைபிடித்து
வெறும் பிளவைக் வாயிலிட்டு
சுண்ணாம்பு இல்லையென்று
சுற்றிவரலாகாதோ.

கடப்படியில் வந்து நின்று
காளை கனைக்குமென்றால்
எங்கிருந்த போதும் நாகு
எழுந்து வரமாட்டாதோ.

மாமி மகளே என்ற
மருதங்கிளி வங்கிசமே
ஏலங் கிராம்பே உன்னை
என்ன சொல்லிக் கூப்பிட்டும்.

மச்சானே மாம்பழமே
மாமி பெத்த பாலகனே
ஏலங் கிராம்பே உன்னை
என்ன சொல்லிக் கூப்பிட்டும்.

மச்சானே மாம்பழமே
மாமி பெத்த ஓவியமே
எட்டாத பழத்துக்கு நீ
கொட்டாவி விட்டதென்ன?

எளிய மொழி நடையும் பிரதேச சொற்பிரயோகமும் கவிகளின் சிறப்பம்சங்களாகும். உனர் காக்காமார் என்பதில் வரும் 'காக்கா' மூத்த சகோதரனைக் குறிப்பதாகும். சில பிரதேசங்களில் நானா என அழைக்கப்படும். இவ்வாறான சொற்கள் கவிகளில் ஏராளமாகவுண்டு.

அங்கால, அல்லசல், அயப்பு, ஆணம், இளந்தாரி, எழுவான், படுவான், ஒழுப்பம், கக்கிசம், கடப்பு, கருக்கல், செக்கல், வெள்ளாப்பு, கிறுகி, குமராளி, தைலாப் பெட்டி, தாயதி, பூணாரம், பொண்டி, பொண்டுகள், வங்கிசம், விசகளம் என்பன அவற்றுட் சிலவாகும்.

மேலும் சில வினா - விடைக் கவிகளைக் கவனிப்போம்.

கண்டி கொழும்போ
கண்காணா ராச்சியமோ
கீழ்க்கரையோ உங்கட
கிளியிருந்து போகிறது.

கண்டி கொழும்புமில்லை
கண்காணா இடமுமில்லை
கீழ்க்கரையுமில்லை எங்க
கிளியிருந்து போகிறது.

கடலிலே ஹிளுறுநபி
கப்பலிலே ஹயாத்து நபி
மலையிலே முறையதீன்
மலை நங்கணமே போய் வாறேன்.

போகட்டோவென்று
பொற்கொடியார் கேட்கின்றார்
போவென்று சொல்ல
பொருந்துதில்லை என்மனசு.

வங்காளம் போறேனென்று
மனக்கவலை வையாதே
சிங்காரக் கொண்டைக்கு
சின்னச் சீப்பிரண்டு வாங்கிவாறேன்.

புள்ளலெக்கா புள்ளலெக்கா
புருசன் எங்கே போனதுகா
கல்லூட்டுத் திண்ணையில்
கதைச்சிருக்கப் போனதுகா.

காசி தரட்டோ மச்சி
கதைச்சிருக்க நான் வரட்டோ
தூது வரக்காட்டிடட்டோ
இப்ப சொல் கிளியே உன் சம்மதத்தை.

காசி வரக்காட்ட வேண்டாம்
கனதூரம் நடக்க வேண்டாம்
தூது வரக்காட்ட வேண்டாம்
அந்த துரையை வந்து போகச் சொல்லு.

நாட்டார் பாடலின் மொழியமைப்பைப் பார்க்கும்போது அப்பாடல்கள் யாவும் பேச்சு மொழியில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். அவ்வப்பிரதேசத்தில் அக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த சாதாரண மொழியே இக்கவிகளைப் பாடவும் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் இப்பாடலின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்வதில் எவ்வித இடரும் ஏற்படுவதில்லை. மொழி அடிப்படையில் இப்பாடல்கள் தோன்றிய காலத்தையும் பிரதேசத்தையும் நிர்ணயிக்கலாம். அதனால் கிராமிய இலக்கியங்களைத் தொகுப்போர் அவற்றில் சொல் மாற்றம் செய்யாது கிராம மக்களிடையே வழக்கிலுள்ளவாறு தொகுத்து வெளியிடல் அவசியமாகும்.

இப்பேச்சு மொழிக்குச் சிறந்த உதாரணமாக 'கா' என்னும் அசைச் சொல்லைக் குறிப்பிடலாம். கிழக்கிலங்கை மக்களிடையே வழங்கிவரும் இச்சொல் நாட்டார் பாடல்களிலும் அடிக்கடி இடம்பெறுகின்றது. இது ஒரு பழந்தமிழ்ச் சொல்லாகும். தமிழுக்கு இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியர் தனது நூலின் சொல்லதிகாரம் இடையியல் 279 இல் இதுபற்றிக் கூறியுள்ளார். இன்று கிழக்குப் பிரதேசத்தில் மட்டுமே இச்சொல் காணப்படுகிறது.

கிராமிய இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை தப்பான அபிப்பிராயமொன்றை ஏற்படுத்துவதற்குக் காலாக அமைந்தவை இவ்வன்பு

பாடல்களாகும். நாட்டார் பாடல்களைத் தொகுத்த சிலர் இவ்வகைப் பாடல்களிலே அதிக கவனம் செலுத்தினர். அதனால் கிராமியக் கவிகள் என்பன காதல் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் கவிகள் மட்டுந்தானா என்னும் ஐயப்பாடு தோன்றக் காரணமாகிவிட்டது.

இவை நாட்டார் இலக்கியத்தில் ஒரு சிறு பகுதியேயாகும். ஏனைய இலக்கியங்களைப் போல் கிராமிய இலக்கியமும் மிகவும் பரந்தது. வியாபித்த அப்பரப்பினுள் அன்புப் பாடல்களும் ஒரு பகுதியாகும். மருத்துவச்சி வாழ்த்து, தாலாட்டு, சாய்ந்தாடு, சப்பாணி, விளையாட்டுப் பாடல்கள், வேடிக்கைப் பாடல்கள், தொழிற்பாடல்கள், மையத்துப் புலம்பல், நாடகம், கதை, விடுகதை, சூறாவளி - வெள்ளக்காவியங்கள், அம்பா, நடைவழிச்சிந்து, பொல்லடி, மாப்பிள்ளை வாழ்த்து, வசை, வாது, தீட்டுதல், அம்மாணை, கும்மி போன்ற பலவகைகளினுள் இதுவும் ஒன்றாகும். ஆகையால் அன்புப் பாடல்கள் நாட்டார் பாடல்பரப்புள் ஒரு பகுதியே அல்லாது அதுவே நாட்டார் இலக்கியத்தின் முழுமை எனக் கொள்ளல் பொருந்தாது.

ஆதங்காக்கா ஆதங்காக்கா
அவரைக்கண்டாற் சொல்லிடுங்க
பூவரசங் கன்னியொன்று
பூமலர்ந்து வாடுதென்று.

வாங்கென்றழைப்பேன் மச்சான்
வாசலிலே பாய்தருவேன்
வாப்பா அறிஞ்சாரென்றால்
வாளெடுத்து வீசிடுவார்.

நித்திரைக் கண்ணிலேயும்
நினைவிலேயும் தோணுறது
கலிமா விரலும் - மச்சான்ர
கல்பதித்த மோதிரமும்.

நெற்றிக்கு நேரே
நிலாக்கிளம்பி வாறதுபோல்
வேலிக்கு மேலால - மச்சான்ர
வெள்ளைமுகம் காண்பதெப்போ.

மாலை விளக்கெரிய
மணவாளன் சோறு தின்ன
பாலன் விளையாட - ஒரு
பாக்கியம் தா அழ்மூஹ்வே.

இவ்வகைப்பாடல்கள் தலைவன் கூற்று, தலைவி கூற்று, தோழி கூற்று, தாய் கூற்று எனப் பலவகையாய் அமைந்தாலும், அது இலக்கியத் தொகுப்பு வசதிக்காகச் செய்யப்படும் பகுப்பேயன்றி உண்மையில் அவ்வாறில்லை. அநேக கவிகளை ஆண்களே பாடியிருப்பர். சிலவேளைகளில் இருவர் அல்லது பலர் பாடியிருப்பர். சிலவேளைகளில் இருவர் அல்லது பலர் மாறிமாறிப் பாடியிருப்பர். சூட்டுக் களவெட்டிகளில் மாட்டினால் சூடு மிதிக்கும் காலங்களில் விடியவிடிய நேரத்தைப் போக்குவதற்காகவும், காவற்பரணில் வேலிக்காவல் செய்யும் போது விடியும் வரை விழித்திருப்பதற்காகவும், இரவு நேரத்தில் வண்டில்கள் ஓட்டிச் செல்லும் போதும் அல்லது ஓய்வு நேரத்தில் ஓரிடத்தில் கூடியிருக்கும் போதும் இவ்வகைப் பாடல்கள் தோன்றியுள்ளன.

பெண்கள் பாடியுள்ளதாக உள்ள பல அன்புப் பாடல்கள் உண்மையில் ஆண்களால் பாடப்பட்ட பாவனைப் பாடல்களேயாகும். குறிப்பாக முஸ்லிம் கிராமங்களில் ஆணும் பெண்ணும் தனிமையில் சந்தித்துத் தமது காதல் உணர்ச்சிகளைப் பாடல்களாக வெளியிட்டிருப்பர் என எண்ணுதல் முறையாகாது.

பெண்கள் பாடிய பல பாடல்களும் உள. இரங்கற் பாடல்கள், வசைப் பாடல்கள் போன்றன அவையாகும்.

கச்சான் அடித்தபின்னே
காட்டில் மரம் நின்றதுபோல்
உச்சியிலே நாலு மயிர்
ஓரமெல்லாம் தான் வழக்கை.

கண்ணிலே ஒன்று பொட்டை
காதும் செவிடாகும்
குருத்தெடுத்த வாழைபோல்
அவர் கூனி வளைந்திருப்பார்.

முப்பத்திரண்டிலேயும்
முனுபல்லுத்தான் மீதி
காகக்கறுப்பு நிறம்
ஒரு காலுமல்லோ முடமவருக்கு.

நாணற் பூப்போல
நரைத்த கிழவனுக்கு
குங்குமப் பூப்போல இந்தக்
குமர்தானோ வாழுறது.

காக்கா பெண்டி காக்கா பெண்டி
கண்கறுத்த காக்கா பெண்டி
எட்டு முழச் சோமன் - உங்களுக்கு
இணக்கமில்ல காக்கா பெண்டி.

250

iv. ஆசைக்கவி

நாட்டார் இலக்கியத்துறையில் இவ்வாறு பிரபல்யம் பெற்ற அன்புப் பாடல்கள் மன்னார்ப் பிரதேசத்தில் 'ஆசைக்கவி' என அழைக்கப்படுகின்றன. இவை தனிப்பாடல்களாகவும் உள்ளன. தொடர் சம்பவமொன்றைக் கதை கூறும் பாங்கிலும் அமைந்துள்ளன. இவ்வகை ஆசைக்கவிகள் சிலவற்றை எடுத்து நோக்குவோம்.

கிழக்கு மாகாணத்தின் அன்புப் பாடல்களுக்கும் மன்னார்ப் பிரதேச ஆசைக்கவிகளுக்குமிடையே இசை வேறுபாடுள்ளதைக் காணலாம். ஆயினும் பெரும்பாலான பாடல்கள் மிகச்சிறிய சொல்மாற்றங்களுடன் இரு இடங்களிலும் ஒரே தன்மையதாயுள்ளதையும் காணலாம்.

ஆதம் ஹவ்வாவும் அள்ளிப்படைத்த மண்ணும்
அமைப்பிருந்தால் கைகூடும் அழுதுமுடியா கிளியே.

ஓடிவரும் தண்ணீரில் உலாவிவரும் மீனதுபோல்
நாடிவந்தேன் ராசா நற்குணத்தைக் காண்போமென்று.

ஆடாதோடையானேன் மந்திரத்து மண்ணானேன்
வாடு பயிரானேன் வளர்பிறையே உன்னாலே.

பொங்கு கடலே புறியமில்லாட்டிப் போங்கோ
இந்த வம்புக்கதை கதைச்சி மனதை வருத்தாமலுக்கு.
உங்க ஊட்டையும் போனேன் ஒத்தரையும் காணஇல்ல
தங்கமிருந்து தலைவார்ந்து கட்டுகிறா.

சுத்திவர வேலி சுழண்டுவர முள்வேலி
எங்கிலும் இருவேலி எங்கால வந்திட்டும்.

கடலில் முழுகிக் கருங்கடலில் நீரோடி
தேன்கடலில் முத்தெடுத்து திரவு தந்தா வாராஜா.

கடன்கழித்துப் போவேனென்று கல்புலயும் எண்ணஇல்ல
சாச்சா மகன் எண்டு சம்மதித்தேன் உங்களிலே.

பூவிலயும் பூவிழுங்கியிருந்த தேனிலயும்
வாசமுள்ள பூவதுபோல் வயித்திலயும் காணஇல்ல.

பால்போல் மனமுடையார் பாவிப்பார் என்றிருந்தேன்
இருட்டறுத்த மாளிகையில் நீ இருந்ததினை யாரறிவார்?

கடலுக்கு அக்கரையால் காதுகுத்திப் புண்ணாத்தி
ஒரு மஹூலா வருவான் நான் வாழுறதுதான் நீ போராசா.

பார்க்கப் பகட்டுமம்மா பார்வைக்கும் சொந்தமம்மா
கேக்கப் பயமாயிருக்கு கிளிமொழியார் சம்மதத்தை.

கல்வி படித்தவரை கைபிடிக்க வேணுமெண்டு
தங்கக் கிளியே நான் சம்மதித்தேன் ஒங்களிலே.

ஏறுபொழுதே இலங்குமந்தச் சூரியனே
மாதாளம் பூவே மச்சான் மனக்குறைகள் வைக்கவேண்டாம்.

அத்தியாயம் 4

உவமானச் சிறப்பு

வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை மையமாகக் கொண்டெழுந்த கவிகள் பெரும்பாலும் பேச்சு மொழியில் அமைந்துள்ளன. அன்றாட வாழ்வின் சாதாரண அம்சங்களே இப்பாடலின் கருப்பொருள். பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் சென்று சம்பிரதாயபூர்வ கல்வியைப் பெற்றிராத இக்கிராம மக்களின் பாடல்கள் அவர்களது பேச்சு மொழியில் அமைவது இயல்பே. பேச்சு மொழி தொடர்பாயும் மொழிவளர்ச்சி தொடர்பாயும் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் மொழியியலாளர்களுக்கு இந்நாட்டார் பாடல்கள் பெரிதும் துணைபுரியும். இவ்வாறான இலக்கியங்களிலிருந்தே செஞ்சொல் இலக்கியம் வளர்வதுண்டு. ஏட்டுக்கல்வியில்லாத கிராம மக்களின் பேச்சு நடையினை அடிப்படையாகக் கொண்ட இக்கவிகளில் கட்டுக்கோப்பான யாப்பமைப்பை நாம் எதிர்பார்க்கமுடியாது அவ்வாறு எதிர்பார்க்கவும் கூடாது. இக்குறையைப் பொருளும் இசையும் ஈடுசெய்யும்.

மாமி வளர்த்த
மான்புள்ளிச் சாவலொன்று
தேத்தாவின் கீழேநின்று இரு
சிறகு தட்டிக் கூவுதுகா.

சந்தன மரத்தை நீங்க
சந்திக்க வேணுமென்றால்
புவலடிக்கு மச்சான்
பொழுதுபட வந்திடுங்க.

ஆதங்காக்கா ஆதங்காக்கா
அவரைக் கண்டாச் சொல்லிடுகா
பூவரசங்கன்னியொன்று பூமலர்ந்து
போச்சுதென்று.

ஆதங்காக்கா ஆதங்காக்கா
அவரைக் கண்டாச் சொல்லிடுகா
மாதுளங் கன்னியொன்று மடல்
விரிந்து போச்சுதென்று.

கன்னிக் கிரான்குருவி
கடும்மழைக்கு ஆத்தாமல்
மின்னி மின்னிப் பூச்செடுத்து
விளக்கேற்றும் கார்காலம்.

சாயக் கொண்டை கட்டுறதும்
சளிக்க எண்ணை பூசுறதும்
ஏவிஏவி நடக்கிறதும்-எந்த
இளந்தாரிக்கு வாழ்வென்றோ.

என்னில் அழகியோகா
ஏந்து கொண்டைக்காரியோகா
பல்லால் அழகியோகா
மச்சான் பார்த்தெடுத்த செங்குராங்கு.

ஆழிக்கடலில்
அலை எழும்பி வாறதுபோல்
நேரத்துக்கு நேரம் மச்சான்
உங்க நினைவு வந்து போகுதுகா.

இப்பாடல்களில் உள்ள பொருட்சுவை, ஒப்புவமை என்பன மிகச்சிறந்தனவாகும். செந்நெறி இலக்கியங்களிற் கையாளப்படும் பொருட்களும், உவமானங்களும் இங்கும் வருவதை நாம் காண்கின்றோம். குறிப்பாக இப்பாடல்களில் எடுத்தாளப்படும் உவமைகள் பொருத்தம், அழகு, இயற்கைத் தன்மைச் சுவையுடையவை.

மரம், பழவாக்கங்களில் தேத்தா, பூவரசு, மாதுளை, ஆடாதோடை, முல்லை, தென்னை, கமுகு, வாழை, இலந்தைப்பழம், நாவல்பழம், வாழைப்பழம், பாலைப்பழம், ஏலம், கரம்பு, குன்றுமணி என்பன அடிக்கடி வருகின்றன. இவ்வாறான சொல்வளத்திற்கும் உவமையணிக்குமான இன்னும் சில பாடல்கள்:

இலந்தைப் பழமே - எந்தன்
இன்பமுள்ள தேன்வதையே
மருதங்கிளியே - மலை
நங்கணமே எங்கு போக.

மாடப்புறாவே என்ற
மலைநாட்டு நங்கணமே
மாமிக்கொரு மகளே
என்னை மறந்துவிட எண்ணாதே.

கூண்டுக் கிளியாரைக்
கண்டு வெகு நாளானதால்
உண்ணுகிற சோறு - என்ற
உடலில் ஒட்டுதில்ல.

வாழைப்பழமே என்ற
வலது கையிற் சர்க்கரையே
ஏலங்கிரம்பே உன்னை
என்ன சொல்லிக் கூப்பிட்டும்.

வானத்து வெள்ளியோ
மலைநாட்டுச் சந்தனமோ
சீனத்துக் கண்ணாடியோ - என்
சீமாட்டி உன்னமுகு.

தண்ணிக் குடமெடுத்து
தனிவழியே போறபெண்ணே
தண்ணிக் குடத்தினுள்ளே
தளம்புதுகா என்மனசு.

நாவற் பழத்திலேயும்
நற்காசாம் பூவிலேயும்
காகச்சிறகிலேயும் - பெண்ணே நீ
கடுங்கறுப்பாய் ஆனதென்ன?

வண்டமுத சோலையிலே
வந்தமுத மான்கலைபோல்
நிண்டமுதேன் கண்ணே
உன்ர நினைவுவந்த நேரமெல்லாம்.

அத்தியாயம் 5

அறபுச் சொல்வளம்

இலங்கையில் முஸ்லிம்கள் குடியேறிய நாட் தொடக்கம் தமது வாழ்க்கைமுறை அனைத்தையும் இஸ்லாமியப் பண்பின் அடிப்படையிலேயே அமைத்து வந்துள்ளனர்.

ஆரம்பத்தில் அறபு மக்களும் இஸ்லாம் பரவிய பின்னர் முஸ்லிம்களும் இலங்கையோடு தொடர்பு கொண்டதைப் பற்றியும்; பின்னர் இங்கு நிரந்தரமாகக் குடியேறியமை பற்றியுமான பூரணத்துவமான ஆராய்வொன்று இதுவரை செய்யப்படவில்லை என்றே கூறலாம். எனினும் சமீப காலமாக அத்தகைய பணியிற் சில ஆய்வாளர் ஈடுபட்டுள்ளதோடு, நூல்களை வெளியிட்டு வருவதும் மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாகும்.

எமது பூர்வீக வரலாற்றை அறிந்து கொள்ளப் பின்வரும் பழைய நூல்களும், கட்டுரைகளும் ஓரளவு உதவியுள்ளன:

1. Sir. Alexander Johnston, A Letter to the Secretary of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland, February 3rd 1827
2. Simon Cassie Chitty, The Ceylon Gazetteer, 1834
3. Sir. James Emerson Tennent, Ceylon, 1859
4. Louis Nell, An Examination of the Special Laws of the Mohammedans of Ceylon, 1867
5. Sir. Ponnambalam Ramanathan, The Ethnology of the Moors of Ceylon, 1888

6. I.L.M. Abdul Azeez, A Criticism of Mr. Ramanathan's Ethnology of the Moors of Ceylon, 1907
7. P.E. Pieris, Ceylon - The Portuguese Era, 1913
8. J.C. Van Sanden, Sonahar - A brief History of the Moors of Ceylon, 1926

ஐ. எல். எம். அப்துல் அஸீஸ் அவர்களுடைய 'இலங்கைச் சோனகர் இனவரலாறு' என்னும் நூல் மிக முக்கியமானது ஆகும். ஆங்கிலத்தில் வெளியிடப்பட்ட இதன் பெயர் A Criticism of Mr. Ramanathan's Ethnology of the Moors of Ceylon என்பதாகும்.

1885ஆம் ஆண்டில் சட்டசபையில் முகம்மதிய பதிவுச்சட்டம் என்னும் சட்டமூல விவாதத்திலும், 1888இல் அரசு ஆசியக்கழக (Royal Asiatic Society) என்பதின் இலங்கைக் கிளையின் கூட்டத்தில் சமர்ப்பித்த கட்டுரையிலும் சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் இலங்கை முஸ்லிம்களின் பூர்வீகம் பற்றிய சில கருத்துக்களைக் கூறினார். அக்கருத்துக்கள் தவறானவை என ஐ. எல். எம். அப்துல் அஸீஸ் நிரூபித்து இந்நாட்டு முஸ்லிம்களின் சரியான அறாபியப் பூர்வீகத்தைத் தமது நூலில் எடுத்துக் காட்டினார். 1907 இல் இது வெளிவந்தது.

1986 ஆம் ஆண்டில் பேருவளை, ஜாமியா நளீமிய்யா கலாபீடம் நடாத்திய ஆய்வுக் கருத்தரங்கும், அங்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகக் கலாநிதி எம். ஏ. எம். சக்ரீயினால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட Muslims of Sri Lanka - Avenues to Antiquity எனும் நூலும் இலங்கை முஸ்லிம் வரலாற்றை வெளிக்கொணர்வதில் முக்கிய பங்களிப்பை நல்கியுள்ளன.

இந்த ரீதியில், முஸ்லிம் சமய, பண்பாட்டலுவல்கள் ராஜாங்க அமைச்சும், அதனோடிணைந்த முஸ்லிம் சமய, பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களமும் 1992ஆம் ஆண்டிலிருந்து பாரியதொரு பங்களிப்பைச் செய்துவருகின்றன. அப்போது அமைச்சராயிருந்த ஏ.எச்.எம். அஸ்வரும், அமைச்சின் செயலாளராகவிருந்த எஸ். எச். எம். ஜெமீலும் இப்பணியைத் தொடக்கி வைத்தனர். முஸ்லிம்களின் வரலாறும் பாரம்பரியமும் ஆழமாக ஆராயப்பட்டு, மாவட்ட ரீதியாக நூல்கள் வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன. அவ்வாறு இதுவரை வெளிவந்த மாவட்ட நூல்கள் வருமாறு: கருத்துறை

(1992) அனூராதபுரம் (1992) மாத்தளை (1993) மாத்தறை (1994) கண்டி (1996) அம்பாறை (1997) கம்பஹா (1998) புத்தளம் (1999) பொலன்னறுவை (2004) வவுனியா (2005) மன்னார் (2005). அத்துடன் அக்குறணை (2001) பாத்ததும்பறை (2002) போன்ற பிரதேசங்களினது வரலாறுகளும் நூலுருப் பெற்றுள்ளன.

கிழக்குப் பிரதேச முஸ்லிம்களின் வரலாற்றை ஆராய்ந்து மருதூர் ஏ. மஜீத் இரு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். மத்தியகிழக்கில் இருந்து மட்டக்களப்பு வரை (1995); தென்கிழக்கு முஸ்லிம்களின் பூர்வீக வரலாறு (2001) என்பனவே அவையாகும்.

எமது நாட்டார் பாடல்களிலும் அறபுச் சொற்கள் மிகப் பரவலாகக் கலந்துள்ளன. இதனைப் பற்றி றமீஸ் அப்துல்லாஹ் குறிப்பிடுகையில் 'ஒரு சமுதாயத்தின் பண்பாட்டம்சங்களை உணர்த்துவதில் மொழி பிரதான பங்கு வகிக்கின்றது. எந்த மொழியினை அந்த மக்கள் பேசுகின்றார்களோ அதனூடே அவர்களது பண்பாட்டம்சங்களையும் நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். கிழக்கிலங்கையின் கிராமிய இலக்கியக் கூறுகளில் முஸ்லிம்களுக்கேயுரிய மொழிவழக்குப் பிரயோகங்களை அதிகம் காணமுடிகின்றது. பொதுவாக இவ்விலக்கியங்களில் முஸ்லிம்களின் சமய மொழியான அறபு மொழிப் பிரயோகம் வந்துள்ளது. அதே போல இப்பிரதேச மக்களுக்கேயுரிய "கா, கோ" போன்ற வழக்குச் சொற்களும் ஆங்காங்கே விரவி வருகின்றன. கிழக்கிலங்கைக் கிராமிய இலக்கியத்தில் முஸ்லிம்களின் பண்பாட்டுக் கூறினை இனம் காண மொழியுதவும் பாங்கினை வசதி கருதி அறபுமொழிச் சொற்கள், வேற்று மொழிச் சொற்கள், வழக்கு மொழிச் சொற்கள், முறைப் பெயர்கள் என வகைப்படுத்தலாம்' எனக் கூறியுள்ளார்.¹

பின்வரும் கவிகளில் கல்பு, ஆலிம், பைத்து, நிய்யத்து, பாத்திஹா, அழ்மாஹ், யாஹஹ்மான், அஸ்மா, இல்ம், ஆஹ்ரிஹம், அல்ஹம்துலில்லாஹ், ஆலம் போன்ற சொற்கள் வருவதை அவதானிக்கலாம்.

கண்ணுறக்கமில்லை

கல்பு அமைதியில்லை

சோறுதின்ன யில்லை

என்ற சீதேவியை நான் காணாமல்.

1 றமீஸ் அப்துல்லாஹ், கிழக்கிலங்கைக் கிராமிய, மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு, கொழும்பு 2001.

ஆலிமைக் கூட்டி
அஸ்மாவும் கட்டிவைத்து
இசுமும் குடித்தார்
காய்ச்சல் இன்னம் உடக்காண இல்லை.

சேனைக் காட்டுவட்டை
செரியான காய்ப்பருவம்
மழையொண்டு வேணும்
நீங்க மழைபைத்து ஒதிடுங்கோ.

நோன்பு பிடிச்சி
நிய்யத்தும்தான் கொடுத்து
பாத்திவறா ஓத
பலன் கிடைக்கும் பார் ராசா.

அழ்மாஹ்ட போதனைக்கி
அடிபணிஞ்சி போனமென்றால்
நன்மை கிடைக்கும் - அதில
நலவிருக்கு பார் ராசா.

இவ்வித அறபுச் சொற்கள் கவிகளிற் கலக்கும்போது எவ்வித ராக அமைப்பு முறிவுமின்றி மிக அழகாக அவை பொருந்துகின்றன. தமிழ் இலக்கியத்தில் பல பிறமொழிச் சொற்கள் கலந்துள்ளன. எல்லா மொழி இலக்கியங்களிலும் இதனைக் காணலாம். ஆங்கில மொழியிலுள்ள அநேக சொற்கள் பிற மொழிகளைச் சேர்ந்தனவாகும். தமிழிலக்கணத்தில் இவ்வாறான சொற்கள் திசைச் சொற்கள் என வழங்கப்படும்.

தமிழிலுள்ள அறபு, பாரசீக, உருதுச் சொற்கள் முஸ்லிம்களால் அம்மொழிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. தென் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வாழும் முஸ்லிம்கள் தமிழைத் தமது தாய்மொழியாகக் கொண்டும், மார்க்கக் கடமைகளை நிறைவேற்ற அறபுடன் தமிழை உபயோகித்ததாலும் பெரும்பாலான அறபு, பாரசீக, உருதுச் சொற்கள் தமிழிற் கலந்துவிட்டன.

இது மட்டுமல்லாது, சில அறபு மொழிப் பிரயோக வகைகள் தமிழாக்கம் பெற்றுமுள்ளன. மாதங்களின் பெயர்கள் ஆங்கிலத்தில் ஜனவரி, பெப்ரவரி..... எனவும்; தமிழில் தை, மாசி... எனவும் அழைக்கப்படுவது

போன்று அறபியில் முஹர்ரம், ஸபர்.... எனக் கூறப்படும். ஆனால் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்களிடையே இது பின்வருமாறு அழைக்கப்படுவது வழக்கமாயிருந்துள்ளது.

1. முஹர்ரம்	=	பொலிவு மாதம்
2. ஸபர்	=	சபர் மாதம்
3. ரபியுல் அவ்வல்	=	தலைக்கந்தூரி மாதம்
4. ரபியுல் ஆஹிர்	=	கடைக்கந்தூரி மாதம்
5. ஜமாத்துல் அவ்வல்	=	காதர்கந்தூரி மாதம்
6. ஜமாத்துல் ஆஹிர்	=	மீராகந்தூரி மாதம்
7. ரஜப்	=	இறசவு மாதம்
8. ஷஃபான்	=	வராத்து மாதம்
9. ரமழான்	=	நோன்பு மாதம்
10. ஷவ்வால்	=	பெருநாள் மாதம்
11. துல்கஃதா	=	இடையிட்ட மாதம்
12. துல்ஹஜ்	=	ஹஜ் மாதம், அச்சி மாதம்

அறபுச் சொல்வளமுள்ள மேலும் சில கவிகளை நோக்குவோம்.

அடியாளினியவள் நான்
ஆஹிறத்து நாளதிலே
கொடி நிழலைத்தந்து
குளிரவைப்பான் யாறஹ்மான்.

பொன்னால கொடிப்பறந்து
புகழ் வீசி நிண்டாலும்
அழ்மாவந்த கட்டளைக்கி
அடிபணிஞ்சி போக வேணும்.

அல்ஹம்துலில்லாஹி
ஆலம் படைத்தவனே
போதுமை தாராய்
பொருந்திநிண்டால் ஒன்ர சோதினைக்கி.

அழ்மாஹ் இருக்கான்
 ஆஹிறத்தப் பாம்பிருக்கு
 கடிக்கும் கா ராத்தா இந்த
 கள்ளக்கதை சொன்னாயெண்டா.

இஸ்லாமிய இலக்கிய வளர்ச்சியில் கருங்கொடித்தீவு எனும் அக்கரைப்பற்று என்றுமே முன்னின்றுள்ளது. பல புலவர்கள் இங்கே வாழ்ந்து பாடல்கள் இயற்றி இலக்கியத்தை வளப்படுத்தியுள்ளனர். வரகவி செய்கு மதார் புலவர், முஹம்மது றாவிப் புலவர், மூத்த ஆலிம் என அழைக்கப்பட்ட முஹம்மது ஹாஷிம் ஆலிம் புலவர், அப்துல் ரகுமான் லெப்பை ஆலிம் புலவர், உமறு லெப்பை ஆலிம், முகம்மது அபுபக்கர் ஆலிம், அப்துல் ரஷீது ஆலிம், ஹக்கீம் அப்துல் காதர் ஆலிம், முஹம்மது யூஸுப் ஆலிம் என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். இங்கு நாம் காணும் ஒரு முக்கிய பண்பு யாதெனில் கருங்கொடித்தீவு இலக்கியத்தை அன்று வளம்படுத்தியோர் அநேகர் ஆலிம்களே. உலமாப் பெருமக்கள் முன்னிற்கும் போது அவ்விலக்கியம் இஸ்லாமிய மணம் கமழ்வதாயும் அறபுச் சொற்களை அழகாக உள்ளடக்கியதாயும் அமைவது முறையே. இன்றும் அக்கரைப்பற்றுப் பிரதேசத்தில் இலக்கியம் நன்கு செழித்து வளர்கிறது. குறிப்பாக ஆசிரியர்களே இத்துறையில் பெரும் பங்களிப்புச் செய்கின்றனர்.

பின் வரும் கவிகளிலும் அம்மரபுத்தாக்கம் இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

இல்லல்லாஹ் என்று
 நாங்களெல்லோரும் கையேந்தி
 வல்லோனிடத்தில்
 வரங்கேக்கோம்கா கிளியே.

ஏகபராபரமே
 ஒன்ட சிர்றில் மறைந்திருக்கும்
 செய்திகளை
 யாரறிவார்.

களாவில் வரிப்பட்டதை
என்ட கல்பிலிணங்கி நான் பொருத்தி
சுக்கூறும் செய்தேன்
நல்ல மனம் வேகுறது.

குருவிச்சம்பா நெல்லும்
கோழிச் சூடன் குலையும்
பாலும் கறந்து தாரேன்
நீங்க பாத்திஹாவும் ஒதிடுங்கோ.

கலாநிதி ம. முஹம்மது உவைஸ் அவர்கள் 1976இல் மட்டக்களப்பில் நடைபெற்ற அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிப் பிராந்திய மகாநாட்டில் பேசும்பொழுது மட்டக்களப்பு முஸ்லிம்களின் முதிசமாக விளங்கும் நாட்டுப்பாடல்கள் முஸ்லிம்களின் தனித்துவத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தனித்துவப் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும் அறுபுச்சொற்கள் கலந்த மேலும் சில நாட்டார் பாடல்கள் வருமாறு:

ஆராயம் வெள்ளி
அசறால சாயுமட்டும்
காத்திருந்தேன் பெண்ணே - உன்ர
கதவு நிலை சாட்சி சொல்லும்.

பச்சை மரகதமே
பலகாரம் என்றாலும்
கல்பு பொருந்தாமல்-நான்
கைநீட்டி வாங்குவனோ.

முஹறு நேரம் உன்ர
றோட்டால நான் வந்து
காறிக் கனச்சேன் - உன்ர
கன்று முகம் காண்பதற்கு.

குரும்பையிலே நீரை வைக்கும்
குதறத்துள்ள ஆதியிடம்
வாதாடிக்கேட்டேன் மாணே
மடல்விளக்கைத் தந்திரெண்டு.

வல்லோன் இருக்கான்
வானவர்கள் பார்த்திருக்கார்
கூரானிமாரறிவார் மச்சி - நான்
குற்றமென்ன செய்ததுகா?

எமது எழுத்திலும் சாதாரண பேச்சிலும் பல அறபு, பாரசீக, உருதுச் சொற்கள் கலந்துள்ளன. எமது மூதாதையர்கள் அறபிகள் என்ற காரணத்தினாலும், எமது சமயத் தொடர்புகள் அறபு நாடுகளுடனும் இந்தியாவுடனும் தொடர்புபட்டிருந்ததினாலும் இம்மொழிச் செல்வாக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. விசேடமாக முஸ்லிம் புலவர்களிடையே இது ஒரு கலையாகவே பேணப்பட்டு வந்துள்ளது.

பண்டைய முஸ்லிம் புலவர்கள் மட்டுமல்லாது சமீபகாலக் கவிஞர்கள் கூடத் தமது பாடல்களிலே அறபுச் சொற் கலப்புக்குக் கணிசமான இடமளிக்கின்றனர். அவர்களது பாடல்களிலே அறபு, உருது, பாரசீகச் சொற்கள் அடிக்கடி இடம்பெறுகின்றன. ஆயினும் அவை பாடலின் சந்தத்திலோ, ஓசை நயத்திலோ எவ்வித முறிவையும் ஏற்படுத்தாது இயற்கையாகவே இடம்பெறுகின்றன. முஸ்லிம்களுக்கு அச்சொற்கள் மிகவும் பரிச்சயமானவை என்னும் காரணத்தினால் கருத்துத் தெளிவில்லா நிலையும் ஏற்படுவதில்லை.

ஆனால் அடிக்கடி தமது பாடல்களிலே புலவர்கள் பிறமொழிச் சொற்களை உபயோகித்துள்ள காரணத்தினால் அவற்றைப் படித்து விளங்கிக் கொள்வதிலே முஸ்லிமல்லாதோர் இடர்ப்படுவதாகச் சுட்டிக்காட்டப்படுவதுண்டு. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் முஸ்லிம் அல்லாதோரால் விரும்பிப் படிக்கப்படாமல் விடப்படுவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம் எனச் சில அறிஞர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். எனவே அவ்வாறான சொற்கள் தம்பாடல்களில் இடம்பெறுமிடத்து சொற்களின் கருத்துக்களை விளக்கும் பின் இணைப்பொன்று நூலின் இறுதியில் இடம்பெறல் சிறப்பாயிருக்கும்.

நித்திரைக் கண்ணிலேயும்
நினைவிலேயும் தோணுறது
கலிமாவிருளும் மச்சான்
கல்பதித்த மோதிரமும்.

மாசம் பதினாலு
வளவு நிறைந்த நிலா
சிற்பொழுங்கைக்குள்ளால-ரெண்டு
செருப்பமுது போகுதுகா.

300

மச்சானே இன்பம்
மணக்கின்ற சீறாவே
உச்சால சாய-வாப்பா
உறுகாமம் போகின்றார்.

ஒதிப்படிச்சி
ஊர்புகழ வாழ்ந்தாலும்
ஏழைக்குச் செய்த தீங்கை - அழ்மாஹ்
எள்ளளவும் ஏற்கமாட்டான்.

கேட்பார் புத்தி கேட்டு
கேடு நினையாமலே
நல்லாயிரு மச்சான் - அந்த
நாயனிடம் சேருமட்டும்.

ஆதியிடத்து
அலியிர்ப்புக் கேட்டதுபோல்
நாயனிடத்தில் மச்சான்
நான் இரப்புக் கேட்கலுற்றேன்.

அந்தி விடிஞ்சி
அனுதினமும் நானிருந்து
கேட்கும் இரப்பை
கிருபை செய் அழ்மாஹ்வே.

இவ்வாறான கவிகள் மாத்திரமல்லாது, வானொலி, பத்திரிகை, சஞ்சிகை என்னும் சாதனங்கள் சனரஞ்சகமாகாத காலத்தில் நாடகங்களும் எமது மக்களின் சிறந்த பொழுது போக்குச் சாதனமாயிருந்துள்ளன. விசேடமாக, ஹஜ்ஜுப்பெருநாள் காலத்தில் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் தொட்டிலூஞ்சல் அமைக்கப்படும். தொட்டிலூஞ்சல் எனப்படுவது ராட்டினம் போன்றதாகும். அதனருகே மேடையொன்று போடப்படும். இம்மேடை

மிகவும் உயரமானதாக வீடு போன்ற அமைப்பில் அமைக்கப்படும். சோடனையும் செய்யப்படும். இது 'மெத்தை வீடு' என அழைக்கப்படும். அதில் பல நாட்களுக்குத் தொடர்ந்து பல நிகழ்ச்சிகள் அரங்கேற்றப்படும். வாதுகவி பாடல், கோடு கச்சேரி வைத்தல், நாடகம் என்பன அவற்றுள் முக்கியமாகும். இரு குழுக்கள் வினாவும் விடையுமாக மாறிமாறிக் கவிபாடல் வாது கவி எனப்படும். ஒரு காலத்தில் தோம்புதோர் புலவர், அலியார் (சாய்ந்தமருது), மணிக்காரண்ட மகன் (கல்முனைக்குடி), மவுலா ஹாஜியார் (சம்மாந்துறை), தோம்புதோர் (ஒலுவில்), கதிர்லெப்பை, மரைக்கார் தம்பி (இறக்காமம்) என்போர் இத்துறையில் பிரபல்யம் பெற்றோராயிருந்துள்ளனர்.²

ஒரு நீதிமன்றத்தில் வழக்கொன்று நடந்து தீர்ப்பு வழங்குவது போன்று அவ்வாறே நடித்தல் கோடு கச்சேரி எனப்படும். இவ்வாறான நடிப்புகளில் கதாபாத்திரங்களாக நடிப்போருக்கு, அந் நாடகங்களில் வழங்கப்படும் பெயர்களே, பின்னர் நிலைத்துவிடுவதோடு அவர்களது பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகளும் அப்பெயர் சூட்டி அழைக்கப்படுவதுமுண்டு. மந்திரி, கிழவி, அப்புக்காத்தர், அலுகோஸ், கட்டியகாரன் என்பன சிலருக்கு அவ்வாறு வந்த பெயர்களாகும்.

i. கிறைகாப்பு

அறுபுச் சொல் வளத்தையும் இஸ்லாமியப் பாரம்பரியத்தையும் எடுத்துக் காட்டும் பல பாடல்கள் மன்னார் மாவட்டத்தில் உண்டு.³ அப்பிரதேசக் கிராமங்கள் பலவற்றில் நாட்டார் பாடல்கள் அவற்றின் பூர்வீகத்தன்மையும் இயற்கை எழிலும் எவ்வகையிலும் சிதையாது இற்றைவரை பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன.⁴ அவ்வாறு அவை பேணிப்

2. மருதூர் ஏ. மஜீத், தென்கிழக்கு முஸ்லிம் நேசத்தாரின் நாட்டாரியல், 2007 ப: 201

3. மன்னார் மாவட்டப் பாடல்கள் 1980ஆம் ஆண்டில் ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்டன. இப்பணிக்கென இலங்கை ஒலிப்பதிவுக் கூட்டுத்தாபன முஸ்லிம் சேவையைச் சேர்ந்த எம். எச். குத்தாஸ், கல்விப் பணிப்பாளராயிருந்த மருதூர் ஏ. மஜீத் ஆகிய இருவரும் நானும் அங்கு சென்றோம். சுமார் ஒருவார காலம் அங்கு தங்கியிருந்து அநேக கிராமங்களுக்குச் சென்று இப்பாடல்களை ஒலிப்பதிவு செய்தோம். இதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் உதவிகளையும் கலைவாதி கலில் செய்து தந்தார். இன்று மன்னார் மாவட்டத்தின் பெரும்பாலான முஸ்லிம் ஊர்களில் முஸ்லிம்கள் இல்லை. தமிழீழ விடுதலைப் புலி தீவிரவாதிகளால் 1990இல் வெளியேற்றப்பட்டு தென்னிலங்கையின் குறிப்பாகப் புத்தளம் மாவட்ட அகதி முகாம்களில் அவல வாழ்க்கை வாழ்கின்றனர்.

4. இவ் ஆய்வு 1980ஆம் ஆண்டு செய்யப்பட்டது.

பாதுகாக்கப்படுவதோடு அவற்றை உரிய இசையுடன் பாடக்கூடிய புலவர்கள் பலர் இன்றும் வாழ்ந்து வரும் பகுதியென ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமாயின் மன்னார்ப் பகுதியாகவே அது இருக்கும்.

அம்மாவட்ட முஸ்லிம் ஊர்களாவன:

தலைமன்னார் பியர், பஸார்
மன்னார் (பட்டினம், முர்வீதி, உப்புக்குளம், பெரியகடை)
தாராபுரம்
எருக்கலம்பிட்டி
கரிசல்
புதுக்குடியிருப்பு
வேப்பங்குளம்
பெரிய புள்ளச்சி பொற்கேணி
முசலி
பண்டாரவெளி
சிலாவத்துறை
கொண்டச்சி
மறிச்சக்கட்டி
பாலைக்குழி
கரடிக்குழி
அடம்பன்
விளாங்குழி
சொர்ணபுரி
விடத்தல்தீவு
ஆண்டான்குளம்
வட்டக்கண்டல்
வேளாகுளம்
பெரியமடு
இலந்தைமோட்டை
அளவக்கை
ரகூல் புதுவெளி
மோட்டைக்கடவை
பூவரசங்குளம்
காக்கையன்குளம்

முன்பொரு காலத்தில் இலங்கையின் பல பகுதிகளில் முஸ்லிம்களிடையே பரவலாகக் காணப்பட்ட ஒரு பழக்கம் இன்று பெரும்பாலும் எல்லாப் பிரதேசங்களிலும் மறைந்து போக, மன்னார் மாவட்டத்தில் மட்டும் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றது. அதுதான் சீறாப்புராண பாராயணமாகும். சீறாப்புராணம் முழுமையையும் பாடி அதற்கு விளக்கமும் விரிவுரையும் கூறும் பழக்கம் இன்றும் மன்னார் பகுதியில் நடைமுறையில் உள்ளது.

இவ்வாறான நோக்கிலேயே, தமது காப்பியத்தை உற்றுப்புலவர் ஆக்கினார் எனவும் கூறுவர் இலக்கிய ஆய்வாளர். தமிழ்நாட்டில் பிறமதத்தினரால் நடாத்தப்படும் ராமாயணம், மகாபாரதம் முதலிய பாராயணங்களுக்கு முஸ்லிம்கள் செல்வதை விடுத்து, தமது சமயச் சூழலில் அவ்வாறான விரிவுரைகளைக் கேட்குமுகமாக சீறாப்பாராயணம் ஏற்பட்டது என்பர் ஆய்வாளர்.

வருடத்தில் ஒருமுறை கிராமத்தில் எல்லோருக்கும் வசதியான ஓரிடத்தில் பந்தல் அமைத்து அங்கு இராப்போசனத்தின் பின்னர் மக்கள் கூடுவர். புலவர் ஒருவரால் சீறாப்புராணம் பாடப்பட்டு அதற்கான விளக்கமும் மிக விரிவாகக் கூறப்படும். இது பலநாட்களுக்குத் தொடர்ந்து நடைபெறும். இப்பழக்கம் முன்பொரு காலத்தில் இலங்கையின் வேறு பல முஸ்லிம் கிராமங்களிலும் இருந்திருக்கிறது. காலப்போக்கில் அங்கெல்லாம் அது வழக்கொழிந்து போக, இன்றும் மன்னார் பிரதேசத்தில் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது.

மன்னார் மாவட்ட நாட்டார் பாடல்கள் பல வகைகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. இறைகாப்பு, ஆசைக்கவி, மோதிரக் கவி, வசைக்கவி, தாலாட்டு, தொழிற்பாடல்கள், கப்பல்பாட்டு, வெள்ளப்பாட்டு, மழைக்காவியம், யானைக் காதல், நடைவழிச் சிந்து, கும்மி, இரங்கல், பதம், தெம்மாங்கு, வண்ணம் என்பன அவற்றுட் சிலவாகும். இப்பிரதேசத்தில் பெருவாரியாகவுள்ள இப்பாடல்களைத் திரட்டித் தொகுத்து முழுமையாகவும், பூரணத்துவமுடையதாகவும் வெளியிடும் முயற்சி இதுவரை மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்றே கூறலாம்.

ஆயினும் இவற்றுட் சிலவற்றையேனும் தொகுத்து வெளியிடும் முயற்சியை கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் ஒருமுறை

மேற்கொண்டார். அவரால் தொகுத்துப் பதிக்கப்பட்ட நூலான 'மன்னார் நாட்டுப்பாடல்கள்' 1964 இல் வெளிவந்துள்ளது. மன்னார் மாவட்ட பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் வெளியீடு இதுவாகும். தமிழர், முஸ்லிம்களின் பல நாட்டார் பாடல்கள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை பின்வருமாறு இந்நூலிற் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

காதலன் பாடல்கள்
 காதலன் - காதலி பாடல்கள்
 தனிப்பாடல்கள்
 வரிசைத்துறை மயிலாள் பாடல்கள்
 அரிவி வெட்டும் பாடல்கள்
 நடைவழிச்சிந்து
 பொதுப்பாடல்கள் என்பனவாகும்.

இத்தொகுதியிலுள்ள முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவிகளைச் சேகரித்துக் கொடுத்தவர் விடத்தல்தீவு எம்.பி. எம். முகம்மது காசிம் ஆலிம் அவர்களாவார்.

சிறப்பு மிக்க பல முஸ்லிம் புலவர்கள் இப்பகுதியில் வாழ்ந்திருக்கின்றனர்; இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவ்வாறானவர்களுள் விதானைப் புலவர், பக்கீர்ப் புலவர், முகம்மது சரீபுப் புலவர், நொத்தாரிசுப் புலவர் என்போர் சிலராவர்.

விதானைப்புலவர் என அன்பாக அழைக்கப்பட்டவரின் பெயர் சின்ன இப்றாஹீம் முகையதீன் கப்புடையார். இவரது பாடல்கள் மிகச் சிறந்தவை. அவற்றுட் பல இன்றும் இப்பிரதேசப் புலவர்களால் பாடப்பட்டு வருகின்றன.

அடுத்தவர் பக்கீர்ப் புலவர் என்பவராவார். இவரது பாடல்களும் மிகுந்த இலக்கிய நயம் நிரம்பியவை. விதானைப் புலவர் பற்றியும் பக்கீர்ப் புலவர் பாடியுள்ளார்.

முகம்மது சரீபுப் புலவருடைய முக்கிய நூல் "கௌது நாயகர் காரணப் புராணம்" ஆகும். இந்நூலின் முன்னுரையிலே இதை இயற்றியவரைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறப்படுகிறது:

“இது மன்னார் மாவட்டத்தில் உள்ள முசலி தெற்கில் பல வளம் மிளிரும் கொண்டச்சி நகரில் வாழ்ந்த மீராநெய்னா அவர்களின் சிரேஷ்ட புத்திரரான முறைதீன் பாவா அவர்களின் தவப்புதல்வர்களில் ஒருவராகிய மீரான் சாஹிபு அவர்களின் கனிஷ்ட சுதன் இறைவன் அருட் பிரசங்க கடாட்ச கவிஞர் முகம்மது சரீபு அவர்களால் இயற்றப் பெற்றது”.

விதானைப்புலவர் எனப்படும் சின்ன இப்ராஹீம் முகையதீன் கப்புடையாரின் பேரன் முறையானவர் இன்று (1980) எருக்கலம்பிட்டி எட்டாம் வட்டாரத்தில் வாழ்ந்து வருகிறார். அவரது பெயர் எம். எம். உசைன் கப்புடையார் என்பதாகும். எழுபத்தியேழு வயதுடைய அவரது பாடல்கள் கீழே இடம்பெறுகின்றன.

முஸ்லிம்கள் எந்தவொரு நற்காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கும் போதும் இறைவனை வாழ்த்தி அவனது பாதுகாவல் வேண்டித் தொடங்குதல் வழக்கமாகும். புலவர்களும் அவ்வாறே செய்கின்றனர். தாம் பாடத் தொடங்கும் போது அவர்களது முதலாவது பாடல் இறைகாப்பாக அமைகின்றது. எந்த ஒரு புலவரும் தமது பணியை ஆரம்பிக்கும் முன்னர் இறைகாப்பைப் படித்தே தமது பாடலை ஆரம்பிக்கின்றனர். அவ்வாறான ஒரு காப்பைக் கவனிப்போம்.

மருவாய் ஆலம் அடங்கலுக்கும்
அரிய பொருளாய் விளங்கி நிற்கும்
திருவாய் அமைவாய் பேரொளியாய்
திகழ்ந்து நாளும் பராபரிக்கும்

கருவாய்க் கருவின் உள்மணியாய்
காட்சியருளும் ரஹ்மானே....

உருவிலாத் துலங்கும் மன்னானே
உனது கிருபை அருள்வாயே!

எல்லாப் புலவர்களுக்கும் கைவந்த ஓர் இசைமுறை பதம் என்பதாகும். கிராமப் புறங்களில் இப்பதப் பாடலே மிக அதிகமாக நடைமுறையிலுள்ளது. மன்னார் மாவட்டமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. ஆனால் இந்நாட்டின் ஏனைய முஸ்லிம் பகுதிகளிலிருந்து மாறுபட்டதொரு இலக்கியச் செல்வாக்கினை மன்னாரில் காண்கிறோம். அதுதான்

தென்னிந்திய இலக்கியத் தாக்கமாகும். புவியியல் ரீதியில் இப்பிரதேசம் தென்னிந்திய முஸ்லிம் பிரதேசங்களுக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ள காரணத்தினால் தென்னிந்திய இலக்கியச் செல்வாக்கு இங்கு அதிகமாயுள்ளது. காயல்பட்டணம், கீழ்க்கரைப் பிரதேசங்களில் உருவாகிய பல பாடல்கள் மன்னார்ப் பகுதியில் சனரஞ்சகமாக வழக்கில் உள்ளன.

காயல்பட்டணத்தைச் சேர்ந்த அவ்வாறான ஒரு பதம் இதுவாகும். கர்நாடக இசையில் அமைந்துள்ளது.

சிங்கார மொத்த ஜெயமே தந்தருளுமையா
தங்க மாலைபோல் பதமே
தாம் சரி கம பத நிச
சிங்கார மொத்த ஜெயமே....

மண்டலம் தன்குண பிறந்து நடந்து சென்று
அந்தர் ஓரகம் கடந்தே
வெண்ணாறு சுறுக்காடும் பூசேறும்
இறையோடு றகுல் கண்ட
இறையினையஞ்சம் குற்றமறுங் தொழுகை
யுற்றனத்தெரிவுறும் முகம்மதுவாம்.

சரி கம பத நிச தான் சரி கம பத நிச
கம பதநிச சரி தற்கோ சுந்தரி
தாயுட சுந்தரி சித்திமான செம்மான சுந்தரி
மதனசிங் காசன மங்குரைக்கும் தங்கும் பிரகாசமா
வாய்த்த முதலரசே சேந்துலகமது
மாசற வேகமா வாசியிலே பரவாசி பரவாசல
நேசமதாயுள தலோ பரவிய ஜெயபதி துதிபர ஜெயபதி
துதிபர
முகம்மதரே உம்மை சிங்காரமொத்த
ஜெயமே ஏஏ....

ii. கிறைஞ்சல்

மன்னார் மாவட்டத்திலுள்ள இறைஞ்சல் பாலலொன்றைப் பார்ப்போம்.

ஆதி அல்ஹம்துவில்லாஹி என்றோதும்
ஆதாரமான புகழ் நால்வகையுனக்கு
நீதிநெறி நாயகனே உன்னிடம் கெஞ்சி
நீதராய் வாங்குபொருள் இப்போதெனக்கு.

ஆராகிலும் ஒருவர் நேராயிருந்தால்
அப்பொருளை அவன்வசம் ஒப்போடுகாட்டி
சீரான ஜென்மத்தில் உம்மவன் தன்னைச்
சேர்த்து வைப்பேன் என்று செப்பினதும் பொய்யோ.

நல்லோர்க்கும் பொல்லோர்க்கும் ஒன்றாய்
நானிலம் மீதினில் தான் கிருபை செய்யும்
வல்லாண்மையுள்ள கபூருறஹ்மான்
வர்ணிப்பில் இல்லாத தன்னிகைப் பொருளோ.

சறஹாம் ஒழுங்கை யாம் விட்டதினாலோ
தாய்தந்தையரின் சொல்லைத் தட்டியதினாலோ
பிறத்தி மனிதர் பொருள் பிடுங்கியதினாலோ
பெரியவனே என்ன வினைதானென்று அறியேன்.

கற்றோரைப் பரிகாசம் செய்தகுறைதானோ
கன்னியரை ஏமாற்றிக் கவர்ந்தகுறைதானோ
நற்றோரை அநியாயம் பேசியகுறைதானோ
நாயகனே இதுமட்டும் நாற்போக்கலறியேன்.

கண்காது வாயினால் செய்பாவம் நீங்க
கசடற்ற மனம்மீது சொடியன்னம் போக்கி
தன்காதலுடனிந்த ஹாஜத்தை இப்போ
தயவுடன் என்வசம் தந்தருள் யாஅழ்மூஹ்.

ஓயாமல் உன்னிடம் கெஞ்சியே கேட்கும்
ஓர்மித்த கேள்விதனை நீர் தராவிட்டால்
வாக்கென்ன வடிவென்ன வற்றுநிலை யென்ன
மறந்தென்ன இருந்தென்ன இறந்தென்ன யாஅழ்மூஹ்.

புவலர் பெண்கள் தண்ணீர் எடுக்கின்றனர்

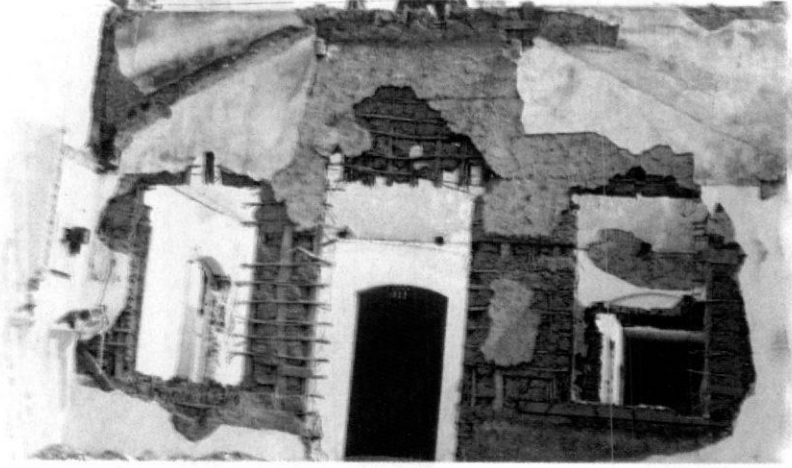
மர உரலில் உலக்கையினால் கிடிக்கும் காட்சி.
நெல்லைக்குற்றி அரிசியாக்கல், மா, மிளகாய்த்தூள், மருந்துத் தூள்
போன்ற அனைத்தும் கிவ்வாறே கிடித்துப் பெறப்படும்

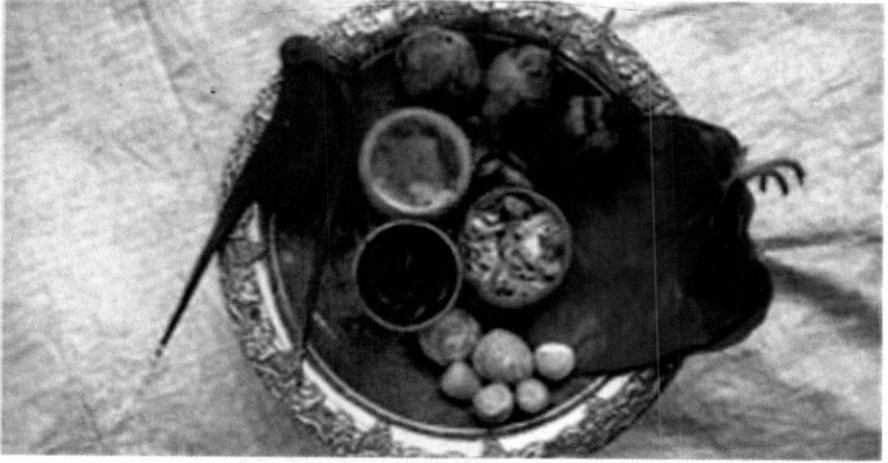
பன்னைக் கொண்டு பாய் கிழைக்கின்றனர்.
 ழுற்பன், வேடப்பன் என்பன கிதற்காக உபயோகப்படும்

நீரில் கிளகிய தென்னோலையைக் கிருகு கிழைக்கின்றனர்

அக்காலத்தைய வரிச்ச வீடு. கிராமப் புறங்களில் மட்டுமல்லாது, நகரப்புறங்களிலும் 18ஆம் 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கிவ்வாறான வீடுகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. கொழும்பை அண்டிய தெஹ்வனையில் சுமார் நூறுவருடகாலப் பழையமான கித்தகைய வீடொன்று கிடிக்கப்படும் பொழுது 12.9.2007 கில் எடுத்த படம்

வெற்றிலை வட்டா - வெற்றிலை, பச்சைப் பாக்கு, கொட்டைப் பாக்கு, சீவல் பாக்கு, கண்ணாம்பு, மணச்சாமான், பாக்கு வெட்டி என்பன அதிலுள்ளன

அக்கரைப்பற்றுப் பட்டணப் பள்ளிவாசலின் பழைய தோற்றம்.
தலைவாசல், பாங்கு சொல்லும் 'மோதின் கல்' என்பனவும் காணப்படுகின்றன

அக்கரைப்பற்றிலுள்ள பீர்தொரு பள்ளிவாசல் வளவினுள்
1942 ஆம் ஆண்டு நெல் செய்கை பண்ணப்பட்டிருக்கின்றது

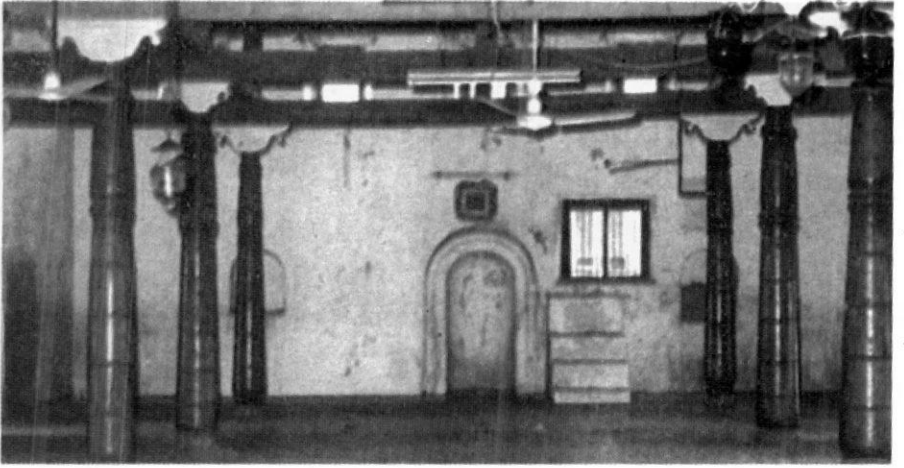
பள்ளிவாசல்களின் கட்டிட அமைப்பிற் காலத்தோடிணைந்த மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஓர் உதாரணம்: சாய்ந்தமருது ஜம்ஆப் பள்ளிவாசல்

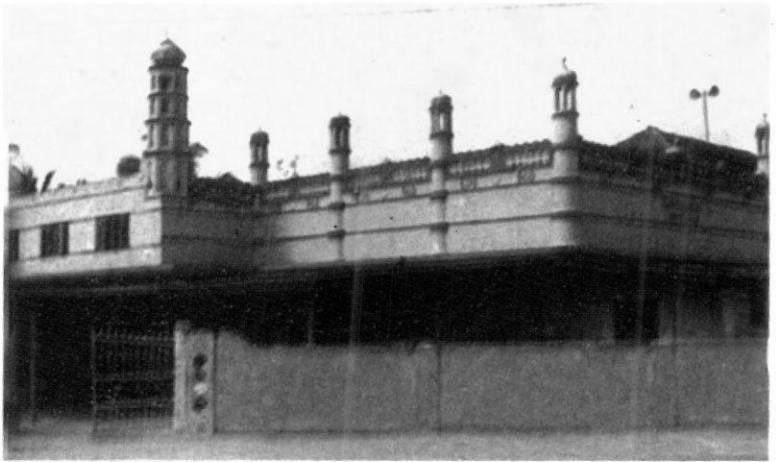
1870ஆம் ஆண்டில் புனரமைக்கப்பட்ட சாய்ந்தமருது ஜம்ஆப் பள்ளிவாசல்

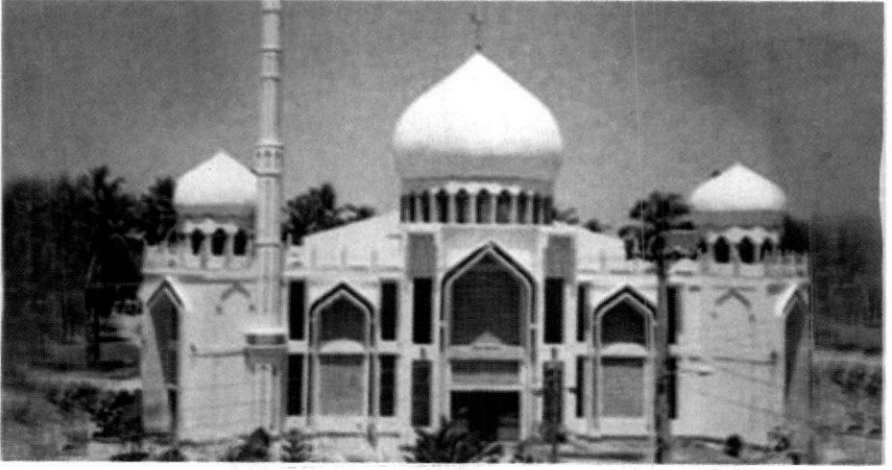
அப்பள்ளிவாசலின் முன்புறக் கதவு

1955ஆம் ஆண்டளவில் கிப்பள்ளிவாசலின் உட்புறக்கதாறம் பழைய 'குளோவர்' லாம்புகளோடு மின்சார வெளிச்சமும் வந்துவிட்டது

1961ஆம் ஆண்டில் முன்பக்கம் விஸ்தரிக்கப்பட்டதன் பின்னரான தோற்றம்

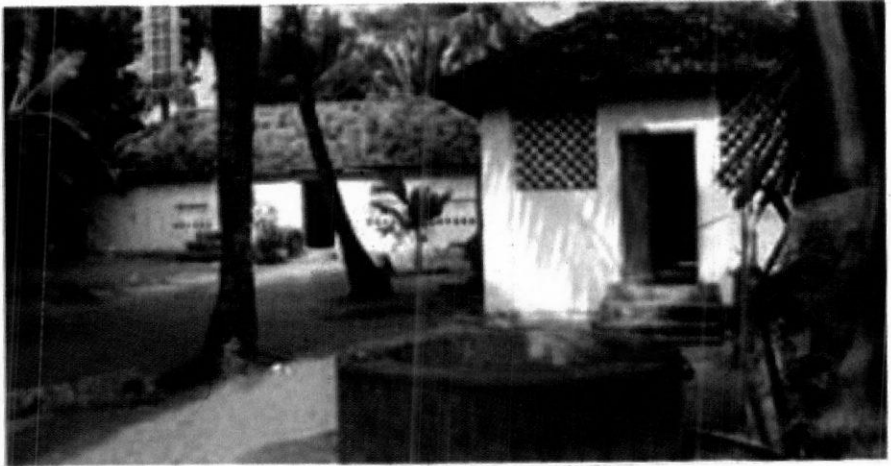
சாய்ந்தமருது ஜம்ஆப் பள்ளிவாசலின் கின்றையத் தோற்றம்

தென்கிழக்குப் பிரதேசத்தில் முதலாவதாகக் கட்டப்பட்ட மாடியைக் கொண்டதான சம்மாந்துறைப் பெரிய பள்ளிவாசல் (ஜம்ஆம் பள்ளிவாசல்)

அழகிய வயல்வெளியினிடையே அமைந்துள்ள
மல்கம்பிட்டிக் கிராமமும் கலந்தர் - சீக்கந்தர் சியாரமும்

மல்கம்பிட்டிக் கலந்தர் - சீக்கந்தர் லியாரம்

அத்தியாயம் 6

திருமணச் சம்பிரதாயங்கள்

கிராமத்தில் நடைபெறும் முக்கிய வைபவங்களிலொன்று கல்யாணமாகும். சில தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் முஸ்லிம் கிராமங்களில் நடைபெற்ற கல்யாணம் சில சம்பிரதாயங்களைக் கொண்டிருந்தது. இச்சம்பிரதாயங்கள் பல நாளாவட்டத்தில் மறைந்து போக, சில இன்றும் வழக்கத்திலிருந்து வருகின்றன.

மாப்பிள்ளை பேசி மோதிரம் போடுதல், பெட்டி கொண்டு செல்லல், செப்புக் கொண்டு போதல், கல்யாணத்தன்று மணப்பெண்ணுக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் மருதோன்றி போடல், காவின் எழுதி மாப்பிள்ளையை ஊர்வலமாகக் கூட்டிக்கொண்டு செல்லும்போது குடை பிடித்துக் கொண்டு செல்லல், பெண்வீட்டை அடைந்தவுடன் மைத்துனர் முறையானவர் மாப்பிள்ளையின் கால்களைக் கழுவுதல் அதற்குப் பகரமாக மாப்பிள்ளை மோதிரம், பணம் பரிசாக அளித்தல், பெண்கள் குரவையிடல், ஆராத்தி எடுத்தல், வெள்ளை விரித்து மாப்பிள்ளையை வீட்டினுள் அழைத்துச் செல்லல், தாலி கட்டுதல், பெண்ணுக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் பால்பழம் பருக்குதல், புலவர் வாழ்த்துப் பாடல், விவாகம் முடிந்து மூன்றாம் அல்லது ஏழாம் நாளில் தம்பதியினரை மாப்பிள்ளையின் பெற்றோரின் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போகும் பெண்கூட்டுதல், சில வாரங்களின் பின்னர் மீண்டும்மொருமுறை மாப்பிள்ளையின் பெற்றோர் வீட்டுக்குக் கால் மாறிச் செல்லல் என்பன அன்று கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த சம்பிரதாயங்களாகும்.

i. மாப்பிள்ளை வாழ்த்து

அவ்வாறான ஒரு சம்பிரதாயம் 'மாப்பிள்ளை வாழ்த்து' ஆகும். பெண்வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளை வந்து சேர்ந்தவுடன் அங்கு முன்வாசலில் அமைக்கப்பட்ட பந்தலின் கீழ் ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்த பின்னர் புலவர் ஒருவர் வாழ்த்துப் பாட ஆரம்பிப்பார். இது சில இடங்களில் தாலி கட்டுவதற்கு முன்னரும் வேறு சில இடங்களில் பின்னரும் நடைபெற்றுள்ளது. இம்மரபே பிற்காலங்களில் வாழ்த்துப்பத்திரம் வாசித்தளிக்கும் பழக்கமாக மாறலாயிற்று. பந்தல் என்பது மரத்தாலான கணுக்கள் நட்டு, கயிறு இழுத்து அதன் மேல் வெண்ணிறச் சேலைகள் பரவப்பட்டிருந்ததலாகும். பந்தல் கால்களும் பல வர்ணப் பட்டுப்புடவைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தென்னங்குருத்து, இளநீர்க்குலை, தென்னம் பூவரி என்பனவும் சோடனைக்காகத் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும்.

சீருற்ற சிகரதி சிங்கமென வருகின்ற
சிங்காசன மதிபதியாம்....
கேசமது மகாராஜ போஜர்க்கு நிகரான
செல்வமாம் மகாராஜா நீயே...
பார்மிக்க பேர்மிக்க நீபெற்ற யோகமது
பகரபெரிய ராஜயோகா...
பங்கையர்க் கிளிகளோடு
மங்கை மடமாதரும்
பலபேர் உன்னைக் கண்டு மகிழவே
ஏறிட்ட கலியாண கண்ணா - உதாரண
எளியோர்க்கீந்த கணியே
என்று பேர் பட்டமும் கட்டிய கஸ்தானமும்
இனியதொரு தொப்பி சட்டை
இந்த பேரிட்ட புலவோர்கள்தனை ஆதரித்து
நீ பின் தா தனுப்ப வேணும்
பேர் பெரிய செல்வனே கனதி பிரதாபனே
பெரியோர்கள் குலசீலனே...

வச்சிர்த நாடும் குங்கும மலையும்
 மரகத மாமலையும்
 நல்ல மரகத மாமலையும்
 நல்ல வடிவறு மரகதக்கிணறும்
 நல்ல வளர் சிங்கக் கொடியும்
 நல்ல வளர் சிங்கக் கொடியும்
 கச்சணி முலையாள் களித்திடும் காமக லீலன்
 நல்ல காமக லீலன்
 உச்சிர்தமாகிய உதுமாலெவ்வை*குதவிய குணசீலன்
 நல்ல உதவிய குணசீலன்....

திருமாமத்தளம் பேரிகை
 திக்கென தோயெனவே
 நல்ல திக்கென தோயெனவே
 அடிமுடிதாளம் |
 கிடு கிடு கிடுவெனப் பாரவெடில் பறிய
 நல்ல பாரவெடில் பறிய
 படவாணம், குடவாணம், கம்பர் நிலவாணம் சுடவே
 நல்ல நிலவாணம் சுடவே
 கடகட நவமணி
 சங்கிர்த வீணை கலியாணக்கருளே
 நல்ல கலியாணக்கருளே
 கைப்பொருளானது முப்பதும் தருவார்
 கலியாணப் புலியே
 நல்ல கலியாணப் புலியே
 முடியுடன் அரசிகள் குதிரையுலாவ
 மைகுழல் தாராட
 நல்ல மைகுழல் தாராட
 ஆசனப்பொற்கொடி மீதினில் இருக்கும்
 அரும் புகழ் நாயகமே
 நல்ல அரும் புகழ் நாயகமே
 குறைசின் குல குருவே நைனாரே
 கொட்டுக சப்பாணி - நைனாரே கொட்டுக சப்பாணி.....

*உதுமாலெவ்வை = புலவரின் பெயர்

சங்கு கலிமடமாதரைக் கலியாண முறைபேசி
 தகமையுடையான் கூறவே
 தங்களுட இனமுறைகள் ஒன்றுபடவே
 கூட சமுதமான குருவே
 அங்கு மங்கை மடமாதருக்குக் கொடுக்கின்ற சீதனம்
 செம்பு சேவரக்கால் படிக்கம் உடனே
 பாவிக்க வீடு கிணறு
 பால்மாடு விளைவு தரை பணரொக்கம்
 இன்னதென்று....
 மறுகிழமை சீதன முடித்தவர் கையில் கொடுத்து
 மனமகிழ்ந்திட்டாரே....

மாப்பிள்ளை வாழ்த்தில் அவரின் சிறப்பு, பெண்ணின் சிறப்பு, வழங்கப்படும் சீதனம், சபையிலே இருக்கும் முறைக்காரர் யார் யார், களரியிலே சமூகமளித்துள்ள ஊர்ப் பிரமுகர் எவர், எவ்வாறான உணவுப் பதார்த்தங்கள் விருந்தினருக்கு வழங்கப்படவுள்ளன என்பன பற்றியெல்லாம் மிகச் சிலாகித்துப் பாடுவார் புலவர். இவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டு மாப்பிள்ளை ஓர் ஆசனத்தின் மேல் பாய்விரிக்கப்பட்டு, அப்பாயின் மேல் வெள்ளை போட அதன் மேல் அமர்ந்திருப்பார். பாய்களுள் மெத்தைப்பாய் என்னும் பாய்வகையே இவ்வாறான சந்தர்ப்பத்தில் உபயோகிக்கப்படும்.

பாயில் எத்தனையோ வகையுண்டு. மயிலிறகு, அத்தராசி, வீணைப்பெட்டி, சீப்புக்கண்டாங்கி, மஸ்கட்டைப்புழு, பொருத்துப்புணி, தப்புப்புணி, தாராக்கால், தாமரைக்கொடி, சித்துப்புணி, மைக்கண், தோட்டுப்பாய், சவ்வுப்பாய் என்பன அவ்வகைகளாகும்.

இவ்வாறு புலவர் பாடிக்கொண்டு போகும் போது அப்புலவருக்குப் பல பரிசுகள் வழங்கப்படும். இது பணம், பொருட்கள், சாறன், சால்வை போன்றனவாகும். முக்கியமாகப் பொன்னாடை என வழங்கப்படும் மஞ்சள் சரிகைச் சால்வையும் கட்டாயம் அவருக்குக் கொடுக்கப்படும். அச்சால்வையினால் மாப்பிள்ளையின் முகத்தில் வீசி வீசிப் புகழ் படிப்பார்.

தனக்கு அளிக்கப்படும் பரிசு நிறைவுடையதாய் இல்லாத பட்சத்தில் புலவர் தனது மனக்குறையைப் பாடலிலே வெளிப்படுத்துவார். தான் மனம் நொந்து போவது சரியல்ல என ஆரம்பித்து மாப்பிள்ளையின்

தரத்தையும் சிறிது குறைத்துக் கூறத் தொடங்குவார். உடனடியாகவே மணமக்களின் உறவினர் அவருக்கு மேலும் பரிசுகள் வழங்குவார். அவ்வாறு கிடைத்தவுடன் புலவர் “யாரப்பா! இந்த மாப்பிள்ளை” எனக் கேட்டுக் கேட்டு மாப்பிள்ளையை மிக ஏற்றிப் புகழ்வார். அவ்வாழ்த்தைத் தொடர்ந்து அவதானிப்போம்:

வண்டரளைந்திட சங்கு விளைந்திட மிக்க வலம்புரியோ
என் மன்னா மிக்க வலம்புரியோ
இந்த வண்ணக் களரியில்
தம்பட்ட மேளம் சல்லாரிகள் ஒலிக்க - என்மன்னா
சல்லாரிகள் ஒலிக்க

வந்து இந்தப் பந்தலில் தங்கியிருக்கின்ற
மா சபையோர் மகிழ - என் மன்னா
மா சபையோர் மகிழ
ஆலிமு, லெவ்வை, மரைக்கார், மோதின்
அன்பாய்ப் புடைசூழ - என்மன்னா
அன்பாய்ப் புடைசூழ - வந்து
இந்தப் பந்தலில் சந்தன அத்தர் செண்டு
கமகமண - என் மன்னா
செண்டு கமகமண

இந்த மாப்பிள்ளை என்றும் கவர்ந்திருந்த
பந்தலில் கண்டு சனம் சூழ - என் மன்னா
கண்டு சனம் சூழ
கூட்டமாய்க் குலவையும் ஆலாத்திப் பெண்களும்
கட்டியம் பாடிவர - என் மன்னா
கட்டியம் பாடிவர
பொங்கும் பொலிஸ் தலைமையார்
பாங்குடனே இருக்க - என் மன்னா
பாங்குடனே இருக்க
மங்களமாய்க் கல்யாணம் நடப்பிக்கும்
மச்சான் முறைக்காரர்

இனத்திலே காக்கா முறைக்காரர்
 சந்தோசமாகக் கல்யாணம் நடப்பிக்கும்
 சாச்சா முறைக்காரர்
 இனத்திலே அப்பா முறைக்காரர்
 அவர் பெயரை எடுத்து
 இன்னார் இன்னார் எண்டு பிரித்துரைக்கத் தெரியேன்
 அவரைத் தொகுத்துரைக்கத் தெரியேன்
 பச்சமுடன் அவரிச்சை கண்டல்லோ பரிசைத் தருவாரடி
 தன்னன்ன தானன்ன தானானா
 தய்தானா நானன்ன நானானா
 தனன்னா நானன்ன நானானா.....

இவ்வகையான பிறிதொரு பாடல்:

படமுடுத்தாளம் கிடுகிடுவெனவே
 நல்ல பாரவெடிப்பறிய
 நல்ல பாரவெடிப்பறிய
 நல்ல பாரவெடிப்பறிய
 பம்பரிவாணம், நிலவாணம்
 நல்ல குடவாணம் சுடவே
 நல்ல குடவாணம் சுடவே
 நல்ல குடவாணம் சுடவே
 முடியுடன் அரசிகள் குதிரையுலாவ
 மொய்குழல் சாராட
 நல்ல மொய்குழல் சாராட
 நல்ல மொய்குழல் சாராட
 கடகட நவமணி சங்கீதவீணை
 கலியாணப் பொருளே
 நல்ல கலியாணப் பொருளே
 நல்ல கலியாணப் பொருளே

இருபது முப்பது ஐந்நூறு கோடி

அந்தா வருகுது பார்

ஆஹா இந்தா வருகுது பார்

இந்த மாப்பிள்ளையின் பேரால

போட்ட வெகுமதி

இருபது முப்பது ஐந்நூறு கோடி

பெற செண்டாக

எனக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற பெறசெண்டு ஐந்நூறு கோடி.

ii. திருமண மரபுகள்

கிராம வாழ்க்கையில் 'குடிமுறை' முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. இக்குடிமுறை தனக்கேயுரிய சில பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது. தாய் வழியிலேயே 'குடி' அமைகின்றது. ஒரு குடும்பத்தில் தாயின் குடியையே பிள்ளைகள் சார்வர். தகப்பனுடைய குடியை அல்ல. உதாரணமாக, தாய் சேனைக்குடியைச் சேர்ந்தவராயும் தகப்பன் மாமுனாப்போடி குடியைச் சேர்ந்தவராயிருந்த போதிலும் அவர்களின் ஆண், பெண் குழந்தைகள் அனைவரும் சேனைக்குடியையே சேர்ந்தவராவர். ஒரு குடியைச் சேர்ந்தவர் அனைவரும் சகோதர -சகோதரிகளாகக் கணிக்கப்படுவர். இதனால் ஒரே குடியைச் சேர்ந்த ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையில் விவாகம் நடைபெற மாட்டாது. கல்யாணம் பெரும்பாலும் மாமன், மாமி என்போரின் பிள்ளைகளுக்கிடையே நடைபெறும். "வைக்கோலில் விளைந்ததை வைக்கோலில் கட்டவேண்டும்" என்பர்.

தாய்வழி முறைமை பிறிதொரு வகையிலும் பிரதிபலிக்கின்றது. கல்யாணத்தின் பின்னர் மாப்பிள்ளை பெண்வீட்டிலேயே வாழ்வார். பெண்ணைத் தன்வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று குடித்தனம் நடத்துவதில்லை. கல்யாணம் நடந்த மூன்றாம் நாள் அல்லது ஏழாம் நாள் 'பெண் கூட்டுதல்' நடைபெறும். மாப்பிள்ளையின் நெருங்கிய உறவினர்கள் பெண் வீட்டுக்கு வந்து பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் மாப்பிள்ளையின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வர். அங்கு ஓரிரு நாட்கள் தங்கிய பின்னர் அவர்கள் மீண்டும் பெண்வீட்டுக்கே திரும்பிவிடுவர். சில வாரங்களுக்குப் பின்னர்

பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் மீண்டும் ஒருமுறை மாப்பிள்ளையின் வீட்டுக்குச் சென்று சில தினங்கள் தங்கியிருந்து திரும்புவர். இது 'கால் மாறுதல்' எனப்படும். இதன் பின்னர் மாப்பிள்ளை தனது மனைவியின் பெற்றோர் வீட்டில் அல்லது பெண்ணின் பெற்றோரினால் கட்டிக் கொடுக்கப்படும் புதிய வீட்டில் தமது குடும்ப வாழ்க்கையை ஆரம்பிப்பார்.

மிக இளம் வயதிலேயே பிள்ளைகளுக்கு விவாகஞ் செய்தல் அக்கால மரபாயிருந்து வந்துள்ளது. பொதுவாக ஆண்கள் 15 - 20 வயதுக்கிடையிலும், பெண்கள் 7 - 12 வயதுக்கிடையிலும் விவாகம் முடித்துக் கொடுக்கப்பட்டனர்.

வண்ணக் களஞ்சியப் புலவரின் அலிபாதுஷா நாடகத்திலுள்ள பாடலொன்றில் அலிபாதுஷாவின் மனைவி சபுரியத்துப் பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்:

“அலிபாதுஷா வென்னை யைந்து வயதிலே
கலியாணம் செய்த காலமே தொடுத்தி”¹

கல்யாணத் தினத்தில், மாப்பிள்ளையைக் கூட்டிக் கொண்டு போகும்போது குடைபிடிக்கும் பழக்கம் இன்றும் இருக்கின்றது. இந்நிகழ்ச்சி வெயில் நேரத்தில் நடைபெறுவதாயிருந்தால், அவ்வெயில் படாது மாப்பிள்ளையை அழைத்துச் செல்வதாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் அந்தக் காலத்தில் மாப்பிள்ளை அழைப்பு பெரும்பாலும் இரவு நேரங்களிலேயே நடைபெற்றது. ஆகையால் இப்பழக்கம் வெயில்படாது இருப்பதற்காகத் தோன்றியதல்ல. யார் மாப்பிள்ளை என்பதை இலகுவில் இனங்கண்டு கொள்வதற்காகவே ஆரம்பித்தது. குடையின் கீழ் செல்பவர் மாப்பிள்ளையென இலகுவாக இனங்கண்டு கொள்ளலாம். இக்குடையின் மேல் வெள்ளைச் சீலையொன்று போடப்படும் பழக்கமுண்டு. மழைக்காலமாக இருந்தால் ஊர்வலத்தில் போகின்ற பலர் குடை பிடித்துச் செல்வர். அவ்வாறான வேளையிலுங்கூட வெள்ளைத்துணியால் மூடிய குடையின் கீழ்ச் செல்பவர்தான் மாப்பிள்ளை எனக் கண்டு கொள்வதற்காகவே இப்பழக்கம் ஏற்பட்டது.

ஊர்வலத்திற் போகும் மாப்பிள்ளை பெண் வீட்டையடைந்தவுடன் மைத்துனன் முறையானவர் அவரது கால்களை நன்கு தேய்த்துக் கழுவி

1. அலிபாதுஷா நாடகம், சே.மு.மு. முகம்மதலி பதிப்பு 1990, ப : 164

விடுவார். இன்றுங் கூடக் காலணியுடன் காரிற் சென்று வீட்டுப் படியில் இறங்கினாலும் அக்காலணியின் மீது பன்னீர் தெளிக்கப்படுகின்றது. இப்பழக்கம் ஆரம்பித்த காலத்தில் கிழக்கு மாகாணக் கிராமங்களில் தார்வீதிகளோ, கிறவல்வீதிகளோ இருக்கவில்லை. மணல் ஒழுங்கைகளே இருந்தன. அவை புழுதி நிரம்பியனவாகும். காலுக்கு மிதியடியோ, செருப்போ, சப்பாத்தோ அணியும் பழக்கமும் இருக்கவில்லை. வெறுங்காலுடன் புழுதி ஒழுங்கையினூடே நடந்து பெண்வீட்டையடையும் போது மாப்பிள்ளையின் கால்களைக் கழுவி விடுவார். அதற்குப் பகரமாக ஒரு மோதிரமோ அல்லது பணமோ மாப்பிள்ளையினால் மைத்துனருக்கு அளிக்கப்படும்.

கல்யாணத்தின் போது தாலி கட்டுதல் பரம்பரையான வழக்கமாயிருந்து வந்தது. தாலியை மாப்பிள்ளையோ அல்லது அவருடன் செல்லும் ஆண்களோ எடுத்துச் செல்லமாட்டார்கள். மணமகனின் மிக நெருங்கிய உறவுப் பெண் ஒருவரே எடுத்துச் செல்வார். பெரும்பாலும் இவர் மணமகனின் சகோதரியாக அல்லது தாயின் சகோதரியாக இருப்பார். சில தசாப்தங்களுக்கு முன் முஸ்லிம் பெண் பருவ வயதை அடைந்தவுடன் வெளியில் எங்குமே செல்வதில்லை. வீட்டிலுங்கூட வெளியார் கண்ணிற்பாது ஒதுங்கியே வாழ்வதுண்டு. ஆகையால் மணமகனோ, அவருடன் செல்லும் ஆண்களோ மணப்பெண்ணை ஒருபோதும் கண்டிருக்க மாட்டார்கள். கல்யாணப் பேச்சுவார்த்தையிலும் பெண்பார்த்தலிலும் பெட்டி கொண்டு போவதிலும் ஈடுபட்ட மணமகனின் மிக நெருங்கிய உறவுப் பெண்களே நன்கு அறிந்திருப்பார். ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட பெண்ணுக்கே இப்போது தாலிகட்டப்படுகிறது என நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அதற்காகத்தான் மணமகன் பெண் வீட்டையடைவதற்கு முன்னதாகவே மாப்பிள்ளை வீட்டுப் பெண்கள் அங்கு சென்று பெண் அமர்ந்திருக்கும் அறையினுள் உட்காருவர். தாங்கள் பேசிய பெண் இவள்தான், ஆள்மாறாட்டம் எதுவும் நடைபெறவில்லை என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்கே இவ்வேற்பாடு. இவ்வாறு நிச்சயிக்கப்பட்ட பின்னரே மாப்பிள்ளையின் கையில் தாலி கொடுக்கப்படும். தாலியைப் பெண்ணின் கழுத்தில் அணிந்து விடுவார். இக்காலத்தில் மாப்பிள்ளை தாலி கட்டுவதில்லை. இதற்குப் பதிலாக அவரது நெருங்கிய உறவுமுறைப் பெண்ணொருவர், தாலியைப் பெண்ணின் கழுத்தில் அணிந்து விடுகிறார்.

இன்றும் நடைமுறையிலுள்ள இச்சம்பிரதாயங்கள் நியாயபூர்வமான காரணங்களுக்காகவே ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்கூறியவை போன்ற ஏதுக்கள் இன்னும் பல இருக்கலாம். காலக்கிரமத்தில் காரணங்கள் அற்றுப்போக சம்பிரதாயங்கள் மிஞ்சிவிட்டன.

iii. மோதிரக் கவி

மன்னார்ப் பிரதேச முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்வோடிணைந்த ஒரு வகைப் பாடல் மோதிரக்கவி என்பதாகும்.

வெண்கலச் செம்பொன்றினுள் தண்ணீரை நிரப்பி அதனுள் மோதிரம் ஒன்றைப் போடுவர். புதிதாகக் கல்யாணம் முடித்த தம்பதியினர் தமது கைகளை அச்செம்பினுள் இட்டுத் துழாவி மோதிரத்தை எடுக்கவேண்டும். செம்பின் வாய் மிகச் சிறியதாகையால் இரு கைகளை அதனுள் இட்டு அசைத்து மோதிரத்தைத் தேடுவது இலகுவான காரியமில்லை.

இவ்வாறு தேடும் பொழுது பல பெண்கள் வளைத்திருந்து இரு கோஷ்டிகளாகப் பிரிந்து ஒரு கோஷ்டி மாப்பிள்ளையையும் மறு குழுவினர் மணப்பெண்ணையும் உற்சாகப்படுத்துவர். அவ்வேளைகளிற் பாடப்படும் கவி 'மோதிரக் கவி' எனப்படும்.

சில வேளைகளிற் குமரிப் பெண்களும் இவ்விளையாட்டில் ஈடுபடுவர்.

அவ்வாறான கவிகள் சில கீழே தரப்பட்டுள்ளன. ஒலிப்பதிவுக்காக இவற்றைப் பாடியவர் மன்னார் மூர் வீதியைச் சேர்ந்த மீரா உம்மா மதாறு முஹையதீன் என்பவராவார்.

மன்னன் என்னும் மன்னன்
 மஹம்மதூர் ரஸூல் நபியார்
 மருமகனார்
 மாப்பிள்ளையாய் - வாராரென்று
 கொத்திளணி தூக்கட்டோ....
 கொஞ்சம் மஞ்சள் ஆட்ட்டோ....
 நித்தம் பன்னீர் தெளிக்கட்டோ....
 நீரோசை கொண்டாட்ட்டோ...

மக்கா அலங்கரிப்பார் மகிழ்ந்து...
சுவர்க்கம் அலங்கரிப்பார் துணிந்து...

சந்தனக்கால் நாட்டட்டோ
சாதிவளை பூட்டட்டோ
குங்கும மஞ்சள் ஆட்டட்டோ
குமரியுந்தன் கல்யாணத்தில்

350

மற்றுமொரு பாடல்:

சங்கு நெயினார் சுவநெயினார் கப்பலிலே
நாங்கள் ஒரு கோடி - சங்கேத்திவிட்டோம்
வித்ததுவோ -
விலை மதித்திட பத்துக்கு
வித்ததுவோ பாற்சங்கு

மேலுமொரு கவி:

கள்ளன் வாறான்
கதவுதிற கள்ளியரே
கள்ளனுமல்ல... கருங்குறவன் தானுமல்ல
காராம் பசு கறக்க.... கட்டழகன் வாறாண்டி
தாலிக்கு நூலாக
தலவாணிக்கு பஞ்சாக
மாயக் குறத்தியர்க்கு.....
மருதாணி போட்டாண்டி.

அத்தியாயம் 7

வழிநடைச் சிந்து

கிராமத்து மக்கள் தொழில்களில் ஈடுபடும் பொழுதும் ஓய்வு வேளைகளிலும் பயணம் போகும் போதும் கவி படிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களது தொழில்கள் பெரும்பாலும் விவசாயம், சேனைப் பயிர்ச்செய்கை, மீன்பிடித்தல், மந்தை வளர்ப்பு, சிறுகூலி வேலைகள் என்பனவாகும்.

விவசாயத்தோடு தொடர்பான உழுதல், மிதித்தல், காவல், குட்டித்தல் போன்றன நீண்ட நாட்களுக்குச் செய்யப்படுவன. அவ்வாறு தொழிலில் ஈடுபடும் பொழுது தமது களைப்பைப் போக்கி உற்சாகமாயிருக்கக் கவிபாடுவர். தமது வேலைகளுக்குத் துணையாயிருக்கும் மாடுகளும் இவ்விசையால் உற்சாகமடைகின்றன எனச் சிலர் கூறுவதுண்டு. இது உண்மையாயிருக்கலாம். ஏனெனில் இசையின் ஓசையினால் பயிர்கள் செழிப்பாக வளர்கின்றன எனச் சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறியுள்ளனர். ஏற்றப்பாடல், ஏர்பூட்டும் போது பாடுதல், ஏர்ப்பாட்டு, அருவிவெட்டுப்பாடல், அறுவடைப்பாடல் என்பன அவ்வாறான விவசாயப் பாடல்களாகும்.

அம்பா, மீன்பிடிப்பாடல், தோணிக்காரன் பாடல் என்பன மீனவர்களால் பாடப்படுபவையாகும்.

வீதியமைப்போர் பாடல் போன்றன கூலி வேலை செய்யும் போது பாடப்படுவனவாகும்.

வழிப்பயணம் போகும் போது பாடப்படுவது 'வழிநடைச் சிந்து' எனப்படும். கால்நடையாகவும், மாட்டு வண்டில்களிலுமே அக்காலப்

பிரயாணங்கள் அமைந்தன. மிகப் பெரும் பணக்காரர் சிலரும், உயர் அரசாங்க அதிகாரிகளும் குதிரைக் கோச்சுகளை உபயோகித்தனர். பயணிகளின் வசதிக்காக நெடுஞ்சாலைகளில் சுமைதாங்கிகளும் தண்ணீர்ப்பந்தல்களும் இடைக்கிடை அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வீதியின் இருமருங்கிலும் நிழல்தரு மரங்களும் பேணி வளர்க்கப்பட்டன.

1. பாலம் பார்க்கப் போவோம்

கல்முனைக்கருகே மேற்குப்புறமாயுள்ள கிட்டங்கித்துறைக்கும் அக்காலத்தில் புளியந்தீவு என அழைக்கப்பட்ட தற்போதைய மட்டக்களப்புக்குமிடையே வாவி மூலம் இயந்திரப்படகு சேவையிலீடுபட்டிருந்த காலத்துப் பாடல் இதுவாகும். இயந்திரப்படகு, குத்திரக்கப்பல் என்னும் பெயரால் அக்கால மக்களால் அழைக்கப்பட்டது. மாவடிப்பள்ளியிலிருந்து புறப்படும் புலவர் சாய்ந்தமருது, கரைவாகு, கல்முனை, நற்பிட்டிமுனை என்னும் ஊர்களுக்கூடாகக் கிட்டங்கி என்னும் இடத்தை அடைகிறார். இங்கிருந்து இயந்திரப்படகு மூலம் மட்டக்களப்பு வாவி யினூடாகப் புளியந்தீவை அடைகிறார். பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தமாகும்போது அவர் மனைவியுடன் நடாத்தும் சம்பாஷணை மூலம் அக்கால உடைகளைப் பற்றியும் நகைகளைப்பற்றியும் நாம் அறிய முடிகின்றது. வழியில் எதிர்ப்படும் ஊர்களின் சிறப்புக்களையும் அறிகிறோம்.

சீர்பெருகி நல் சிறப்பொடு மதினா நகராம்
 சொல்ல முடியாத நல்வானமும் பூமியும்
 துணையான நபிநாயகமே....
 நண்பான பூமிதனில் மானிடர்க்குதவியாய்
 அருள் பெற்ற அவுலியாக்கள்
 ஆலமூன்கள், வலிமார்கள், அறிவுள்ள கல்வியாட்கள்...
 சொற்பிழைகள் வரி பிசகு சிற்றெழுத்து சீரெழுத்தென
 துன்பம் நீக்கி....
 சுத்தமுடன் வெற்றி தந்தருள்வாய் துய்யமா காப்பு நீயே..

நீதி தவறாத மூமின்கள் வாழுகின்ற
 மாவடிப்பள்ளியிலிருந்து
 நல்ல நகையதாகிய மாலை மணிகளும்
 நின்நிதமாக வணிந்து
 கோரிடும் கூந்தலை வாரிமுடித்து
 குலங்கலையாமலே குச்சமணிந்து
 மாதிரியான ரவிக்கையும் பூட்டிய மாமயிலே

பாலம் பார்க்கப் போவோம் வாருங்கோ
 எந்தன் பாவையரே நடந்து வாராய்
 பாலம் பார்க்கப் போவோம் வாருங்கோ....

உன் காலடிப்பீலி கலீர் கலீர் என்கவே
 கையில் வளையல் சலீர் சலீர் என்கவே
 மூக்குத்தி நல்லா பளீர் பளீர் என்கவே
 மோதலைக் காப்பு தகதக வென்கவே
 கைக்கட்டு தாவத்து கண்ணொளி மின்னவே
 கெண்டையில் தண்டை கலீர் கலீர் என்கவே
 கிளிமொழிமாதே என்கூட நடந்துவா, பாலம் பார்க்கப்....

கண்ணுக்குச் சுறுமா கணக்காகப் போட்டுக்கோ
 பல்லுக்குக் காவி பருவமாய் தீட்டிக்கோ
 சட்டை ரவிக்கை சரியாகப் பூட்டிக்கோ
 வெண்பட்டுச் சோமனை விசிறி உடுத்துக்கோ
 கொண்டைக்கு மாலையை கூர்மையாய் குத்திக்கோ
 கூட வருவாரோ றுறவாகப் பேசிக்கோ
 கொண்ட கணவனைக் கண்டு நடந்துவா, பாலம் பார்க்கப்.....

அரிசி கறிகள் அடுக்காய் எடுத்துக்கோ
 தக்கவிதமான சாமான்கள் எடுத்துக்கோ
 அயல் வீட்டுக்காரரை ஆராய்ந்து பார்த்துக்கோ
 பக்கத்தில் வாறவரை பார்த்து நீ சேர்ந்துக்கோ
 நிண்டு கதைக்கவும் நேரமும் காணாது
 நேரிழையாளே வா நீ காரில் ஏறுவம், பாலம் பார்க்கப்....

காருக்குக் காசி கணக்காக எடுத்துக்க
கண்டசாமான் வாங்க புறம்பா எடுத்துக்க
நிண்டு கதைக்கவும் நேரமும் காணாது
வச வருகுது வாங்க நாம் ஏறுவம்
ஏறிய உடனே இழுத்தங்க ஓடிடும்
ஏந்திழையே புள்ள பயப்படாதே, பாலம் பார்க்கப்....

பாலப் புதுமையைப் பாங்காவே கேளு
பட்ட பாட்டைச் சொல்ல எட்டுநாள் செல்லும்டி
தலையிடி காய்ச்சல் கிறுகிறுப்புப்போல
சத்தி எடுக்க ஓங்காளம் வாறாப்போல
வெத்தில பாக்கையும் தின்னவும் ஏலாது
அந்திரம் போலவே கண்ணுக்குத் தோணுது
அக்காமாரே இது என்ன புதினம்டி, பாலம் பார்க்கப்...

சங்கை மிகுந்திடும் மன்னர்கள் வாழ்கின்ற
சாய்ந்தமருதூர் இதுதான்டி
நல்ல சங்கை பொருந்திய சாமான்கள் விற்கின்ற
சந்தைக்கு முன்னால் தோன்றி
வாச மணச்சாமான் வாங்கி
இன்பமாகிய நல்ல செண்டு
இந்தக் கரவாகு ஊர்விட்டு
கண்மணியே அதோ கல்முனை தோணுது, பாலம் பார்க்கப்....

கல்முனைச் சந்தியின் கடற்கரை வீதியின்
கட்டடத்தைச் சுற்றிப்பாரு
இதில் கட்டளைச்சட்டம் கவண்மேந்து
நீதி கருத்தரராளுகின்ற நாடு
கட்டளைச்சட்டம் கவண்மேந்து நீதியும்
கச்சவடம் செய்து மிச்சமெடுப்போரும்
மெத்த எனச் சனம் சுற்றியிருக்குது
மெல்லியலாளே நீ வா இன்னமும் சொல்கிறேன், பாலம் பார்க்கப்...

கன்னியிளம் குயில் அழகாய்ச் சொல்லிடும்
காதல் மொழிதனைக் கேளீர்
என்ற கால் நடையாக நடக்க முடியாது
கனதாரமும் அந்த ஊரு
மாதா தலம் அன்னா தெரியுது
என்னுடன் சேர்ந்து நடந்துவா தோழியே
நன்னய மாகிய முன்னோர்கள் சொல்லிடும்
நற்பிட்டிமாமுனை தனைக் காணலாம், பாலம் பார்க்கப் ...

நற்பிட்டிமாமுனை நகர்தனைச் சேர்ந்திட்டால்
நாகரீக மிதைப்பாரு

இதை நாடி நடந்து நாம் அப்பால போனாக்கா
நல்லதோர் கிட்டங்கி ஆறு அதில்
மீறிய சூத்திரக் கப்பலைப்போல விசைகொண்டு
ஓடுதென்னாளும் நாம ஏறியதிலோடுவோம்
இனிச் சுணங்காமலே ஏந்திழையே
வழிப்பூந்து நடந்து வா, பாலம் பார்க்கப்

ஏறியே அங்கம் விசைகள் கொடுத்தால்
இரைச்சலாய் ஓடுது பாரு
அந்தம் மீறியே சீறிச் சினந்து
விசைகொண்டு ஓடுதென்னாளும்
அதில் தேடித்திரிகின்ற மீன்கள் சில
திரண்டு விரண்டு திசை தப்பி
ஓடுதென்னாளும், பாலம் பார்க்கப்

காட்சி பெருநகர் காத்தான்குடிதானே
கண்மணி நாயகம் குழந்தம்மா கபூறடி
நிண்டு அவர்கள் பெயரில் பாத்திஹாவும் ஒதி
நேத்திகளான முராதுகளும் வைத்து
நல்ல கலியாணச் சோறு பலகார வகைகளும்
காணிக்கை கட்டியே கையேந்தி நிற்பர்
அள்ளு காணிக்கை அவுளாமல் கட்டியும்
அவரவர் தக்க முராதுகள் வைப்பார், பாலம் பார்க்கப்.....

புத்தி சிறந்த புளியந்தீவிது
 புங்கொடிமாதே என்கூட நடந்து வா
 ஆற்றுக்கு அங்காலே அன்னா தெரியுது
 அது தான் பெண்ணே புளியந்தீவு டவுண்
 அந்தரத்தைத் தொட்ட கல்வீடு கச்சேரி
 அன்னா தெரியுது இன்னமும் நடந்துவா
 கிட்ட நடந்து வா கிளி மொழி மாதே
 என் கெட்டித்தனமாக இன்னமும் சொல்கிறேன், பாலம் பார்க்கப்.....

ii. கல்லோயா காண்போம்

கல்லோயாத் திட்டம் (கல்-ஓய) ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்தில் இங்கினியாகலை என்னும் இடம் அவ்வபிவிருத்தி வேலைகளின் மத்திய தளமாக விளங்கியது. இங்குதான் இரு குன்றுகளுக்கிடையே அணை கட்டப்பட்டு இன்றைய சேனநாயக்க சமுத்திரம் உருவானது. நூற்றுக்கணக்கான அமெரிக்கர், கனேடியர்களும், பெருந்தொகையான பிரமாண்டமான இயந்திரங்களும், ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளரும் பணிபுரியும் வேலைத்தளமாக அது விளங்கியது. அதைப்பார்ப்பதற்கு கிழக்குப்பிரதேச மக்கள் அனைவரும் சென்றனர்.

அவ்வாறு மருதமுனையிலிருந்து இங்கினியாகலை பார்ப்பதற்குத் தன் மனைவியுடன் புறப்பட்ட புலவர் ஒருவர் வழிநெடுகிலும் உள்ள ஊர்களின் சிறப்புக்களைத் தன் மனைவிக்கு எடுத்துக்கூறிச் செல்கிறார். பாண்டிருப்பு, கல்முனை, கல்முனைக்குடி, சாய்ந்தமருது, காரைதீவு, மாவடிப்பள்ளி, சம்மாந்துறை, மல்வத்தை, அம்பாறை, கொண்டவட்டுவான், பரஹாகலை என்பன அவரால் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

இக்கினியாகல்லு பார்க்க
 எட்டி நடந்து வா தேனே
 இக்கினியாகல்லு பார்க்க
 எழுந்துமே என்சொல் கிளி மொழியாளே
 நடந்து வா, பஞ்சிப்படாமலே ஓடி நடந்து நீ

பார்த்து மகிழ்ந்து வரலாமடி
இக்கினியாகல்லு பார்க்க
எட்டி நடந்து வா தேனே.

பாவையரே நீ எழுந்து நடந்து வா
பாண்டிருப்பூரதைப் பாரு
அதில் பார்த்தால் சனக்கூட்டமாக நிற்கிறார்
பாவையே நீ வந்துசேரு.

இன்னும் மண்பாண்டம்
செய்யும் தலமொன்று இருக்குது
மங்கையே நீ வந்து பாரு
இன்னும் தங்கத்தால் வேலைகள் செய்யும் தலம் இது
தட்டுகிற சத்தம் கேளு
தங்காமல் ஓடி நடந்து வாருமே
தாளவட்டான் சந்தி அன்னா தெரியுது
சக்கையுமுதியே செந்நெல் விதைக்கிறார்
சறுக்கா நடந்து வா மற்றது சொல்லுறன்
இக்கினியாகல்லுமானே பார்க்க
எட்டி நடந்து வா தேனே.

ஆசுபத்திரியானதோர் கட்டிடம்
அன்னா தெரியுது மானே
அடி அன்ன மயிலே
முன்னே நடந்து வா
ஆட்கள் கிடப்பதைப் பாரு
இன்னும் சோதனை பண்ணும் குழல்
கொண்டு வைத்து
சறுக்கா மருந்து கொடுப்பார்
இன்னும் ஊசிகள் பாய்ச்சி
மருந்து கலக்கிறார் அதை
ஓடிவந்து நீ பாரு.

அச்சி சொல்லாமலே எட்டி நடந்து வா
 அன்னா தெரியுது கல்முனைக்குடியாம்
 இக்கினியாகல்லு மானே
 எட்டி நடந்து வா தேனே.

செப்பமாகிய பள்ளி தெரியுது
 சொல்லுகிறேன் கொஞ்சம் கேளு
 அதில் சித்திர வேலைகள் செய்து இருக்கிறார்
 சொல்ல முடியாது பாரு
 இன்னும் மார்க்கட்டுச் சந்தையில்* மாம்பழம் விற்கிறார்
 மாங்குயிலே வந்து கேளு
 மாடறுத்து இறைச்சிகள் விற்கிறார்
 மாங்குயிலே வந்து வாங்கு
 பாவையரே நீயும் ஓடி நடந்துவா
 இக்கினியாகல்லு மானே
 பார்க்க எட்டி நடந்து வா தேனே.

சாய்ந்தமருது என்னும் ஊர் தெரியுது
 தையலரே வந்து சேரு
 அங்க சங்கவான் கூடியிருக்கும் தலமாம்
 தங்கலாம் என்றுரைப்பாரு
 ஜவுளிக்கடைகள் பரத்தியிருக்கிறார்
 தையலரே அதைப்பாரு
 பட்டுப் புடவைகள் மிச்சம் இருக்குது
 பார்த்து அதில் கொஞ்சம் வேண்டு
 இன்னும் பாவாடை சட்டைத் துணிகள் இருக்குது
 பட்டால தச்ச றவுக்கை இருக்குது
 ஒன் கைக்கு ஏற்ற துணிகள் இருக்குது
 கோவையரே நீ ஏவி நடந்து வா
 இக்கினியாகல்லு மானே
 பார்க்க எட்டி நடந்து வா தேனே

* தற்போது அஷ்டர்.ய் ஞாபகர்த்த மருத்துவமனை அமைந்திருக்கும் இடத்தில், முன்பொரு காலத்தில் பாரிய சந்தையொன்றிருந்தது.

400
காலெறியாமலே ஓடி நடந்து வா
காரதீவெங்கிற ஊரு
நீயும் முன்னே நடந்து வா
முச்சந்தி றோட்டு ஊடுகள் தெரியுது பாரு
பாதையோரம் சோனகர் நின்று
பாத்திறா ஒதுவார் கேளு
அங்கே பக்கத்தில் மக்காமும் கட்டியிருக்குது
பார்த்து நீ காணிக்கை போடு
அடி மாணே நடந்து வா பாலங்கள் போகுது
மாவடிப்பள்ளியாம் ஊர் வருகுது
சற்றே நடந்து வா சம்மாந்துறையிது
தங்கியே போகலாம் மங்கையே நீ கேளு
இக்கினியாகல்லு மாணே பார்க்க
எட்டி நடந்து வா தேனே.

நேரே நடந்து வா நேரமாகுது
நெத்திக்கு நேரே ஒரு றோட்டுத் தெரியுது
மத்தியான வெயில் மெத்த விழுகுது
மாமயிலே நீ ஏகி நடந்து வா
இக்கினியாகல்லு மாணே பார்க்க
எட்டி நடந்து வா தேனே.

மாமயிலே நீ ஏகி நடந்து வா
மல்வத்தை என்கிற ஊரு
அதில் மட்டிலடங்காத வயல்கள் இருக்குது
மாங்குயிலே வந்து பாரு
இன்னும் கூடாரம் கட்டும் குறவர் இருக்கிறார்
கோதையே நீ வந்து பாரு
கொஞ்சம் நடந்தால் குளங்கள் தெரியுது
கோதையே நீ வந்து பாரு
மாஸையதாகுது சோலை வருகுது
மான்கலைக்கூட்டம் வழியினில் போகுது
அஞ்சாமல் ஓடி நடந்து நீ பாரடி

அம்பாறை என்னும் குளமங்கு தெரியுது
இக்கினியாகல்லு மானே பார்க்க
எட்டி நடந்து வா தேனே....

இவ்வாறு நடந்து சென்று இங்கினியாகலையை அடைந்தவுடன்
அங்குள்ள நிலைமைகளையும் பெரிய இயந்திரங்களையும் வேலைத்
தலங்களையும் வேலைகளையும் புலவர் வர்ணிக்கிறார்.

அன்னா தெரியுது இக்கினியாகல்லு மானே
எட்டி நடந்து வா தேனே
ஓலைக்கடைகளும் பேலியாய் தோணுது
ஓடி நடந்து போய்ச் சேரு
காய்கறி விற்கும் கடைகளிருக்குது
கன்னியரே போய்ப்பாரு
கட்டாக்கருவாடு கட்டோடு விற்கிறார்
பார்த்து அதில் கொஞ்சம் வேண்டு
சோத்துக்கடை வைத்து ஆக்கிக் கொடுக்கிறார்
சும்மா பசியாறிப்பாரு.

ஓடி நடந்து வா உள்ளால போகலாம்
உத்தம ராஜரின் சித்திர வேலையாம்
கண்ணை நடந்து வா இன்னமும் சொல்லுறன்
சுற்றி மிசின்கள் சுழண்டு வருகுது
இக்கினியாகல்லு மானே பார்க்க
எட்டி நடந்து வா தேனே.

மண்ணினை அள்ளி மரத்தைப் புடுங்குது
மாங்குயிலே வந்து பாரு
கேடரைத் தூக்கியே கீழே இறக்குது
கிட்ட நடந்து போய்ச் சேரு
மரத்தை அறுத்து மலைபோல் குமிக்குது
மாங்குயிலே வந்து பாரு
மண்ணினை அள்ளி மலைபோல் குமிக்குது
மன்னவளே வந்து பாரு
இன்னும் கம்பி மரங்களை நாட்டியிருக்குது

காந்த லயிற்றுக்கள் தூக்கியிருக்குது
காறுகளோடி மாறித்திரியுது
கண்ணே நடந்து வா இன்னமும் சொல்லுறன்
இக்கினியாகல்லு மாணே பார்க்க
எட்டி நடந்து வா தேனே.

iii. கல்லோயாத் திட்டம்

பிரித்தானியரின் ஆட்சியிலிருந்து இலங்கை சுதந்திரமடைந்த காலகட்டத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட முதலாவது பல்நோக்கு அபிவிருத்தித் திட்டம் இதுவாகும். அப்போது அமெரிக்காவில் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றப்பட்டிருந்த பாரிய Tenessie Valley Authorityயை மாதிரியாகக் கொண்டு கல்லோயா அபிவிருத்தித் திட்டம் வடிவமைக்கப்பட்டது. இதில் விசேடம் என்னவென்றால், எத்தகைய வெளிநாட்டு நிதியுதவியுமின்றி முற்று முழுதாக இலங்கையின் சொந்தப் பணத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு முயற்சி இதுவாகும். இதில் பணிபுரிந்த பிறநாட்டு நிபுணர்களுக்கும் ஒப்பந்ததாரருக்குமுரிய முழுக் கொடுப்பனவும் எமது நிதியிலிருந்தே வழங்கப்பட்டது.

பட்டிப்பளை நீர்:

1949ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 28ஆம் திகதி அப்போதைய பிரதமர் டி. எஸ். சேனநாயக்க இங்கினியாகலையில் நிறுவப்பட்ட நினைவுத் தூணைத் திரைநக்கம் செய்ததோடு கல்லோயா அபிவிருத்தி ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. பட்டிப்பளை ஆற்று நீரைத் தேக்கி வைத்து விவசாயத்துக்குப் பிரயோசனப்படுத்துவதே இத்திட்டத்தின் பிரதான நோக்கமாகும்.

அத்துடன் குடியேற்றங்கள், மின்னூற்பத்தி, தொழிற்சாலைகள் நிறுவுதல், கரும்புச் செய்கை என்பனவும் உள்ளடக்கப்பட்டன.

பதுளை மாவட்டத்திலுள்ள மடுல்சீமா மலைத்தொடரிலிருந்து ஊற்றெடுக்கும் பட்டிப்பளை ஆறு 62 மைல் தூரம் ஓடிக் கிழக்குக் கடலில் சங்கமித்தது. இந்நீரில் ஒருபகுதியும் வருடாந்த மழைநீரும் மஹாகண்டிய, பள்ளங்ஓயா, கொண்டவட்டுவான், அம்பாறை, இறக்காமம்,

வளத்தாப்பிட்டி, சடயந்தலாவை, சாகாமம் ஆகிய குளங்களிற் தேக்கி வைக்கப்பட்டு வேளாண்மைச் செய்கைக்கு உதவியது. எனினும் பருவமழை தப்பிவிடும் காலத்தில் இச்சிறு குளங்களிற் போதிய நீர் நிறையாது. இதேபோன்று அதிக மழை பெய்யும் காலத்திற் குளக்கட்டு உடைப்பெடுத்துத் தண்ணீர் விரயமாகிவிடுவதுமுண்டு. இதனால் ஒரு போகம் நெற் செய்கையைக் கூட விவசாயிகள் ஒழுங்காகச் செய்ய முடியாதிருந்தனர்.

முதலாவது எண்ணக்கரு:

இங்கினியாகல எனுமிடத்திலுள்ள இரு மலைக்குன்றுகளுக்கிடையே அணையொன்றைக் கட்டி பட்டிப்பளையாற்று நீரைச் சேமித்துப் பயன்படுத்தும் முறையைப்பற்றி 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் தீவிரமாகச் சிந்தித்தும் உயர் அதிகாரிகளுக்கு எடுத்துக் கூறியுமுள்ளார். அவரது பெயர் அப்துல் கரீம் காரியப்பர் என்பதாகும்.

கல்முனையைச் சேர்ந்த ஏ.கே. காரியப்பர், ஏறாவூர் - கோறளைப்பற்று வன்னியாராகவும், பின்னர் மட்டக்களப்பு - ஊவா மாவட்டங்களின் பிரசித்த நொத்தாரிசாகவும் பணிபுரிந்தார். டொனமூர் அரசியலமைப்பின் கீழ் 1931ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற முதலாவது சட்டசபைத் தேர்தலில், மட்டக்களப்புத் தெற்குத் தொகுதியிற் போட்டியிடுவதற்கான கட்டுப் பணத்தையும் கச்சேரியிற் செலுத்தியிருந்தார். தனது சமூக சேவை மூலம் இப்பிரதேசத்தில் மிகவும் பிரபல்யம் பெற்றிருந்த இவர், மிக இலகுவாக அத்தேர்தலில் வென்றிருக்க முடியும். அவ்வாறு நடைபெற்றிருந்தால், சட்டசபைக்குத் தெரிவான முதலாவது முஸ்லிமாக இருந்ததோடு, அமைச்சராகவும் வந்திருப்பார். ஆனால் முஹம்மது மாக்கன் மாக்காரின் அழுத்தம் காரணமாக அவருக்காக விட்டுக் கொடுத்து, தேர்தல் விண்ணப்பம் ஏற்கும் நாளன்று கச்சேரிக்குச் செல்லவில்லை.

இங்கினியாகல அணைக்கட்டைப்பற்றி 1905 ஆம் ஆண்டிலேயே ஏ.கே. காரியப்பர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இலங்கையின் ஆங்கிலேய ஆளுநர் காலத்துக்குக் காலம் மாகாணங்களுக்கு விஜயம் செய்வது அக்கால வழக்கமாகவிருந்தது. அவ்வாறு செல்லும் பொழுது, அப்பிரதேசத்தினரால் மிகவும் பிரமாண்டமான முறையில் வரவேற்பு விழாவொன்று நடத்தப்படும்.

அவ்விழாவில் வாசித்தளிக்கப்படும் வரவேற்புப் பத்திரத்தில் அம் மாவட்டத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய கோரிக்கைகளும் விடுக்கப்படும்.

இலங்கையின் ஆளுனர் கிழக்கு மாகாணத்துக்கு 1905, 1910, 1921, 1926 ஆம் ஆண்டுகளில் விஜயம் செய்தபொழுது அச்சந்தர்ப்பங்கள் அனைத்திலும் வாழ்த்துப் பத்திரத்தை வாசித்தளிக்கும் பணி ஏ.கே. காரியப்பரிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டது. அச் சந்தர்ப்பங்களில் அவர் வலியுறுத்திய முக்கிய விடயங்கள் வருமாறு:

1. இங்கினியாகலையில் அணை கட்டி, நீரைச் சேமித்து விவசாயத்துக்கு உபயோகப்படுத்தல்
2. ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் 5 ஏக்கர் நீர்ப்பாசன நிலமும் 3 ஏக்கர் மேட்டு நிலமும் வழங்குதல். (1942-43 ஆண்டு காலப்பகுதியில் எ. எம். எ அஸ்ஸு கல்முனை அவசரகாலக் கச்சேரியின் உதவி அரசாங்க அதிபராயிருக்கும் பொழுது இது நிறைவேற்றப்பட்டது)
3. ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் ஒரு சோடி எருமை மாடுகளை வழங்குதல்
4. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இரு மொழி (தமிழ், ஆங்கிலம்) பாடசாலைகளை நிறுவுதல்

இவரது மகஜர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே பின்னொரு காலத்தில் நீர்ப்பாசனப் பணிப்பாளராயிருந்த ஜே.எஸ். கென்னடி என்பவர் பட்டிப்பளையாற்றுத் திட்டம் தொடர்பான உந்துதலையும் தகவல்களையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

திட்ட வரையுகள்

நீர்ப்பாசனப் பணிப்பாளர் ஜே.எஸ். கென்னடி 1935ஆம் ஆண்டு இதற்கான செயற்றிட்டமொன்றை முன்வைத்தார். இத்திட்டத்தை முன்னெடுத்து பட்டிப்பளையாற்று நீரைத் தேக்கி வைப்பதன் மூலம் வேளாண்மைச் செய்கையைக் கிராமமாக மேற்கொள்வதுடன், மேலதிகமாகப் புதிய நிலங்களையும் விவசாயத்துக்குட்படுத்துவதோடு, மாரிகாலத்தில் கிழக்குக் கரையோரக் கிராமங்களில் ஏற்படும் வெள்ளப் பெருக்கையும் தவிர்க்கலாம் எனக் குறிப்பிட்டார்.

வெறுமனே அணைகட்டி ஆற்று நீரைச் சேமித்து உபயோகித்தல் எனும் எண்ணத்திலிருந்து, இந் நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தை மேலும் விரிவுபடுத்தவேண்டும் எனும் சிந்தனை 1940களில் வலுப்பெற்றது. அப்போது சட்டசபையின் மட்டக்களப்புத் தெற்குத் தொகுதியின் அங்கத்தினராயிருந்த எம்.எஸ். தர்மரெத்தினம் அச்சபையிலும், அமைச்சர்களிடமும் அதிகாரிகளிடமும் இதனை வலியுறுத்தி வந்தார்.

இதன் விளைவாக, நீர்ப்பாசனப்பணிப்பாளர் ரி. அழகரெத்தினமும் நிலஅளவை நாயகம் ஆர்.ஏ. புரோஹியரும் 1940ஆம் ஆண்டு தமது உதவியாளர்களுடன் இப் பிரதேசத்துக்கு வருகை தந்தனர். நீர்ப்பாசன கப்பிற்றிந்தர் எம்.எம். இப்ராஹீமின் துணையுடன் அடர்ந்த காடுகளுக்குள் மாட்டு வண்டில்களிலும் கால் நடையாகவும் சென்று தமது ஆய்வுகளை இரு வாரங்களாக மேற்கொண்டனர்.

கொண்டவட்டுவான் எனும் இடம்வரையுமே அப்போது ஓரளவு வீதிப்போக்குவரத்து வசதியிருந்தது. அங்கிருந்து இங்கினியாகலை வரையான பாதை அப்போதுதான் அமைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. சம்மாந்துறையைச் சேர்ந்த ஏ.யு. முஹம்மத் அலி என்பவர் அதனைக் கொந்தறாத்தெடுத்து அமைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஆய்வுக் குழுவினரை கொண்டவட்டுவானுக்கு அப்பாலுள்ள பிரதேசங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று இங்கினியாகல மலையுச்சி வரையும் ஏறுவதற்கு இவரே துணையாயிருந்தார்.

தமது ஆய்வின் விளைவாக, கல்லோயா நீர்த்தேக்கம் அமைப்பது தொடர்பான அறிக்கையைக் குழுவினர் சமர்ப்பித்தனர்.

திட்ட அமுலாக்கம்

திட்ட அமுலாக்கச் செயற்பாடுகள் 1941 ஆம் ஆண்டிலேயே தொடங்கிவிட்டன. இதன் அங்குரார்ப்பண விழாவைப்பற்றிய விரிவான செய்திகளை 1941 மே 3ஆம் திகதி சனிக்கிழமைய சிலோன் டெயிலி நியூஸ், அதே தினத்தைய மாலைப் பத்திரிகையான சிலோன் ஒப்சேவர் மற்றும் 1941 மே 6ஆம் திகதி செவ்வாய்க்கிழமைய ரைம்ஸ் ஒவ் சிலோன் போன்ற பத்திரிகைகள் வெளியிட்டன.

சிலோன் டெயிலி நியூஸ் பின்வருமாறு கூறியது: “கடந்த செவ்வாய்க்கிழமையன்று கல்லோயா நீர்த்தேக்கம் அமையவுள்ள இடத்தில் மரமொன்றைக் கோடரியால் தறித்து வீழ்த்தியதன் மூலம் விவசாய, காணி அமைச்சர் டி.எஸ். சேனநாயக்க இத்திட்டத்தினை ஆரம்பித்து வைத்தார்.... அவர் அங்கு பேசுகையில் “முதல் மரத்தை இன்று வெட்டியதன் மூலம் கல்லோயா நீர்த்தேக்கம் எனும் குழந்தை இன்று கருக்கொள்கிறது. கருச்சிதைவு ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியது முதலியார் காரியப்பரின் பணியாகும். கரையோரப் பகுதியில் மிக அடர்த்தியாக வாழும் அவரது மக்களை கல்லோயாப் பிரதேசத்திற் குடியேற்றுமாறு அவரை வேண்டுகிறேன். கரையோரப்பகுதி நிலத்தைவிட இப்பகுதி மண் வளம் கூடியதாயிருப்பதைக் காண்கிறேன்.”

டி.எஸ். சேனநாயக்க இவ்வளவு தூரம் சிலாகித்துப் பேசிய எம்.எஸ் காரியப்பர் என்பவர் அப்போது கரைவாகுப்பற்று வன்னியாராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். இப் பிரதேசத்தின் விவசாய முன்னேற்றத்தில் மிகவும் அக்கறை காட்டியதோடு, கல்லோயாத் திட்டத்தைப் பற்றியும் கூறவேண்டியவிடமெல்லாம் வற்புறுத்தி வந்தார்.

அது மாத்திரமல்லாது தேசிய மட்டத்திலான பொருளாதார அபிவிருத்தியைப் பற்றிய பல ஆலோசனைகளையும் அப்போதே கூறியுள்ளார். 1940ஆம் ஆண்டில் மட்டக்களப்புத் தெற்கு விவசாயிகள் சங்கத்தில் அவர் ஆற்றிய உரையொன்று, அவ்வருடமே 46 பக்க நூலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. பல தசாப்தங்களுக்குப் பின்னர்தான் இந் நாட்டுப் பொருளியலாளராலும் திட்ட நிபுணர்களாலும் சிந்திக்கப்பட்ட பல விடயங்களை இச்சொற்பொழிவில் அவர் முன்னோடியாகக் கூறியுள்ளார். கல்லோயாத் திட்டம், நெல்லுக்கான உத்தரவாத விலை, மந்தை வளர்ப்பை ஊக்குவித்தல், பால் உற்பத்தியிற் தன்னிறைவு, கூட்டுறவு இயக்கம், விவசாய வங்கி நிறுவ்தல், விவசாயிகளுக்கான கடன் மற்றும் மானிய வசதிகள், சிறு பயிர்ச்செய்கை, மீன் பிடித் துறைமுகங்கள் அமைத்தல், நெசவுத்தொழில் விருத்தி எனும் விடயங்களைப் பற்றிக் கூறி, அவற்றுக்கான செயல் முறைகளையும் முன்வைத்துள்ளார்.

இவ்வாறு 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தே பட்டிப்பளை ஆற்று நீரை எவ்வாறு சேமித்துப் பிரயோசனப்படுத்தலாம் எனும் சிந்தனை உருவாகி; 1941இல் கல்லோயா நீர்த்தேக்க அமைப்பிற் தொடங்கி; பின்னர்

இலங்கையின் முதலாவது பாரிய பல்நோக்குத் திட்டமாக விரிவடைந்து, 1950களிலிருந்து கிழக்குப் பிரதேச மக்களுக்கும், நாட்டுக்கும் பயனளித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

1949 ஆகஸ்ட் 28ஆம் திகதி இங்கினியாகலையில் நடைபெற்ற விழாவுக்கு மாளிகைக்காடு தம்பிராசாக் காக்காவின் டிறக் வண்டியில் எனது தந்தையார் என்னையும் அழைத்துச் சென்றார். அம்பாறைப் பகுதியில் பஸ் சேவை ஆரம்பிக்கப்படாத காலம். மல்வத்தை எனும் இடம் வரை மட்டுமே காலையில் ஒரு முறையும் மாலையில் ஒரு முறையும் கல்முனையிலிருந்து பஸ் போய்வரும். கிடுகினால் வேயப்பட்ட தற்காலிக கட்டிடங்கள் அம்பாறையிலும் இங்கினியாகலையிலும் காணப்பட்டன. ஏனைய கட்டிடங்கள் அமைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. இத்திட்டத்தின் கொந்தரத்துக்காரர்களான அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த மொறிசன் நட்சன் இன்டர்நேஷனல் கார்ப்பரேஷனின் பாரிய இயந்திரங்கள் பயங்கர சத்தத்துடன் ஆங்காங்கு ஓடித் திரிந்தன.

கல்லோயா அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் முன்னேற்றத்தைப் பார்வையிடப் பிரதமர் டி.எஸ். சேனநாயக்க 1951இல் மீண்டுமொருமுறை இங்கு வருகை தந்தார். 1951 ஜூன் 11ஆம் திகதி அவரது கைப்பட எழுதப்பட்ட குறிப்பொன்று பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

“கல்லோயாப் பிரதேசத்துக்கு 1951 ஜூன் 10ஆம் திகதி விஜயம் செய்து திட்டத்திலேற்பட்டுள்ள முன்னேற்றத்தை நேரடியாகவே அவதானித்தேன். குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு முன்பாகவே திட்டம் பூரணமடையக் கூடிய வேகத்தில் வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இதன் ஆரம்ப தினத்திலிருந்தே கேட்முதலியார் எம்.எஸ். காரியப்பர் காட்டிய அபரிமித அக்கறையை இச்சந்தர்ப்பத்தில் மகிழ்வுடன் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். இவ்வணைக்கட்டு வேலைகளை அங்குராார்ப்பணம் செய்வதற்காக இவ்விடத்தில் நான் முதலாவது மரத்தை வெட்டி இப்பொழுது சரியாகப் பத்தாண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இப்பிரதேசத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சியே எமது விசுவாச அபிலாஷையாயிருந்தது. இத்திட்டம் பூரணமாக நிறைவேற வேண்டுமெனும் முயற்சியில் என்றுமே தளராதவர் முதலியார் காரியப்பர். இப்பணிகள் ஒப்படைக்கப்பட்டோர் அபாரமாகப் பணிபுரிவதில் அவர் சந்தோஷப்படுவார். எமது கனவுகள் நிறைவேறியதை அவரும் நானும் கூட்டாக உணர்கிறோம்.”

கல்லோயா அபிவிருத்தித் திட்டத்தோடு என்றும் நினைவு கூரப்படவேண்டிய இன்னுமொருவர் பொறியியலாளர் எம்.எம். இஸ்மாயில் ஆவார். ஆரம்பத்தில் பொலன்னறுவை பராக்கிரம சமுத்திரத் திட்டத்தின் நிர்மாணப் பொறியியலாளராக டி.எஸ். சேனநாயக்காவால் நியமிக்கப்பட்டுப் போற்றத்தக்க பணியாற்றினார். அப்பணி நிறைவேறியதும், கல்லோயாத் திட்டத்தின் நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளராக நியமிக்கப்பட்டார்.

இத்திட்டத்தின் கீழான அனைத்து வாய்க்கால்களையும் பொறியியலாளர் இஸ்மாயிலே திட்டமிட்டுச் செய்து முடித்தார். அத்துடன் எக்கல்ஆறு, நாமல் ஓய, பன்னலகம ஆகிய நீர்ப்பாசனக் குளங்கள் அவரது சிபார்சிலேயே கட்டப்பட்டன.

இங்கினியாகலையிலுள்ள அணைக்கட்டின் உயரத்தை மேலும் ஏழரை அடியால் உயர்த்த வேண்டுமென்று எப்போதும் வலியுறுத்தி வந்தார். அதன் மூலம் அந்நீர்த் தேக்கத்தின் பயன்பாட்டை அதிகரிக்க முடியுமென்பது அவரது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையாயிருந்தது.

பலாபலன்கள்:

கல்லோயா பல்நோக்கு அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் பலாபலன்களாவன:

1. சேனநாயக்க சமுத்திரம்

சமுத்திரத்தின் நீர் கொள்ளளவு	-	கனஅடி	7,70,000
அணைக்கட்டின் நீளம்	-	அடி	3,600
அணைக்கட்டின் உயரம்	-	"	272
நீர் மட்டம்	-	"	110
நீரில் அமிழும் பரப்பு	-	ஏக்கர்	19,250
இடதுகை பிரதான வாய்க்காலின் நீளம்	-	மைல்	32
வலதுகை பிரதான வாய்க்காலின் நீளம்	-	"	22
சமுத்திர நீரைக்கொண்டு செய்யப்படும்			
நெல்விவசாயம்	-	ஏக்கர்	1,12,506
கரும்பு	-	"	11,188
மின்சக்தி உற்பத்தி	-	மெகாவோட்	11.25
நன்னீர் மின்வளர்ப்பு			

2. குடியேற்றத்திட்டம்

3. தொழிற்சாலைகள்

ஹிங்குறான - சீனி, மதுசாரம்

இறக்காமம் - ஓடு

சவளக்கடை - அரிசி ஆலை

அம்பாறை - மரத்தளபாடம்

சி.னுபவீப்பது யாரோ!

கல்லோயா நீர்ப்பாசன வசதிகள் கிடைப்பதற்கு முற்பட்ட காலத்தில், போதிய நீரின்மையால் வேளாண்மைச் செய்கையில் பெரிதும் அவதியற்ற இப்பிரதேச மக்கள், இந்நீர்ப்பாசன வசதி கிடைத்த பின்னர் பெரும் நன்மையடைந்தனர். தமது நிலங்களில் இரு போக வேளாண்மைச் செய்கை பண்ணக் கிடைத்ததன் மூலம், பொருளாதார வளம் பெருகியது.

ஆனால், இத்திட்டத்தின் பிறிதொரு முக்கிய அம்சமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட குடியேற்றத் திட்டத்தினால் இம்மக்கள் தமக்குரிய பயனைப் பெறவில்லை. இப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சிறிய அளவினரான குடும்பங்களே இங்கு குடியேற்றப்பட்டனர். ஒவ்வொன்றும் 150 வீடுகளைக் கொண்ட 36 கொலனிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அவற்றுள் இலக்கம் 5, 12 என்பன முஸ்லிம்களுக்கும்; 11, 13, 15 என்பன தமிழருக்கும் ; 4, 6 என்பன இரு இனத்தாருக்கும் வழங்கப்பட்டன. ஏனைய 29 கொலனிகளும் மாத்தறை, குருணாகல், கேகாலை போன்ற மாவட்டங்களிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட சிங்களக் குடும்பங்களுக்கு வழங்கப்பட்டன.

அப்போதைய கல்முனைத் தேர்தற்றொகுதி துண்டாடப்பட்டு, அம்பாறை எனும் பெயரில் புதியதொரு தொகுதி உருவாக்கப்பட்டது. மாவட்ட நிர்வாகத் தலைமைப் பீடமான அம்பாறை நகரத்தில் இப்பிரதேசவாசிகளின் ஒரு சதவீதமான வர்த்தக நிலையங்களேனும் கிடையாது.

சீனித் தொழிற்சாலையின் கரும்புச் செய்கைக்கென முஸ்லிம்கள் வேளாண்மை செய்து கொண்டிருந்த ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் சுவீகரிக்கப்பட்டன. ஆனால் சில வருடங்களின் பின்னர் இக்காணிகளில் கரும்புச் செய்கை கைவிடப்பட்டது. அவ்வாறான சந்தர்ப்பத்தில்,

இக்காணிகளை எவரிடமிருந்து சுவிகரித்தனரோ, அவர்களிடம் மீளக் கையளிப்பதே நீதியும் நேர்மையும் மனிதாபிமானமுமாகும். எனினும் அவ்வாறு செய்யப்படவில்லை. அவர்கள் எவ்வளவோ வேண்டியுங்கூட, பிற மாவட்டங்களிலிருந்து வந்த புதியவர்களுக்கே அவை உடமையாக்கப்பட்டன.

இன்னுமொரு துன்பியல் அம்சமுமுண்டு. சேனநாயக்க சமுத்திரத்திலிருந்து வெளியேறும் மேலதிக நீர் கடலுக்குச் சென்றடையக் கூடிய முறையான வடிகாலமைப்புமுறை செய்யப்படவில்லை. இதன் காரணமாக இடதுகை வாய்க்காலால் வரும் நீர் கல்முனை, சாய்ந்தமருது, காரைதீவு, சம்மாந்துறைப் பிரதேசத்தின் சுமார் 2500 ஏக்கர் செழிப்பான வயல்களை நிரந்தரமாக நீரூள் ஆழ்த்தியுள்ளது. அதேபோன்று வலதுகை வாய்க்கால் நீரினால் அக்கரைப்பற்று மற்றும் அட்டாளைச்சேனைப் பகுதியில் மேலும் 2500 ஏக்கர் பொன்விளை பூமி நீரில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. இன்றுவரை இவற்றுக்கான வடிகால் அமைப்பு எதுவும் இல்லை.

iv. கிழக்கின் போக்குவரத்து

வழிநடைச் சிந்து தொடர்பாக, இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் கிழக்கு மாகாணப் போக்குவரத்து வசதிகள் எவ்வாறிருந்தன என்பதை அறிவதும் ருசிகரமான தகவலாகும்.

அக்கால அரசு அதிபர்களின் வருடாந்த அறிக்கைகள், எஸ். ஓ. கணகரத்தினம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட "கிழக்கு மாகாண மட்டக்களப்பு மாவட்ட வரைபு நூல்" (Monograph of the Batticaloa District), அன்று வாழ்ந்தோருடனான உரையாடல் என்பவற்றிலிருந்து பல தகவல்களைப் பெறமுடிகின்றது.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் ஆரம்பகாலத்தில் கிழக்கு மாகாணத்தின் தலைநகராகத் திருகோணமலை இருந்தது.

1870 மே மாதத்தில் தலைநகர் மட்டக்களப்புக்கு மாற்றப்பட்டு அதன் முதல் அரசு அதிபராக ஆர். டபிளியூ. ரி.மொரிஸ் என்பவர் பதவி ஏற்றார்.

1960களிலிருந்து மட்டக்களப்புக் கல்வித் திணைக்களம் இருந்த கட்டிடமே அரசு அதிபரின் உத்தியோகபூர்வ இல்லமாக இருந்தது.

தலைநகரை மீண்டும் திருகோணமலைக்கே கொண்டு செல்லவேண்டுமெனும் முயற்சிகள் ஓரிரு முறை மேற்கொள்ளப்பட்டனவாயினும் அவை வெற்றி அளிக்கவில்லை.

மட்டக்களப்பிலிருந்து மூன்று பிரதான வீதிகள் சென்றன. ஒன்று பதுளைக்கும், மற்றொன்று வடகரை வீதியெனும் பெயரில் திருகோணமலைக்கும், பிறிதொன்று தென்கரை வீதியெனும் கும்புக்கன் ஆறுவரையும் (மொனராகலையின் எல்லை) சென்றன.

நூற்றி மூன்று மைல் நீளமுடைய வீதி பதுளை வரைக்கும் சென்று, அங்கிருந்து பதினெட்டு மைல்கள் பண்டாரவளை வரை சென்றது.

குதிரை வண்டியே இப்பிரயாணத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. கொழும்பு செல்வோர் பண்டாரவளை வரை இவ்வாறு சென்று அங்கிருந்து புகையிரதத்தில் பயணத்தை மேற்கொண்டனர்.

கல்குடாவிலிருந்து நீராவிக்கப்பல் மூலம் கொழும்புக்குச் செல்லும் பிரயாண முறையும் வழக்கிலிருந்தது.

திருகோணமலை வீதி 84 மைல் தூரமுடையது. இடையில் ஏழு துறைகளைத் தோணி, வள்ளம், பாதை என்பன மூலம் கடந்து செல்ல வேண்டியிருந்ததனால் இதிற பிரயாணம் செய்வது கஷ்டமாயிருந்தது.

கும்புக்கன் ஆறு வரையுமான தென்கரை வீதி நூற்றிரண்டு மைல் நீளமுடையது. மட்டக்களப்பிலிருந்து கோரைக்களப்பு வரையுமான 49 மைல்கள் கல்வீதியாயும், அங்கிருந்து நாவலாறு எனும் இடம் வரையிலான 23 மைல்கள் கிரவல் வீதியாயும், எஞ்சிய 30 மைல்கள் காட்டு வண்டிற் பாதையாயுமிருந்தன.

'கலறோட்டு' எனும் பொழுது தற்போதுள்ளது போன்று தார்வீதிகளல்ல அவை. பாரிய கருங்கற்களைப் பரவி அதன் மேல் சிறு கற்களைப் போட்டு அதற்கு மேல் களி கலந்த மணலைப் போட்டு அழுத்தியிருப்பர்.

இன்னொரு வகை, அம்மிக்கல் போன்ற அமைப்பில் பாரிய துண்டுகளாகக் கருங்கல் வெட்டப்பட்டுப் பரவி அடுக்கப்பட்டிருக்கும்.

இத்தகைய வீதியொன்று காரைதீவுச் சந்தியிலிருந்து மாவடிப்பள்ளி வரை மிகச் சமீப காலம் வரை இருந்தது.

இவ்வீதிகளைப் போடவும் பராமரிக்கவும் “பைனர்” எனப்படும் இந்தியத் தொழிலாளர் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர்.

அத்துடன் வீதியோரங்களில் ஆல், அரசு, வாகை, மருதம் போன்ற நிழல்தரு மரங்களை நடவும், அடைப்புக் கட்டிப் பாதுகாக்கவும், நீருற்றவும், பராமரிக்கவும் தொழிலாளர் அரசினால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

கால் நடையாகவும், வண்டியிலும் பிரயாணம் செய்வோருக்கு இவை இதமான நிழலை வழி நெடுகிலும் வழங்கின.

கடந்த இரண்டு மூன்று தசாப்தங்களுள் தந்திக் கம்பிகளை இணைப்பதற்காக வீதியின் ஒரு புறமிருந்த மரங்கள் வெட்டப்பட்டன. மின்சாரக் கம்பிகளை இணைப்பதற்காக மறுபுறத்திலிருந்த மரங்களும் வெட்டப்பட்டு விட்டன.

இந்நாட்டின் இயற்கைச் சூழலுக்குச் செய்யப்பட்ட பாரிய அநியாயங்களில் இதுவுமொன்றாகும்.

மட்டக்களப்புக்கும் கும்புக்கன் ஆற்றுக்குமிடையே கிளை வீதிகள் மிக அரிதாகவே இருந்தன. கல்முனையிலிருந்து கடற்கரையிலிருந்த வாடி வீட்டுக்கு ஒரு கிளை வீதியும், இரு மைல் தொலைவிலுள்ள கிட்டங்கித்துறை என்னுமிடத்திற்கு ஒரு கிளை வீதியும் இருந்தன.

அவற்றைத் தாண்டிச் சென்றதும் காரைதீவுச் சந்தியிலிருந்து சம்மாந்துறையூடாக இறக்காமத்திற்கு ஒரு வீதி சென்றது.

சம்மாந்துறையில் அதன் ஒரு கிளை பிரிந்து அம்பாறைக்குச் சென்றது. காரைதீவுக்கப்பால் அரசடி என்னுமிடத்தில் (தற்போதய அல்லிமுலைச்சந்தி) இருந்து மல்கம்பிட்டிவரை ஒரு வீதி சென்று சம்மாந்துறையூடான இறக்காமத்துப் பாதையுடன் இணைந்தது.

அக்கரைப்பற்றிலிருந்து சாகாமம் வீதியும், இறக்காமம் வண்டிப் பாதையும் பிரிந்து சென்றன.

“இரவுச் சாப்பாட்டின் பின் இரட்டை மாட்டுக் கூட்டு வண்டியில் சாய்ந்தமருதூரில் இருந்து புறப்படுவோம். வண்டியில் வைக்கோல் பரப்பி மெத்தை போன்றிருக்கும்.

அதன் மேல் பாய் விரித்திருக்கும். புறப்பட்டுச் சிறிது நேரத்தில் வண்டிக்காரன் உட்பட அனைவரும் நித்திரையாகி விடுவோம். மாடுகள் தம்பாட்டுக்கு நடந்து கொண்டிருக்கும்.

வண்டியின் கீழ் தொங்கும் ஹூரிக்கேன் லாம்பு மிக மங்கலான வெளிச்சத்தைப் பரப்பும். பட்டிருப்புத் தோட்டத்தடியில் மாடுகளைச் சிறிது நேரம் இளைப்பாறச் செய்துவிட்டு, மீண்டும் பயணத்தைத் தொடர்ந்து விடியற்காலையில் கல்லடித்துறையை அடைவோம்.

அப்போது கல்லடிப்பாலம் கிடையாது. அது 1930 ஆம் ஆண்டே கட்டப்பட்டது. காலைக் கடன்களை முடித்து அவ்விடத்திலேயே சாப்பிட்டுவிட்டுத் தோணி மூலம் வாவியைக் கடந்து புளியந்தீவுக் கோட்டையடியில் இறங்குவோம்.

ஒல்லாந்தரினால் கட்டப்பட்ட இக்கோட்டையிலேயே கச்சேரியும் ஏனைய அரச அலுவலகங்களும் அமைந்திருந்தன. கச்சேரி அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு பிற்பகலில் தோணி மூலம் இப்பால் வருவோம்.

வண்டிக்காரன் அங்கேயே மீள் வாங்கி பயணத்தின்போது கொண்டுபோன சமையற் பொருட்களைக் கொண்டு சோறு, கறி ஆக்கி வைத்திருப்பார்.

சாப்பிட்டுவிட்டு மீள் பயணத்தை ஆரம்பித்து அடுத்த நாள் அதிகாலை ஊர் அடைவோம்” எனத் தாம் அக்காலத்தில் மேற்கொண்ட ஒரு பயணத்தைப்பற்றிப் பெரியவர் ஒருவர் குறிப்பிட்டார்.!

இதே காலகட்டத்தில் கல்முனைக்கும் மட்டக்களப்புக்குமிடையேயான பிரதான போக்குவரத்துப் பாதையாக மட்டக்களப்பு வாவி விளங்கியது.

1. இந்நூலாசிரியர் சிறுவனாக இருந்தபோது தினசரி இஷாத் தொழுகை, அதனைத் தொடர்ந்த இராப்போசனத்தின்பின் தந்தையார் மீராலெப்பை சாகுல்ஹமீத் அவர்களோடு ஊஞ்சலாடுவது வழக்கம். ஊஞ்சலின் ஒரு தொங்கலில் தந்தையாரும் மறுதொங்கலில் நூலாசிரியரும் அமர்ந்து ஊஞ்சலாடும் பொழுது தனது இளமைக்காலத்து அனுபவங்களைத் தந்தையார் கூறுவார். அவற்றை அடிப்படையாக வைத்து, ஏனைய தகவல்களையும் சேகரித்துப் பிற்காலத்தில் பல கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன. அவ்வாறானவற்றுள் ஒன்றே இப்பகுதியாகும்.

இப்பாதை ஒரு காலத்தில் சம்மாந்துறை வரை நீண்டிருந்தது. 15ஆம் நூற்றாண்டில் ஆறாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனின் ஆட்சிக்காலத்தில் சுமாதிராவினுள்ள பாலம்பாங் எனும் இடத்திலிருந்து இலங்கை வந்து வாழ்ந்த ஆனந்ததேரரின் கூற்றுப்படி, காசியப்ப மன்னன் நாட்டின் வடக்கு, மேற்கு, கிழக்கில் மூன்று துறைமுகங்களை அமைத்தான் எனவும், அவை வல்லிபுரம், களனி, சம்மாந்துறை எனவும் அறியக் கிடைக்கிறது.

எனவே சம்மாந்துறை நீண்ட காலத்திற்கு முன்னர் துறைமுகமாக இருந்திருக்கிறது.

சம்பன் என்னும் வகை வள்ளம் வந்தடையும் துறை எனப்பொருள்படும் இவ்வூர்ப் பெயரும் அதை நிலைநிறுத்தும்.

எனினும் இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில் கிட்டங்கியிலிருந்து சம்மாந்துறை வரையிலான வாவி, மண் அரிப்பினாலும் நாணற் புதர்களினாலும் மூடப்பட்டதினால் காலக்கிரமத்தில் உபயோகிக்க முடியாமற் போய்விட்டது.

கிட்டங்கித்துறை எனும் பெயர் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் ஏற்பட்டது. அவ்வாட்சிக்காலத்தில் நெல், கொப்பரா முதலிய பொருட்களைச் சேமித்து வைத்தற்கான கட்டிடமொன்றை பர்னாம் எனும் ஒல்லாந்தர் இவ்விடத்தில் நிறுவினார்.

அக்கட்டிடம் கிட்டங்கி எனப்பட்டது. அதையொட்டியே இவ்விடமும் கிட்டங்கித்துறை எனப் பெயர் பெற்றது.

மிகச் சமீபகாலம்வரை கல்முனையின் மேற்கேயமைந்துள்ள கிராமங்களுக்கும் கல்ஓயா குடியேற்றத் திட்டத்தின் சில கொலனிகட்கும் வாவிக்கட்கு கடந்து செல்ல இவ்விடத்தில் வள்ளங்களும் தோணிகளும் பயன்பட்டன.

1975ஆம் ஆண்டளவிலேயே கிட்டங்கி - சவளக்கடை வீதியும், தாம்போதியும் வாவிக்குக் குறுக்கே அமைக்கப்பட்டது.

வாவிப் போக்குவரத்தில் பாரிய அபிவிருத்தி ஒன்று 1891 இல் ஏற்பட்டது. அவ்வாண்டிலேதான் ஓ. எஸ். டி. ஓகிரேடி என்பார் "ஷாம்ரொக்" (Shamrock) எனும் நீராவிப்படகுச் சேவையை ஆரம்பித்தார்.

ஒகிரெடி எனும் இவர் காரைதீவு, ஒலுவில் ஆகிய இடங்களிலே பாரிய தென்னந்தோட்டங்களை ஆரம்பித்து நடத்தியவர் ஆவார். இவரை கரடித்துரை எனவும் இவரது மனைவியைக் கரடியம்மா எனவும் இப்பிரதேச மக்கள் அழைத்தனர்.

இவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பகுச் சேவை அக்காலத்தில் புரட்சிகரமாகக் கருதப்பட்டது. மணிக்கு 7 மைல் வேகத்தில் பயணம் செய்து மூன்றரை மணித்தியாலத்தில் இப்பயணத்தை முடித்தது. தினசரி காலையில் கிட்டங்கியிலிருந்து புறப்பட்டு மட்டக்களப்பை அடைந்து, மாலையில் கிட்டங்கி மீளும். காலக்கிரமத்தில் ஸ்டான்லி கிரீன் என்பார் 1907 இல் அலிஸ், பிரைல் ஆகிய இரு படகுகளை இப்பாதையில் சேவைக்கு விட்டார்.

மட்டக்களப்பின் தென் பகுதியிலிருந்து கண்டிப் பிரதேசத்துடனான போக்குவரத்து 'தவளம்' மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. தவளம் என்பது காளைமாடுகளின் துணையுடன் செய்யப்படும் பிரயாணமாகும். பொருட்களைச் சாக்குகளில் கட்டி மாட்டின் முதுகின் இருபுறமும் தொங்கவிடுவர்.

ஒரு தவளத்தில் இருபதில் இருந்து நாற்பது வரையான மாடுகள் இருக்கும். அம்மாடுகள் காட்டினூடான ஒற்றையடிப் பாதையால் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்ச் செல்லும். அவற்றின் கழுத்திலே கட்டப்படும் சகடை எனும் மணி பெரும் ஓசையை எழுப்புவதனால் வனவிலங்குகள் வெருண்டோடிவிடும்.

ஒக்கஸ்பிட்டி, வெல்லஸ்ஸ, பிபில போன்ற பிரதேசத்தினூடாகவே இக் கண்டிப் பயணம் நிகழ்ந்தது. கரையோரப் பிரதேசத்திலிருந்து உப்பு, கருவாடு, வெற்றிலை, சுண்ணாம்பு, புகையிலை முதலிய பொருட்களைக் கொண்டு செல்வர். மீண்டு வரும்பொழுது குரக்கன், இறுங்கு, மிளகு, பாக்கு, பழவகைகள், சோளம், திணை, மண்டு, வற்றாளைக்கிழங்கு என்பவற்றுடன் வருவர். வர்த்தகம் அனைத்தும் பண்டமாற்று முறையில் நடந்தது.

இத்தகைய மெதுவான போக்குவரத்து முறைகள் இந்நூற்றாண்டின் முதல் மூன்று தசாப்தங்களில் மெல்ல மெல்ல மாற்றமடைந்தன.

1910ஆம் ஆண்டளவில் பைசிக்கிள் இப்பிரதேசத்தில் அறிமுகமாகியது. 1912இல் பஸ் ஓட ஆரம்பித்தது. கம்மல்துரை, சொளுக்கார், அலியார், தாஸ்பிரதர்ஸ், சைமன் முதலாளி, புஹாரி ஆகியோர் பஸ் சேவைகளை நடாத்தினர். திருகோணமலை புகையிரதப்பாதை 1927 மே 2ஆம் திகதி ஆரம்பிக்கப்பட்டு, 1928 இல் புகையிரதம் மட்டக்களப்பை வந்தடைந்தது. கல்லடிப்பாலம் 1930 இல் கட்டி முடிக்கப்பட்டது.

கிழக்கு மாகாணத்தின் போக்குவரத்து வசதிகளை அதிகரிப்பதில் அப்போதைய சட்ட நீருபணசபை அங்கத்தினராயிருந்த ஈ. ஆர். தம்பிமுத்துவின் பங்கு மிகமுக்கியமானது.

இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளுடன் புகையிரத சேவையினால் மட்டக்களப்பை இணைத்தல் வேண்டும்; மட்டக்களப்பு வாவிக்குக் குறுக்கே கல்லடியில் பாலம் அமைத்தல் வேண்டும் எனச் சட்ட நீருபண சபையில் அவர் மிக வலியுறுத்தினார்.

இக்கால கட்டத்தில், புகையிரத சேவையை நிந்தவூர் வரை நீடிக்கவேண்டுமெனும் பிரேரணை சட்ட நீருபண சபையில் நிறைவேற்றப்பட்டு, அடையாள நிதியும் ஒதுக்கப்பட்டது. இதற்கான வரைபடமும் தயாரிக்கப்பட்டது. மட்டக்களப்பிலிருந்து கடற்கரையோரமாக நிந்தவூர் வரையுமான பாதை அமைப்பதற்கான திட்டம் தீட்டப்பட்டுப் பாலங்கள், புகையிரத நிலையங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டிய இடங்களும் வரைபடத்தில் அடையாளமிடப்பட்டன. உதாரணமாக, இன்றும் கல்முனைக் கடற்கரையருகே அமைந்துள்ள பொதுமராமத்து இலாகா அலுவலகம் முதலியன உள்ளடங்கிய பிரதேசம் 'புகையிரத திணைக்களத்துக்கான நிலம்' என்றே ஆவணங்களிற் பதிவாகியுள்ளது. எனினும் மட்டக்களப்பிற்குத் தெற்கே புகையிரத சேவையை நீட்டும் பணி இன்றுவரை கனவாக வேயுள்ளது.

பொத்துவில் வரையான புகையிரதப்பாதை நீடிப்பு எப்போதாவது நிறைவேறுமா?

V. கண்டிப் பயணம்

மன்னார் தாராபுரத்திலிருந்து கண்டி நோக்கிச் செல்லும் புலவர் ஒருவர் வழியிற் தென்படும் ஊர்களை விபரித்துச் செல்லும் பாடலொன்று உண்டு. மன்னார், கட்டைக்காடு, உயிலன்குளம், முருங்கன், கல்லாறு, செட்டிகுளம், முதலிக்குளம், மாங்குளம், மதவாச்சி என வர்ணனை செல்கிறது.

கண்டி நகரடி மானே
எட்டிக் காணலாம் வாவடி தேனே
கண்டி நகரடி மானே
எட்டிக் காணலாம் வாவடி தேனே

நன்றியுடனே எழுந்து நின்று நாயனருளாலே
கண்டித்துறை பார்க்க வண்டினம்போல வலுவாய்ப் பறந்தே
வல்லியறைக் கொசுவப்பா ஊரினில்
கண்டி நகரடி மானே
எட்டிக்காணலாம் வாவடி தேனே.

சுத்துவசா நெறியுள்ள தாராநகரத்தைத் தாண்டி - இன்னும்
தாழ்மையுடனே வேண்டி
குற்றமறுக்கும்
கொசுவப்பா பேரினால் கோதயே நார்சா வேண்டி
இன்னும் பத்தினி மாது நபிகள் பேரினால்
பாத்திஹா ஓதுவோம் நின்று
சக்தியுடனே எழுந்து நிமிர்ந்து
தாரணியோர்க்கு சலாம் சொல்லியே
கர்த்தரை எண்ணிக் கருத்தா நடக்கையில்
கண்டோமடி தாராக்குண்டென்னும் தரவையைகண்டி....

பொன்னின் வடிவுள்ள பூவையாளே
இதைப்போக்கி நடக்கலாம் வாடி
இன்னும் பூவுலகத்தார்கள் புகழாய் நடக்கும்
புதுக்கம்பி ரோட்டினைப் பாராய்

கன்னியரே இது கண்டி ரோட்டாம் காலசந்தால் கவிபாடி
 இன்னும் காரணமாய் நடக்கையிலே
 முன்னும் காணுதடி சனம்கோடி
 அன்னமே உன்னி நடந்து ஓடிவாவடி
 சின்னக்கடை கோயில்
 முன்னே தெரியுது
 மன்னாருப்பள்ளி மதிலும் தெரியுது
 மங்கையரே இனித் தங்காமல் ஓடிவா..... கண்டி.....

அச்சமில்லாமல் நடந்தோடி வாவடி
 கச்சேரி வாசலைப்பாரு
 இன்னும் அடுக்கடுக்காகக் கடைகள் நெடுகத்தோணுது
 ஆயிழையே மன்னாரில்
 நிச்சயமான சரக்குகள் விக்குது
 நீ நெடுகச் சுற்றிப்பாரு
 இன்னும் பிச்சைத்தம்பி கடை மிச்சம் சரக்குகள்
 பெண்ணே அதற்குள்ளே சேரும்
 இச்சை மனதுக்கு இந்தச் சரக்குகள்
 எண்பது ரூபாவுக்கு வாங்கி முடித்தபின்
 பிட்சனம் பேசாமல்
 தோகையே ஓடிவா
 தோணித்துறைவந்து வீடு கண்டோம்.... கண்டி.....

அஞ்சன வேல்விழி வஞ்சியரே ஆற்றைக்கடப்பதும் தொல்லை
 இரும்பாணி அறைந்திடும் தோணியில் ஏறி அக்கரை போவதும்
 மெல்ல
 தஞ்சமதாக நடக்கையிலே முன்னும் தள்ளாடிப்புகியிடை நல்ல
 அதைத் தள்ளி நடக்கையிலே கள்ளிகட்டைக்காடு
 கண்டோம் இனிச் சொல்ல
 உஞ்சிப்பில்லாமலே ஓடி நடந்துவா
 உயிலங்குளமும் மயிலே தெரியுது
 முன்செல்லும் பாதையை முடுகி நடக்கையில்
 முருங்கனும் கண்டோம் நெருங்கி நடந்துவா....கண்டி...

குங்குமம் போன்ற குளிர்ந்த மனமுள்ள
கோதிழையே உனக்கென்ன
அந்த கொம்பஞ்சங்க ஊர் செம்மையாய் தோணுது
கூட நடந்து வா பெண்ணே.

கன்னியரே இது தண்ணீர் இறக்கமாம்
மாவெடுத்து அதில் உண்ண
வெயில் மத்தியானமாயிருக்குது
நாம நித்திரை கொள்ளலாம் பெண்ணே.

தூங்கி முழித்து எழுந்து நடக்கையில்
இன்னா தெரியுது வண்ணான் கல் ஊராம்
காங்கில் உயரு கதிரோன் மறையுமுன்
கல்லாறு தான் நமக்குத் தங்க நல்ல இடம்...கண்டி....

கல்லாறு தங்கி கறிசோறுகளாக்கி
கருத்துடனே நாமள் உண்டு
இன்னும் கங்காணி வீட்டில் போய்ப்படுத்து
களைப்பாறி நித்திரை கொண்டு
நல்லா விடியுமுன் நாமள் எழுந்து
நடக்கின்ற பாதையில் நின்று
நாயகியே நாமள்
வெற்றிலை பாக்கு நலமுடனே போட்டுமென்று
இல்லல்லாஹ்வென்று எழும்பி நடக்கையில்
இன்னா தெரியுது செட்டிக்குளம் - இன்னும்
உல்லாசமான உளுக்குளம் தோணுது
உத்தமியே நீயும் நத்தி நடந்துவா..... கண்டி....

பாவையரே இது முதலியார் குளமாம்
பார்க்கப் பெரும் குளமாமே
அந்தப் பாதையிலே ஒரு பட்டினம் தோணுது
அது பாரடம்பன் குளமாமே
கோதையரே இது மாங்குளமாம்
கோப்பிகள் விற்கும் ஊராமே
அதில் கொஞ்சம் பசிக்கு வாங்கிக் குடித்து

குறிப்பாய் நடக்கலாம் பெண்ணே
 தாகத்தைத் தீர்த்து நடந்தோடி வாவடி
 தையலரே இது
 எக்காவ ரம்பைக் குளம்
 காதலுடனே கருத்தா நடக்கையில்
 கண்டோமடி மதவாச்சி என்னும் ஊரு
 கண்டி நகரடி மானே எட்டி காணலாம் வாவடி தேனே
 கண்டி நகரடி மானே எட்டி காணலாம் வாவடி தேனே.

VI. பக்கீர்ப் புலவர் காத்தான்குடி போகிறார்

மன்னார் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சிறப்பான புலவர்களுள் ஒருவர் பக்கீர்ப் புலவர். இவர் ஒருமுறை கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள காத்தான்குடிக்குச் செல்கிறார். அக்காலத்தில் மன்னாரிலிருந்து மட்டக்களப்புக்குச் செல்வது மிக நீண்டதோர் பயணமாகும். இது பல நாட்கள் பிடித்திருக்கும்.

அவ்வாறான நீண்ட பயணத்தை மேற்கொண்டு காத்தான்குடி சென்ற பக்கீர்ப்புலவர் அங்குள்ள சந்தையைக் கண்டு பிரமிப்படைகிறார். ஒரு காலத்தில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் மிகப் பெரும் சந்தையாக பல கிராம மக்களும் ஒன்றுகூடும் இடமாகக் காத்தான்குடிச் சந்தை விளங்கியது. குறிப்பாக மலைநாட்டுப் பொருட்கள் யாவும் இச்சந்தைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு, இங்கிருந்தே கிழக்கு மாகாணத்தின் ஏனைய கிராமங்கள் அனைத்துக்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டன. பெரும்பாலான ஏனைய கிராமங்களிலும் பிரபல வர்த்தகர்களாகக் காத்தான்குடி மக்களே தொழில் செய்தனர். இத்தகைய வளம்பிக்க ஓரிடத்தைக் கண்டவுடன் பக்கீர்ப்புலவரின் கவிதை ஊற்றெடுக்கிறது. அச்சந்தையிலுள்ள கனி வர்க்கங்கள், காய்கறி வகைகள், கிழங்குகள், கீரைகள், பறவைகள், இறைச்சி, மீன், கறிச்சரக்குகள், புடவைகள், பலகாரம், இனிப்புப் பண்டங்கள் என வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

பக்கீர்ப் புலவரின் பாடல் இதுதான்:

விந்தை மிகுந்திலங்கும் மேலானதாய் விளங்கும்
விளப்பம் மிகுந்த மட்டக்களப்பு நகரைச் சேர்ந்த
காத்தான்குடி ஐந்தாம் குறிச்சியின் கூறாய்
வளம்மிகுந்த மீராப்பள்ளியைச் சேர்ந்த சந்தையைப் பாராய்.

மாங்கனி தேங்கனி
தேக்குப்புளிமாங்கனி சிவந்த வாழையின் கனி
மொந்தவாழையின் கனி செங்கதலியின் கனி
யானைவாழையின் கனி இதரவாழையின் கனி
இனும் பல கனிகள் இரசமிக்கத் தரும்
கொய்யாக்கனிகள் ஒருபகுதி.....

ஆங்கு தோடையின் கனி
அன்னதானை என்கனி அன்னமினாக்கனி
தொங்கும் முந்திரிக்கனி கொடிமுந்திரிக்கனி அன்னாசியென் கனி
கூறும் மாதுளங்கனி ஈரப்பலா என்கனி கொடிமிச்சம் கனிகள்
இலாமிச்சை எலுமிச்சங்கனிகள் ஒருபகுதி...

ஓங்கும் முருகங்கனி புட்டுப்பழ மென்கனி புசிக்கும் பலவென்கனி
ருசிக்கும் பலவென்கனி பாங்குவிதை என்கனி நயந்த வத்தகக்கனி
வியந்த பப்புளுக்கனி நலந்தரும் கனிகள் நல்ல சிறுயிலந்தை
என்கனிகள் ஒருபகுதி.....

ஓங்குன பரிண்ணி ஒதுங்கு என்கனி ஒடிக்கும் வாடிக்கனி
தொடிக்கும் துவடிக்கனி வாங்கும் வத்தகக்கனி
வர்க்கம் மிகுந்து விற்கும் ஆதாயமான
சந்தையைப் பாராய்.....

கத்தரிக்கா பூசணிக்கா சுரக்கா புடலங்கா கறிப்பீக்கங்கா
சுத்தவரிப் பீக்கங்கா பயத்தங்கா வத்தகக்கா பப்புளுக்கா
வண்டக்கா சுண்டக்கா வாழைக்கா வருக்கக்கா நிகளக்கா
முருங்கக்கா வாய்ந்த பூசணிக்கா நெடுங்குரக்கா
நீத்துப்பூசணிக்கா ஒருபகுதி....

சுத்தக்கறிக்கிழங்குகள் துவரக்கா அவரக்கா
 தோடங்கா வடுமாங்கா நீடிக்கு விளிமாங்கா
 கொட்டிக்கிழங்கு பச்சை மிட்டிக்கா மொச்சிக்கா
 குமிட்டிக்கா மட்டுமே குப்பறையாய் கொண்டு குவிச்சிருக்கு
 விலைகள் சொல்லிச் சலிச்சிருப் பார்கள் ஒருபகுதி....

வத்தானைக் கிழங்கோடு சுத்தப் பிறைக்கிழங்கும்
 வட்டிக்கிழங்கினோடு கொட்டிக்கிழங்கும்சூட
 மத்தப்பக்கம் மரவள்ளி சுரவள்ளி
 மகிழும் சக்கரவள்ளி புகழும் சக்கரவள்ளி
 எனப் பலகிழங்கும்
 நிறுத்து விற்கும் துறைபல விளங்கும் ஒருபகுதி....

முன்னால் பலகீரை முருங்கை பொன்னாங்காணி
 முஸ்ட பூசணிக்கீரை பசுந்தான சிறுகீரை
 இத்தனை இலைக்கறி எனச் சொல்லமுடியாது
 ஏராளம் இன்னுமந்த மீராப்பள்ளி சந்தையைப் பாராய்

காட்டுக் கோழியும் உடன் நாட்டுச் சேவலும் தாறா
 கினிக்கோழி வான்கோழி மணக்காடை கௌதாரி
 ஆட்டுத்திரளும் பதம் மாட்டுத்திரளும்சூட
 விலைகள் சொல்லிக் களைப்புற்று நிற்பார் ஒருபகுதி....

மாட்டுக்கறி ஒருபக்கம் ஆட்டுக்கறி
 மான்கறி மரைக்கறி வான்கோழி முயல்கறி
 காட்டுச்சேவலின்கறி வீட்டுச்சேவலின் கறி
 கோழிக்கறியும் கவுதாரிக்கறியும்
 நிறுத்துவிக்கும் கசாப்பும் ஒருபகுதி....

சேத்துமீன் கருங்கண்ணி சிறையாமீன்
 கடல்விரால் திரளி மணலை ஊழி திருக்கை உளுவை காரை
 வேற்றும் கொடுவா நெய்மீன் வேளா கொய்யும்
 வெண்ணச்சுறாவும் தந்த மெண்ணப்படை மீன்கள் விற்றிடுவார்
 கணக்குப்படி வாங்கி விற்றிடுவார் ஒருபகுதி...

மீட்டும் கறிச்சரக்கு மிளகு சீரகம் மல்லி வெந்தயம்
மஞ்சள் தட்டில்
கூட்டும் தயிர்வகை குடம்தோறும் கமைகொண்டு
கூறித்திரியும் அந்த மீராப்பள்ளிச் சந்தையைப்
பாராய்-பெரியபள்ளி...

பட்டுநூல் சாரம் பளையகாட்டுச் சாரம்
பச்சவடம் சுங்கோடி மெச்சம் சந்தனப்பட்டு
முட்டும் முக்கடுக்கு முழுப்பட்டு வெண்பட்டு
மோகனக் கண்டாங்கி பூப்பட்டு சரசரக்கும் சாரம்
அடுக்கி வைத்து நெடுக விற்பார் ஒருபகுதி....

சின்னச் சிட்டப் பொத்தின லேஞ்சி
சென்னப் பட்டண லேஞ்சி சிவிலேஞ்சி
பெரிய மதூர லேஞ்சி சம்பக்குளச்சி லேஞ்சி
சஞ்சின்ன சருலேஞ்சி பஞ்சன லேஞ்சி
தலைக்கட்டு விற்பார்
கிழவர் அங்கு விலைகேட்டு நிற்பார் ஒருபகுதி...

முட்டப்பம் வடை அல்வா லட்டு மிட்டாய்கள்
பூப்பொந்து சர்பத்து தேன்குழல் ஒரு தட்டில்
கட்டு மீறும் கற்கண்டு சர்க்கரை
கருப்பட்டி பனைவெல்லம் கரும்புக்கட்டுகள் உள்ள
கடைகள் வைத்திடுவார்
கணக்குப்படி வாங்கி விற்பாரிடுவார் ஒருபகுதி....

பொட்டி கமழும் அத்தர் புனுகு நஜ்மா அத்தர்
பூவத்தர் மணக்கும்
அரியவன் அருள் கொண்ட பெரிய பள்ளியைச் சேர்ந்த
சந்தையைப் பாராய்..... பெரியபள்ளி சந்தையைப் பாராய்.

அத்தியாயம் 8

சந்தேஸ காவியங்கள்

வழிநடைச் சிந்து மூலம் அக்கால ஊர்களினதும் மக்களினதும் மற்றும் பண்பாட்டுக் கோலங்களினதும் விபரங்களை அறிய முடிவது போன்று, சிங்கள மொழியிலுள்ள சந்தேஸ காவியங்களும் இத்தகைய தகவல்களை மிக அதிகமாகத் தருகின்றன.

சந்தேஸய என்பது தூது இலக்கியமாகும். (சந்தேஸய - ஒருமை) (சந்தேஸ - பன்மை). ஓரிடத்திலிருந்து இன்னோரிடத்துக்குப் பறவையொன்று தூதுபோகும்போது, தான் போகும் வழியிலுள்ள ஊர்கள், அவ்வூர் மக்கள், குறிப்பாக வணக்கஸ்தலங்கள், மக்களின் பண்பாடு என்பவற்றை விபரித்துச் செல்லும்.

தூது இலக்கியமென்பது மகாகவி காளிதாசனின் காலத்திலிருந்தே இலக்கியவுலகிற் பிரபல்யம் பெற்றுள்ளது. காளிதாசனின் 'மேகதூதம்' அக்காலப் புலவர்கள் அனைவருக்கும் முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்தது.

தமிழிலக்கியப் பரப்பிலும் 'தூது' மிகப் பிரசித்தமானதாகும். பிரபந்தத் திரட்டுப் பாடலொன்று அதைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறது:

எகினம் மயில் கிள்ளை எழிலியோடு பூவை
சகி குயில் நெஞ்சம் தென்றல் வண்டு - தொகைபத்தை
வேறு வேறாகப் பிரித்து வித்தரித்து மாலை கொண்டு
அன்பு கூறி வா என்றல் தூது'.

இவ்வாறு தூது செல்வதற்குப் பறவைகளே உபயோகிக்கப் பட்டுள்ளன. திருத்தக்க தேவரின் சீவகசிந்தாமணியில் சீவகனிடம் கிளியைத்

தூதனுப்புகிறாள் குணமாலை. பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ்சோழனிடம் அன்னச் சேவலைத் தூது விடுகிறார். சத்திமுத்துப் புலவரின் நாரை விடுதூது பாடசாலை மாணவர் அனைவருக்கும் மிகவும் பரிச்சயமானது.

“நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்
பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன
பவளக்கூர்வாய் செங்கால் நாராய்”

என விளித்துத் தொடரும் அவரது பாடல்கள் காலாதிகாலமாக மிகவும் நயக்கப்பட்டவையாகும். உமாபதி சிவாச்சாரியாருடையது ‘நெஞ்சு விடுதூது’ ஆகும்.

முஸ்லிம் புலவர்களும் இவ்விலக்கிய வகையைத் திறம்படக் கையாண்டுள்ளனர். லால் கௌஹர் நாடகத்திலுள்ள பாடலொன்று இதற்கு நல்லதோர் உதாரணமாகும்.

இந்நாடகத்தின் தலைவியான கௌஹர், பட்சிகளிடம் லாலைப் பற்றிப் பின்வருமாறு விசாரிக்கிறாள்:

“அம்புயத்தில் வீற்றிருக்கும் அன்னங்களே வாராய்
அண்ணலென்றன் லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
பம்புமொழின் மயிலினங்கள் பண்புடனே வாராய்
பட்சமுள்ள லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
கொஞ்சு பஞ்சவர்ணக் கிள்கூட்டங்களே வாராய்
கோமகனென்லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
பஞ்சரத்துக்கேகுங் குயில் பட்சிகளே வாராய்
பார்த்திவனென் லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
கொண்டைகளாட்டியெனுமென் குருவிகளே வாராய்
கொழுந்தனென்றன் லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
தண்டலையின் மேய்ந்து வருந் தாராக்களே வாராய்
ஷஹுசாதாலாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
கொத்திக் கொத்தி மீன் விழுங்கும் குருவியினங்கள் வாராய்
கொண்டலென்றன் லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
நத்தியென்றன் பாலில்வரு நாரைகளே வாராய்
நாயகனென் லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா

புயனெருங்கப் பறந்துவரும் ஸ்ராவீனமே வாராய்
பூபதியென் லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
வயமலரிற்றேனு கரும்வண்டினங்காள் வாராய்
வள்ளலென்றன் லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா!

நாட்டார் பாடல்களிலும் தூது செல்வதற்குப் பறவைகள்
பயன்படுகின்றன.

பச்சைக்கிளியே
பறந்து செல்லும் பட்சிகளே
இச்சையுள்ள மச்சானுக்கு
எந்தன் துயர் கூறிவிடு.

சோலைக் கிளியே
சோறு தின்னும் நங்கணமே
தூரப் பறந்து சென்று - என்ர
துயர் கூறி வந்திடுவாய்.

பட்டியடிப் புட்டிருந்து
பறந்துவரும் நங்கணங்காள்
எங்க மச்சானிருக்கும்
மாளிகையைக் கண்டிங்களோ.

சோலைக் குயிலே
தோகைமயில் நங்கணமே
கூவும் புறாவே அவரைக்
கொண்டு வந்து சேர்த்திடுங்கோ.

காகம் குருவி
கமுகமுப்பை நங்கணங்காள்
மாடப்புறாவே - எங்கட
மச்சியையும் கண்டியளோ.

சிங்கள மொழியில் முதன் முதலிற் தோன்றியது மயூரசந்தேஸய
ஆகும். பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டில் இது இயற்றப்பட்டுள்ளது. இதில்
முக்கிய பாத்திரம் வகிப்பது மயிலாகும். ஆயினும் இன்று இந்த நூல்
முழுமையாகக் கிடைக்கப் பெறுவதில்லை. அதிற் சில பகுதிகளே

ஆங்காங்கு மேற்கோள்களாகக் காணப்படுகின்றன. இதனைத் தொடர்ந்து பல சந்தேசிய நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. அவற்றுள் 17 முக்கியமானவையாகும். அவையாவன:

01. திஸர சந்தேசிய	-	அன்னம் விடுதாது
02. மயூர சந்தேசிய	-	ஆண்மயில்
03. ஹன்ஸ சந்தேசிய	-	அன்னம்
04. பரவி சந்தேசிய	-	புறா
05. சலலிஹினி சந்தேசிய	-	பூவை (மலை நங்கணம்)
06. கிறா சந்தேசிய	-	கிளி
07. கொகில சந்தேசிய	-	குயில்
08. சவ்ள் சந்தேசிய	-	சேவல்
09. கஹகுருளு சந்தேசிய	-	மஞ்சள் குருவி
10. நீல கொபேய் சந்தேசிய	-	நீலக்குருவி
11. கெடகிரில்லி சந்தேசிய	-	தேன்குடிச்சான்
12. தியசவ்ள் சந்தேசிய	-	நீர்க்காகம்
13. கிறலா சந்தேசிய	-	நாகணவாய்
14. நாறிஸத் சந்தேசிய	-	ஏழு பெண்கள்
15. அஷ்டநாறி சந்தேசிய	-	எட்டுப் பெண்கள்
16. திஸர சந்தேசிய	-	அன்னம்
17. மியூறு சந்தேசிய	-	மயில்

1. திஸர சந்தேசிய - அன்னம் விடுதாது

இன்று கிடைக்கப் பெறும் சந்தேச நூல்களுள் காலத்தால் முந்தியது இதுவேயாகும். இது டெடிகமையில் ஆட்சி நடத்திய ஐந்தாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனின் (1348 - 1360) காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும். இதனை 1935 இல் டி.பி. ஜயத்திலக்க பதிப்பித்தார். அரசனின் நல்வாழ்வுக்காகப் புத்த பிக்கு ஒருவரின் பிரார்த்தனைச் செய்தியைத் தாங்கிக்கொண்டு தெற்கிலுள்ள தெவிநுவரயிலிருந்து டெடிகமை நோக்கி வருகின்றது அன்னம்.

அவ்வாறு வருகின்ற வழியிலுள்ள காடுகளும் கிராமங்களும் விபரிக்கப்படுகின்றன. காட்டிலுள்ள மரம், செடி, கொடி வகைகள் கூறப்படுகின்றன. கிராமங்களின் இயற்கை அழகு, அங்கு வாழும் மக்கள், பறவைகள், மிருகங்கள், ஆறுகள், பாலங்கள் என்பன யாவும் மிகத் துல்லியமாக விபரிக்கப்படுகின்றன.

தெவிநுவரயிலிருந்து புறப்படும் அன்னம் வெலிகாமம், தொட்டகமுவ, பெந்தற, பேருவளை, களுத்துறை, பாணந்துறை, கொழும்பு, வத்தளை, களனி, ஹிஸ்பனல்ல (அத்தனகல), தொறவாக்க என்பனவற்றைக் கடந்து எட்டு நாட்களில் டெடிகமையை அடைகின்றது.

மிகப் பெறுமதியான புவியியல், வரலாறு, பண்பாட்டுத் தகவல்களை இந்நூல் கொண்டுள்ளது.

2. மயூர சந்தேஸய - (ஆண்மயில்)

கம்பளையைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்ட ஐந்தாம் புவனேகபாகு மன்னன் காலத்தைச் (1360 - 1391) சேர்ந்தது இதுவாகும். கம்பளையிலிருந்து புறப்பட்ட மயில் தெவிநுவரயிலுள்ள உட்புல்வன் தெய்வத்தை நோக்கிச் செல்கிறது. அரசன், அவனது குடும்பம், இராணுவம், பௌத்த குருமார், அரச அலுவலர், குடிமக்கள் அனைவருக்கும் ஆசி பெறுவதற்காக அது செல்கிறது.

தனது பாதையான 160 மைல்களைக் களனி, ஐயவர்த்தனபுர, ரய்கம்புர என்பவற்றினூடாகப் பறக்கும் பொழுது தான் கண்ட காட்சிகளை அது விபரிக்கிறது.

3. ஹன்ஸ சந்தேஸய - (அன்னம்)

கோட்டே இராச்சிய காலத்திலேயே அநேக சந்தேஸ காவியங்கள் பாடப்பட்டன. அதிலும் குறிப்பாக சிறீ பராக்கிரமபாகு என்பான் கோட்டேயின் மன்னராயிருந்த காலத்தில் (1410 -1468) இவற்றுட் பல தோன்றின.

எதிரிகளின் சூழ்ச்சிகளிலிருந்து மன்னன் பாதுகாக்கப்படுவதோடு, அவன் நூறு வருடங்கள் வாழவேண்டுமென வேண்டிப் பாடப்பட்டது ஹன்ஸ சந்தேஸயவாகும். கோட்டேயிலிருந்து புறப்படும் அன்னம்

களனிபூடாக 28 மைல் தொலைவிலுள்ள கரகல எனுமிடத்தை அடைகின்றது.

4. பரவீ சந்தேஸய - (புறா)

கோட்டேயிலிருந்து புறப்படும் புறா தெற்கிலுள்ள தெவிநுவரவரை செல்கிறது. அங்குள்ள உபுல்வன் தெய்வத்துக்கு வேண்டுதல் பிரார்த்தனையை அது சுமந்து செல்கிறது. இரு வேண்டுதல்கள் அதில் அடங்கியுள்ளன. முதலாவது, சிறி பராக்கிரமபாகு மன்னனின் மகளான சந்திரவதி இளவரசிக்கு நல்லதொரு மாப்பிள்ளை கிடைக்க வேண்டும் என்பதாகும். இரண்டாவதாக, முழு நாட்டின் அரசனாகவும் முடி சூடக்கூடிய ஒரு மகன் பிறக்கவேண்டும் என்பதாகும்.

ஏனைய சந்தேஸயகளில் காணப்படாத துல்லிய விபரங்களோடு புறா தாண்டிச் செல்லும் பிரதேசங்கள் இங்கு விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக தெவிநுவரவிலுள்ள கோவில்கள், மடாலயங்கள் என்பன பற்றிய விபரங்கள் இன்றையத் தொல்லியலாய்வாளருக்கு மிகவும் உதவக் கூடியவையாகும்.

பாணந்துறை, பெந்தொட்டை, தொட்டகமுவ, றத்கம போன்ற ஊர்களை ஊடறுத்து ஆறு நாட்கள் பறந்து செல்லும் புறா, இரவு நேரங்களில் கோயில்களிலேயே தங்குகின்றது.

5. சலலிஹீனி சந்தேஸய - (பூவை)

கோட்டேயிலிருந்து களனி வரையான ஆறு மைல்கள் தூரத்தை விபரிக்கும் இந்நூல் 108 பாடல்களைக் கொண்டதாகும்.

6. கீறா சந்தேஸய - (கீளி)

1450 - 1460 ஆண்டுகளுக்கிடையிட்ட காலத்தில் இயற்றப்பட்டதாகும். கோட்டேயிலிருந்து புறப்படும் கிளி, பெபிலியான - களுகங்கை - வெலித்தோட்டை எனும் பிரதேசங்களைத் தாண்டி மூன்று நாட்களின் பின் தொட்டகமுமையை அடைகிறது. வழி நெடுகிலுள்ள காட்சிகள் இங்கு விபரிக்கப்படுகின்றன.

7. கொகில சந்தேஸய - (குயில்)

எல்லா சந்தேஸவுள்ளும் மிக நீண்ட நாட்களைக் கொண்டது இதுவாகும். குயிலானது 13 நாட்களில் 300 மைல்களைத் தாண்டிச் செல்கிறது.

1450 - 1460 காலப்பகுதியில் பாடப்பட்ட இச்சந்தேஸய நாட்டின் தெற்கிலுள்ள தெவிநுவரயில் வாழும் பௌத்த பிக்கு ஒருவருடைய செய்தியை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சப்புமல் குமாரயாவுக்குக் கையளிக்கச் செல்கிறது.

குயில் செல்லும் பாதையான வெலிகமை - தொட்டகமுவ - களுத்துறை - பெபிலியான - கோட்டே - நீர்கொழும்பு - மன்னார் - யாழ்ப்பாணப் பிரதேசங்கள் இங்கு விபரிக்கப்படுகின்றன.

8. சவ்ள் சந்தேஸய - (சேவல்)

போர்த்துக்கீசர் இலங்கையின் பல பாகங்களையும் கைப்பற்றுவதற்கு முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்த காலத்தில் இது பாடப்பட்டது. அவர்களிடமிருந்து சீதாவக்கையின் ராஜசிங்க மன்னனையும் அவனது இராணுவத்தினரையும் பாதுகாக்குமாறு தெய்வத்தை இப்பாடல்கள் வேண்டுகின்றன.

சீதாவக்கையிலிருந்து புறப்படும் சேவல் அரசனைக் காப்பாற்றும் வேண்டுகோளோடு சபரபுரவிலுள்ள சுமன தெய்வத்திடம் செல்கிறது. அக்கால மக்களின் சமுதாய வாழ்க்கை முறையினை இந்நூல் நன்கு விபரிக்கிறது.

9. கஹகுருளு சந்தேஸய - (மஞ்சள் குருவி)

கலேகம எனுமிடத்திலிருந்து புறப்படும் மஞ்சள் குருவி கதிர்காமம் நோக்கிச் செல்கிறது. கண்டி மன்னனான வீர பராக்கிரம நரேந்திரசிங்கனுக்கு (1707 - 1739) கதிர்காமக் கடவுளின் ஆசி வேண்டி அது செல்கிறது. 250 பாடல்களைக் கொண்டது இதுவாகும்.

10. நீலகொபேய் சந்தேஸய - (நீலக் குருவி)

சிதினாமலுவ எனுமிடத்தில் வாழ்ந்த பறனா எனும் புலவன் சுகவீனமுற்றான். இவன் வானசாஸ்திர நிபுணனும் கூட. தனது

சுகவீனத்தைக் குணப்படுத்தும்படி கதிர்காமக் கடவுளுக்குப் பறவையைத் தூதனுப்புவதே இச்சந்தேஸயாகும்.

11. கெடகிறில்ல சந்தேஸய - (தேன்குடிச்சான்)

சப்ரகமுவயிலுள்ள தொற்பான எனும் கிராமத்திலுள்ள புலவர் ஒருவர் இப்பறவையைத் தூதனுப்புகிறார். சிவனொளிபாத மலையிலிருந்து ஸ்ரீபுரம் பறவை நாட்டைப் பாதுகாக்குமாறு வேண்டிக் கதிர்காமத்திலுள்ள மஹாசென்னுக்குச் செய்தி கொண்டு செல்கிறது.

கொடகாவெல - கட்டுவான - றிதிம - மாகம ஊடாகக் கதிர்காமத்தை இது அடைகிறது. வழியிற் காணும் ஊர்கள், காட்சிகள் விபரிக்கப்படுகின்றன.

12. தியசவ்ள் சந்தேஸய - (நீர்க்காகம்)

ஒரு புலவர் தனக்கேற்பட்ட நோயைக் குணப்படுத்துமாறு கதிர்காமக் கடவுளுக்குத் தூதனுப்புகிறார். கம்புகமுவ என்னும் இடத்திலிருந்து ஸ்ரீபுரம் நீர்க் காகம் கதிர்காமத்தை அடைகிறது.

13. கிறலா சந்தேஸய - (நாகணவாய்)

1815ஆம் ஆண்டில் கண்டி இராச்சியம் ஆங்கிலேயரிடம் வீழ்ச்சியடைந்து, சிறிவிக்கிரமராஜசிங்க மன்னன் சிறைப் பிடிக்கப்பட்டான். ஆயினும் கண்டியைச் சேர்ந்த பிரதானியொருவர் மன்னனாக வரவேண்டும் எனும் அவாவில் இது பாடப்பட்டுள்ளது. அப்பிரதானியினது புகழைப் பாடுவதோடு கண்டியிலுள்ள எம்பக்க தேவாலயக் கடவுளின் ஆசியும் வேண்டப்படுகிறது.

கண்டி இராச்சியத்தில் அச்சமயத்திலிருந்த அரசியல் நிலைமைகளை இது நன்கு விபரிக்கின்றது.

இங்கு சுட்டப்படும் பிரதானி எஹலப்பொலயாயிருக்கலாமெனக் கருதப்படுகிறது.

14. நாரீஸத் சந்தேஸய - (ஏழு பெண்கள்)

குருநாகல் மாவட்டத்திலுள்ள நாதகனே எனும் ஊரைச் சேர்ந்த ஏழு பெண்கள் தம்புள்ளைக்கு யாத்திரை போகின்றனர். அவர்கள் செல்லும்

பாதை நெடுகிலுமான வர்ணனை இதுவாகும். வாரியப்பொல - பம்பரகம்மான - அம்பலகொட ஊடாக இப்பயணம் செல்கிறது.

15. அஸ்டநாறி சந்தேஸய - (எட்டுப் பெண்கள்)

இதுவும் பயணமேயாகும். நாதகனே எனும் மேற்குறிப்பிட்ட ஊரைச் சேர்ந்த எட்டுப் பெண்கள் குருநாகலை மாவட்டத்திலுள்ள தித்தெனிய எனும் ஊரில் அமைந்துள்ள, கதிர்காமக் கடவுள் கோயிலுக்குச் செல்வதாகும்.

16. திலர சந்தேஸய - (அன்னம்)

இது அநுராதபுரத்துக்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட யாத்திரை பற்றியதாகும்.

17. மியுறு சந்தேஸய - (மயில்)

திக்கவெல்ல எனுமிடத்தில் வாழ்ந்த பக்தன் ஒருவனுடைய கண் பார்வை போய்விட்டது. அதனை மீட்டுத் தருமாறு மயிலின் மூலம் கதிர்காமக் கடவுளுக்குத் தூது அனுப்புகிறார்.

அக்காலத்து முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்க்கை முறையினையும் மியுறு சந்தேஸய விபரிக்கிறது. பயணத்தின் அதிகாலை நேரமொன்றில் மயில் முஸ்லிம் பிரதேசத்தை (யொன் வீதிய) அடைகின்றது. அவ்வதிகாலை வேளையில் முஸ்லிம்கள் தமது பள்ளிவாசலில் தொழுகையில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் காண்கிறது. முஸ்லிம்கள் நோன்பு நோற்றல் போன்றவற்றையும் இது விபரிக்கின்றது.

எனவே 'சந்தேஸய' இலக்கியத்திற் கவிஞனின் புலமையும் அவனது சமூக - வரலாற்று - புவியியல் அறிவும் பறவையின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இதனால் இவை வெறும் இலக்கியமாக இரசிக்கப்படுவதற்கு அப்பால், அவ்வக்காலத்து மக்களது கலை, கலாசாரம், வாழ்வியல் என்பனவற்றையும் ஆட்சியியலைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்வதற்கும் உதவுகின்றன. இதனால் இவை வரலாற்று ஆவணங்களாகவும் கொள்ளப்படலாம்.

* இவ்வத்தியாயத்துக்கான தகவல்களைப் பெறுவதில் வழிகாட்டியோர்: பேராசிரியர் ஏ.வீ. கரவீர மற்றும் இலக்கிய கர்த்தா பொய் பொத்தேஜ் ஆகியோர்.

அத்தியாயம் 9

நாட்டார் கலைகள்

கிராமத்தின் முக்கிய வைபவங்களில் இடம்பெறுபவை குரவை, ஆராத்தி, பொல்லடி, சீனடி, சிலம்படி, வாள்வீச்சு, றப்பான் என்பனவாகும். கல்யாண மாப்பிள்ளையைப் பெண் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லும்போது அல்லது முக்கிய பிரமுகரொருவரை மாலையிட்டு, ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்லும்போது இவற்றில் ஒன்றோ, பலவோ இடம்பெறுவதுண்டு. இன்றுங் கூடச் சில கிராமங்களில் இவ்வழக்கத்தைக் காணலாம்.

i. பொல்லடி

பொல்லடி என்பது கோலாட்டம், களிகம்பு, கம்படி எனவும் கூறப்படும். இக்குழுவில் பெரும்பாலும் பதினாறு பேர் இருப்பர். இத்தொகை இருபத்தினாலு வரை அதிகரிக்கும். ஓரிடத்தில் நின்று வட்டமாக வருவர்; அல்லது வீதி நெடுகிலும் ஊர்வலத்தின் முன்னே நடப்பர்; அல்லது இரட்டை மாட்டுவண்டியின் இரு புறத்திலும் அமர்ந்து பொல்லடித்துக் கொண்டு செல்வர். ஓரிடத்திலே நிற்கும்போது உள்வளையம், புறவளையம் என இரு வட்டங்களாக நிற்பர். புறவளையத்திலுள்ள ஒருவரும் உள்வளையத்திலுள்ள ஒருவரும் சோடியாவர். அதன்பின் வட்டமாகச் சுற்றிவந்தும் நின்றும் வேகமாக ஓடியும் உள்ளும் புறமும் மாறியும் குந்தியும் எழும்பியும் பலவிதமாக ஆட்டத்தில் ஈடுபடுவர். அவ்வேளையில் பாடலும் பாடப்படும். பொல்லடியின் சத்தமும் பாட்டின் சந்தமும் இணைந்திருக்கும்.

பொல்லடியில் பதினெட்டு வகைகள் உள. தண்ணால், கீச்சான் போர், தரித்தடித்தல், பள்ளியீட்டு, நாலு வீட்டுக்குச் செல்லுதல், தேன்சூடு, மான்வளையம், ஒற்றை மல்லிகை, இரட்டை மல்லிகை, ஐந்து வெட்டு, நாலடி, ஒன்பது அடி, திருமல்லிகை, தாளம் என்பன அவற்றுட் சிலவாகும்.

ஒவ்வொரு குழுவுக்கும் ஓர் அண்ணாவியார் தலைவராயிருப்பார். அத்தத்தியின் சேவையைப் பெற விரும்புவோர் அண்ணாவியாருக்கு வட்டா வைத்து அழைத்து அனுமதி பெறுதல் வேண்டும். வட்டாவில் வெற்றிலை, பாக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும். சிலவேளைகளில் சுண்ணாம்பு, கைப்பு, புகையிலை, ஏலம், கரம்பு, கறுவா, சுக்கிரிப்பல்லி முதலிய பொருட்களிற சிலவும் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

சம்மாந்துறையைச் சேர்ந்த சின்னத்தம்பி மீரான் முகையதீன் அண்ணாவியாருடைய குழுவின் பொல்லடிப்பாடலை நோக்குவோம்.

ஆதிமுதல் அந்தமாக அழைத்துவரும் யாறகூலே
அந்தரம் விளங்கி எங்கும் புகழ்
சிந்தினொளியாய் வரும் யாறகூலே - ஏஏஏ....

சோதிபெரிதாக மதியாக
நபிநாதராகப் போற்றிவரும் யாறகூலே
சுந்தர சுகந்த மலர் சிந்தை மகிழ்ந்திட
சொல்லவாரேன் யாறகூலே - ஏஏஏ....

மக்காநகர் அப்துல்லாவுக்கு மகனான
நபி முகம்மதே யாறகூலே
வெண்டவர் அழைக்க அப்துல் முத்தலிபு
ஈன்றிடும் குழந்தை எங்கென்டார்
உண்ட மகத்தார் தொட்டிலிலெண்டார்
முன்கொண்டு தாவென நாவுரைத்தாரே- ஏஏஏ...

அண்டங்கள் பணியும் மகன்தனைத் தூக்கி
அப்துல் முத்தலிபிடம் கொடுக்க
இரண்டு பூங்கரத்தால் ஏந்தியே முகத்தால்
திரு முகம்மதரை வாங்கினாரே- ஏஏஏ....

தனதா தம்து தந்தனத்தனதாதந்து
தந்தனத் தான தான தானா
தந்து தான் தந்தன தானா
தான தந்தன தானா

அஞ்செழுத்தான உடலுக்குள்ள ஒரு அன்னமிருக்கிது
மின்னொளி போல்

தங்க வர்ணக்கிளிபோல்

அது வடமத்தியில் நடுமத்தியில் எரியும் சுடரொளியானது
வெண்கலம் என்னும் செஞ்சுடராம்
நெஞ்சில் விளக்கொளியானதுவாம்

தந்தனத் தான தந்தினா
தந்தனத் தான தந்தினானா
தந்தனத் தான தந்தினா
தந்தனத் தான ததினானா

அண்ணல் நபியிர அடையாளம் நின்டறிவாய்
என்னவிதம் என்டு சொல்வேன் அடையாளம்
நாலுமில்ல நாலுசீரடி ஓயாதலேனே சங்கமடங்கள்
நபியின் சுயசரிதை சங்கை செய் நபிகள் பேராம்

முன்னிட சற்றெனக் கூடிடுவார்
எங்கள் கொற்ற முகம்மது வள்ளல்நபி
கண்மணியான கருணையுடன்
கருணை முகம்மதுவின் காரணத்தை
அருமையாகப் பார்த்து உணர்ந்திடுவீர்

தந்தனத் தான தந்தினா
தந்தனத் தான தந்தினானா
தந்தனத் தான தந்தினா
தந்தனத் தான ததினானா.

பொல்லடிக்கு உபயோகிக்கப்படும் தடிகள் விப்பனை எனும்
மரத்தினால் செய்யப்பட்டவையாகும். அவை உடையாது, வளையாது,
நின்று பிடிக்கக் கூடியவை. அத்துடன் அதியுயர்ந்த ஒலி எழுப்பக்

கூடியவையாகும். ஒரு பொல்லின் நீளம் ஒரு பிடியாகும். ஒரு பிடி என்பது கையைப் பொத்திப்பிடித்து முழங்கை வரையுள்ள நீளம். இந்நீளத்துக்கு அதிகமானால் தனக்கு முன்னால் நிற்பவரின் முகத்திற் பொல் தாக்கிக் காயம் ஏற்படலாம். நீளம் குறைவாக இருந்தால் பொல்லைப் பிடித்திருக்கும் கையில் அடிவிழலாம். எனவே பொல் எப்பொழுதும் ஒரு பிடி நீளம் சரியாக இருத்தல் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு பொல்லின் அடிப்புறத்திலும் இரு சலங்கைகள் கட்டப்பட்டிருக்கும். இது வெண்டயம் என அழைக்கப்படுகின்றது. பொல்லுகளுக்குப் பல வர்ணம் தீட்டப்பட்டிருக்கும். இனிமையான வெண்கல ஓசையை எழுப்புவது இந்த வெண்டயங்களாகும். குழுத்தலைவரே பாடல்களைப் பாடுவார். ஏனையோர் இடையிடையே அவருடன் சேர்ந்து பாடுவார்.

தந்தனத்தான தந்தினானா
தானதனத்தான தந்தினானா
தந்தனத்தான தந்தினானா
தந்தனத்தான தந்தினானா

இந்தப் பதினொன்றடையாளம் என்றிங்கு
எல்லோரும் நன்றாயறிய வேண்டும்
சிந்தை தெளிதலும் செய்யது முகம்மது
செயம்பெறச் செயலுறும் காரும் மஹமூதர்
செய்நல் செயலைக் காட்டிடுவீர்
சித்தமான கண்ணால் பார்த்திடுவீர்

அஞ்செழுத்தான உடலுக்குள்ள
அன்னமிருக்கிற மின்னொளிபோல்
தங்க வர்ணக் கிளிபோலாகுமாம்
அது பரமத்தின் நடுமத்தியில்
எங்கும் கூடரொளியானது
பஞ்சபூதமென்னும் பிஞ்சுடராம்
நெஞ்சில் விழும் குளியானதுவாம்

சாஞ்சாடு மாந்தளிர் சாஞ்சாடு
 நல்ல சாய மயிலே சாஞ்சாடு
 தானாகக் கைகொட்டித் தாளம் அடித்திட
 தானேயிருந்து சாஞ்சாடு
 தானேயிருந்து நீ சாஞ்சாடு

சாஞ்சாடு மாங்குட்டி சாஞ்சாடு
 நல்ல சாய மயிலே சாஞ்சாடு
 தானாகக் கைகொட்டித் தாளம் அடித்திட
 தானேயிருந்து நீ சாஞ்சாடு.

அக்காலத்திற் பிரபல்யம் பெற்றிருந்த நாடகப்பாடல்கள் பலவும் பொல்லடிக்கு உபயோகப்பட்டுள்ளன. அலிபாதுஷா நாடகக் கதையானது பொல்லடியில் பாடப்பட்டுள்ளதைப் பின்வரும் பகுதி காட்டுகின்றது:

நத்தரின் முகத்திலே மன்னவரிடத்திலே
 நாகரீக வாழ்மனையிலே... ஓ...ஓ
 நளிமனது தன்னிலே கோவளம் தன்னிலே... ஓ...ஓ
 தரைகொண்ட கோவளம் தன்னிலே
 கற்புடையோர் வடிவிலே நடையிலே கொடியிலே
 கல்யாண வாசல் தனிலே கடிநகர் இடத்திலே
 செந்நெல் விளைவிலே கதிர்்பல விளைவிலே
 மனமுடனுறங்கல் செய்யும் மம்மதலி பாதுஷாவே
 நெறிமுறை தவறாச் செங்கோல் நடத்தினீர் இதற்கு முன்னம்..
 ஓம்....

சிறுவரில் மூன்றில் மூத்த சீரில்லாக் கொடுமைபுண்ட
 அறிவெதுவுமில்லாத அபுசனா வருக என்றே ஏ ஏ...
 நெறியெல்லாம் அறிந்து கற்பு செறிந்திடும் சவரியத்தே
 மறைவான வேடன் கையில் அகப்பட்ட மாணைப்போல... ஓம்

கறையிலா துளமாதே காரியம் எந்தன் சாதி
 குறையெல்லாம் படிப்படியாய் கூறுகின்றேன் கேளு பெண்ணே....
 ஏ...ஹோய்...
 தனதா...ஹம்து

தன்னன்னான நானா
நானன்னநான ... நானே..
நன்னன்னநான.... நானே
நன்னன்னநானானா...

கால ஓட்டத்தில் ஏற்படும் கிராமப் பிறழ்வின் விளைவாகப் பல நாட்டார் இலக்கிய வகைகள் மறைந்து கொண்டு வருகின்றன. எழுத்துருவம் பெறாது வாய்மொழியாக வழங்கி வந்த பல பாடல்கள் இன்று இல்லாமற் போய்விட்டன. அதேவேளையில் சில கிராமியக் கலைகள் தொடர்ந்து பேணப்பட்டு வருவதோடு காலத்துக்கேற்ற மாற்றம் பெற்றும் வருகின்றன. அவ்வாறு காலத்தோடு இணைந்து இன்றும் பிரபல்யம் பெற்று விளங்கும் ஒரு கலை பொல்லடியாகும்.

ஆலம் படைத்தவனே புகழும்
ஆளும் ரஹ்மானே
ஆளும் ரஹ்மானே
காலம் உள்ளவரையும் எப்போதும்
காத்திடும் ஆண்டவனே.

உள்ள பயிர் வாட
அடுத்து என்பிள்ளை முகம் வாட
எல்லையிலா மழை அதை
இறக்கி நீ வைப்பாயே.

கண்டு முகம் வாடி
பலபேரும் ஒன்று படக் கூடி
வேண்டியபாங்கே மழையினை
எங்களுக்கே தருவாய்.... ஒஹோ
எங்களுக்கே தருவாய்....

காட்டிலே கம்ப வெட்டி
அத நாங்க போட்டுப் படலாகக்கட்டி
கோட்ட வெட்டி விதைக்க
அதில முழுக மழை தருவாய்.

ஓஹோ நன்னன்ன நானா
நன்னன்ன நானன்ன நானா

தேசப்பற்று, சுதந்திர வாழ்க்கை, விவசாய முன்னேற்றம் என்னும் விடயங்களைப் பின்வரும் பாடல் தனது கருப்பொருளாகக் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு மனிதனும் தாய்நாட்டுப் பற்றுள்ளோனாக வாழ்தல் வேண்டும்; அதற்கு அடிப்படையாக அமைவது நாட்டு மக்கள் விவசாயத்துறையில் முன்னேறி உணவு உற்பத்தித் துறையில் தன்னிறைவு காண்பதேயாகும் என்பதை இப்பாடல் வலியுறுத்துகின்றது.

நானனே நந்தன நானா
நந்தனதன நானா

பள்ளியடிவீதி

அங்கு பாங்காக நாம் கூடி
சுன்னத்துத் தொழுதிடுவோம்
மழையினை எங்களுக்கே தருவாய் - மழையினை எங்களுக்கே

தருவாய்

ஓவேறா நன்னன்ன நானா
அரே நானன்ன நானா

பன்னிரண்டாண்டாக

கடலிலே தாண்ட பெரும் கப்பலையே
மீண்டுக் கரைசேர்த்த
முறையதீன் ஆண்டவரே கேளீர்

ஓவேறா நன்னன்ன நானா
அரே நானன்ன நானா

செல்வ இலங்கை மக்காள்

ஒன்றாக நாம் சேர்ந்துமே வாழ்ந்திடுவோம்
நல்ல இலங்கையிலே சுதந்திரம்
வெல்ல நினைத்திடுவோம்
சுதந்திரம் வெல்ல நினைத்திடுவோம்

போட்டிகள் போடவேணா
பலபேரும் பொல்லாப்பு ஆகவேணா
பொல்லாப்பு ஆகவேணா
நாட்டின் பெருமைதன்னைத்
தினம் தினம் ஆடிக்கொண்டாடிடுவோம்
தினம் தினம் ஆடிக்கொண்டாடிடுவோம்

ஆலம் படைத்தவனே புகழும்
ஆளும் ரஹ்மானே
ஆளும் ரஹ்மானே
காலம் உள்ளவரையும் எல்லோரையும்
காத்திடும் ஆண்டவனே
எல்லோரையும் காத்திடும் ஆண்டவனே

நாட்டுக்கு உயர்வை நாமே அறிந்து
நன்றாய்க்கூடி உழைத்திடுவோம்
நாட்டுக்கு உயர்வை நாமே அறிந்து
நன்றாய்க்கூடி உழைத்திடுவோம்
இயந்திரமில்லா ஏழை நம் வயலை
எருமை மாட்டால் உழவிடுவோம்
எருமை மாட்டால் உழவிடுவோம்
நாட்டுக்கு உயர்வை நாமே அறிந்து
நன்றாய்க்கூடி உழைத்திடுவோம்
நல்லதைத் தேடி நெல்லையும் மதிச்சி
நாங்களும் கொண்டு விதைச்சிடுவோம்
மாடு பன்றி பயிர்களைவந்து
அழித்திடாமல் காத்திடுவோம்
மாடு பன்றி பயிர்களைவந்து
அழித்திடாமல் காத்திடுவோம் - இந்த
நாட்டுக்கு உயர்வை நாமே அறிந்து
நன்றாய்க்கூடி உழைத்திடுவோம்.

ii. சீனடி

இதுவொரு தற்காப்புக் கலையாகும். கைகளையும் கால்களையும் உபயோகித்து எதிரியின் தாக்குதலிலிருந்து தப்புவதோடு, அவனை அடித்து வீழ்த்துவதற்குமான நுட்பங்களைக் கொண்டது.

இதன் பூர்வீகம் சீனா தேசம் என்பதைப் பெயரே சுட்டி நிற்கின்றது. ஜூடோ, கராட்டே, குங் - பூ என்பவற்றின் வகையைச் சார்ந்தது.

நாட்டின் பல பாகங்களிலும் இக்கலை பரவலாயிருந்தாலும், திருகோணமலை மாவட்டம், குறிப்பாக கிண்ணியாப் பிரதேசம் இதற்குப் பெயர் பெற்றதாகும்.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தில் தூர கிழக்கு நாடுகளிலிருந்து இந்நாட்டிற் குடியேறிய மலாயர் இதனைப் பிரபல்யப்படுத்தினர். அவ்வாறு வந்த மலாயருள் கணிசமானோர் கிண்ணியாப் பிரதேசத்தில் குடியமர்ந்த காரணத்தினால், இது அங்கு பிரபல்யம் பெற்றது.

iii. சிலம்படி

கம்பு வீச்சு எனவும் இது அழைக்கப்படும். ஒருவர் தனியாகவும், பலர் கூட்டாகச் சேர்ந்தும் விளையாடுவர். ஒரு கம்பின் நடுப்பகுதியைப் பிடித்துக்கொண்டு மிக இலாவகமாகக் கம்பைப் பல பக்கமும் வேகமாகச் சுழற்றுவர்.

கம்பின் நீளமானது ஒருவர் நிமிர்ந்து நின்று அக்கம்பை நிலத்தில் வைத்தால் அதன் மறுநுனி நிற்பவரது தாடையைத் தொடவேண்டும். இது மிகவும் உறுதியான கம்பினாற் செய்யப்படும். ஒருவருக்கு மேற்பட்டோர் கம்பு வீசுவதாயின் 40' x 40' சதுரப் பரப்புக் கொண்ட இடம் வேண்டும். அவ்வேளையில் மிக அவதானமான கூர்மையான பார்வையும் அவசியமாகும். ஒருவர் கம்பைச் சுழற்றும் போது அது அடுத்தவரது முக்குருனிவரை வரும். இவ்விளையாட்டைப் பழக்குபவர் 'வாத்தியார்' என மிக மரியாதையுடன் அழைக்கப்படுவார்.

சீனடிபோல் இதுவும் ஒரு தற்காப்புச் சண்டைக் கலையாகும்.

iv. வாள்வீச்சு

இருவர் தம் கைகளிலே வாள்களை ஏந்திக் கொண்டு யுத்த களத்திலே பொருதுவது போன்று பாவனை செய்தல் இதுவாகும்.

அரபு நாடுகளில் உற்சவங்களின்போது விளையாடப்படும் ஒரு பிரபல்ய நிகழ்ச்சி இதுவாகும். அராபியத் தீபகற்பத்திலிருந்து இந்நாட்டிற் குடியேறியோரோடு இக்கலையும் வந்து சேர்ந்தது. சுருள் வாள்வீச்சு எனும் ஒரு வகையுமுண்டு.

இன்று கத்னா வைபவங்களோடு அடையாளப்படுத்தப்படும் உஸ்தாதாமார் எனும் குழுவினரே இக்கலையின் முன்னோடிகளாயிருந்தனர்.

v. பக்கீர் பைத்

பக்கீர்மார் தமது றபானை அடித்துக் கொண்டு பாடுதல் இதுவாகும். 'கொட்டிப்படித்தல்' எனவும் இது அழைக்கப்படும். நூறு மசலாப் பாடல்களே பெரும்பாலும் படிக்கப்படும். றபான் ஓசையும் மிகவும் இனிமையாக இருக்கும்.

நோன்பு காலங்களில் முஸ்லிம் கிராமங்களிலே அதிகாலையில் வீதிவீதியாகப் பாடிச்சென்று, மக்களைத் தூயிலெழுப்பும் பழக்கம் மிகப் பண்டைய காலத்திலிருந்து இவர்களாலேயே இன்றுவரை செய்யப்பட்டு வருகின்றது.

vi. பக்கீர் விளையாட்டு (குத்துவிவட்டு)

பக்கீர் பாவாக்கள் எனப்படும் குழுவினரின் கைதேர்ந்த கலை இதுவாகும். அநேகர் எண்ணுவதுபோல் பக்கீர் பாவாக்கள் எனப்படுவோர் இரந்துண்ணும் ஒரு கூட்டத்தினரல்ல. மாறாக, மிகவும் பழமையான பாரம்பரியமுடைய சூபித்துவத்தின் வாரிசுகளே அவர்களாவர். ஒருவர் பக்கீராகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டு, அக்குழுவினாள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதற்குள் பல கடினமான படிமுறைகளைத் தாண்டவேண்டும்.

“நான்” என்ற மமதையை அடக்கி, எதுவுமே சொந்தமில்லை எனும் பக்குவ நிலையை அடையவேண்டும். அதனாற்றான் அவர்கள் வீடுவீடாகச் சென்று இரந்து வாழும் எளிய வாழ்க்கை முறையைக் கைக்கொள்கின்றனர்.

குத்து - வெட்டு விளையாட்டென்பது மிகவும் நுட்பமான ஒரு கலையாகும். இது ஞானத்துடன் தொடர்புடையது. சாதாரண மக்களால் இத்தகைய காரியமொன்றில் ஈடுபடமுடியாது. முகத்தின் ஒரு கன்னத்தில் இரும்பு ஊசியை ஏற்றி வாய்க்குள்ளால் அதைச் செலுத்தி, மறுபக்கம் கொண்டு வருதல்; மண்டைத் தோலினுள் இரும்பாணியை ஏற்றுதல்; பாரமான பொருட்களைக் கண் இமைகளிற் கொழுவிக் கொண்டு வலம் வரல்; நாக்கை வெளியிலிழுத்து அதனூடே ஊசி ஏற்றுதல் போன்ற பலவற்றைச் செய்வர். அவ்வேளைகளில் உடம்பிலிருந்து ஒரு சிறிதேனும் இரத்தம் வெளிவராது. ஊசியை அல்லது வாளைக் கழற்றியவுடன் அவ்விடத்தில் ஊதுபத்திச் சாம்பலையே தடவி விடுவர்.

காரைதீவு எனும் ஊரிலுள்ள பக்கீர்ச்சேனைப்பள்ளிவாசல் எனும் இடமே ஒரு காலத்தில் பக்கீர் பாவாக்களின் தலைமையகமாக இருந்தது. வன்செயல் மூலம் அது அழிவற்றதின் பின் இன்று அக்கரைப்பற்றின் தைக்காநகர் அவர்களது தலைமையகமாயுள்ளது. இவர்களது நிகழ்ச்சிகள் வருடாந்தம் அங்கும், கல்முனைக்குடி கடற்கரைப் பள்ளிவாசல், அக்குறளஸ் போர்வைப் பள்ளிவாசல், பலாங்கொட தப்தர் ஜெய்லானி எனுமிடங்களிலும் நடைபெற்று வருகின்றன.

Vii. குரவை

பெண்கள் தங்கள் மேலுதட்டில் விரலை வைத்து, நாக்கசைப்பினால் ஏற்படுத்தும் இனிய ஒலியே குரவையாகும். கல்யாண வீடுகளிலும் ஏனைய நிகழ்ச்சிகளிலும் இது முக்கிய இடம் பெறும். ஒரு காலத்தில் ஊர்களிலுள்ள எல்லாப் பெண்களுமே குரவையிடக் கூடியவராயிருந்தனர்.

அராபியப் பூர்வீகத்தையுடையது இக்குரவையாகும். அராபியத் தீபகற்பம், ஈராக், எகிப்து போன்ற நாடுகளில் இன்றும் குரவையிடும் வழக்கம் உண்டு. மாக்கிரட் மீட் எனும் மானிடவியலாளர் தனது நூலொன்றில், நைல் நதிக்கரைக் கிராமங்களிற் குரவையிடும் பழக்கம் பூர்வீக காலத்திலிருந்தே வழக்கிலுள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

viii. ஆராத்தி

இது ஆலாத்தி எனவும் அழைக்கப்படும். அரசிலை வட்டா எனப்படும் அழகான பெரிய வட்டாவில் பல வர்ணச் சோடனைகள் செய்து இது அமைக்கப்படும். கல்யாண மாப்பிள்ளை, மணப்பெண், சுன்னத்து மாப்பிள்ளை, பிரமுகர் யாரையாவது நடுவில் இருத்தி நான்கைந்து பெண்கள் சூழ்வர நின்று ஆராத்தியைச் சுற்றிச் சுற்றி எடுப்பர். அந்நேரம் குரவை ஒலிக்கப்படும்; வெடிகளும் சுடப்படும்; நிலாத்திரியும் கொழுத்தப்படும். ஆராத்தி எடுப்பதைப் பெண்களே செய்வர். ஆனால் பகிரங்க இடங்களில் ஆண்கள் ஆராத்தியைச் சுற்றும் வழக்கமுண்டு.

அத்தியாயம் 10

நாடகப் பாடல்கள்

எமது முன்னோரிடையே சில நாடகங்களும் வழக்கிலிருந்துள்ளன. எனினும் ஏனைய இலக்கியத்துறைகள் வளர்ச்சியுற்ற அளவு இவை விருத்தியடையவில்லை. சமய ரீதியில், நடித்தல் என்பது தவிர்க்கப்பட்டமையும் வேடமணிதல் மற்றும் ஆடல்பாடல் விரும்பப் படாமையும், பெண்கள் பங்குபற்றுதல் முற்றாகத் தடைசெய்யப் பட்டுள்ளமையும், இதற்கான காரணங்களாக இருப்பினும், இஸ்லாமிய வரலாற்று நாடகங்கள் சில வழக்கிலிருந்துள்ளன. அவை அவ்வப்போது மேடையேற்றப்பட்டுமுள்ளன. அதனைவிடப் பாடல்களாக அவை அரங்குகளில் பாடப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களே அதிகமாயுள்ளன. அத்துடன் பக்கீர் பாவாக்கள் றப்பான் இசையோடு இவற்றைப் பாடுகின்றனர். அடுத்து, பொல்லடிக் குழுவினர் தமது பொல்லடிக் தாளத்துக்கேற்ப இசையமைத்துப் பாடி வருகின்றனர்.

அக்கால மேடைநிகழ்ச்சிகள் இரவு பத்து மணியளவில் ஆரம்பித்து சுபஹு நேரம் வரை நடைபெறும். பார்வையாளர்கள் பாய், தலையணை, வெற்றிலை வட்டா, வறுத்த கடலை, கச்சாண்கொட்டை, சோளப்பொரி என்பவற்றோடு சென்று அங்கு பரப்பப்பட்டுள்ள வெண்மணற் பரப்பில் ஆற அமர அமர்ந்து நிகழ்ச்சியை ரசிப்பர். இடையிடையே நித்திரையும் கொள்வர். எழும்பியதும் பக்கத்திலுள்ளவரிடம் நடந்து முடிந்த கட்டங்களைக் கேட்டு அறிந்து கொள்வர்.

அலிபாதுஷா நாடகம், தையார் சுல்தான் நாடகம், அப்பாசு நாடகம், லால் கௌஹர் நாடகம், அலாவுதீன் நாடகம், சாந்தருபி நாடகம்,

கபுகாபு நாடகம், பப்பரத்தி நாடகம், நொண்டி நாடகம் என்பன இவ்வாறு நடிக்கப்பட்டும் பாடப்பட்டும் வந்துள்ளன. இந் நூற்களின் பிரதிகள் காலக்கிரமத்தில் கிடைத்தற்கு அரிதாகிவிடுமென்பதால், சனரஞ்சகமாயிருந்த நாடகங்கள் சிலவற்றைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் (சிறிது நீளமாயிருந்தாலும்) இங்கே தரப்படுகின்றன.

i. அலிபாதுஷா நாடகம்

மதுரை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மீசல் எனும் ஊரில் வாழ்ந்த வண்ணக் களஞ்சியப் புலவரால் அலிபாதுஷா நாடகம் இயற்றப்பட்டது. முஹம்மது இப்றாஹீம் எனும் இயற்பெயருடைய இவரது ஏனைய நூல்கள் இராஜநாயகம், குத்பு நாயகம், தீன் விளக்கம், சீறா விளக்கம் என்பவையாகும்.

1820 ஆம் ஆண்டில் வண்ணக்களஞ்சியப் புலவரால் இயற்றப்பட்ட இந்நாடகம், 1870இல் பதிப்பிக்கப்பட்டு நூலுருவில் வெளிவந்தது. இரண்டாம் பதிப்பு 1880இலும், மூன்றாம் பதிப்பு 1929இலும், நான்காம் பதிப்பு 1941இலும், கடைசியாக ஐந்தாம் பதிப்பு 1990இலும் வெளிவந்துள்ளன. 1929 இல் இதனைப் பதிப்பித்தவர் கொழும்பைச் சேர்ந்த பி. மொஹிதீன் பிச்சை என்பவராவார். கடைசிப் பதிப்பு பேராசிரியர் டாக்டர் சேமுமு. முஹம்மதலி அவர்களினால் செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பதிப்பில் அருமையானவொரு நீண்ட முன்னுரையையும் அவர் எழுதியுள்ளார். சேமுமு. முஹம்மதலி அவர்கள்தான் 1999இல் சென்னையில் நடைபெற்ற ஆறாவது உலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மகாநாட்டை முன்னின்று நடத்தியவராவார்.

இந்நாடகத்திற் கதாபாத்திரங்கள் மொத்தம் 28 பேராவர். அதில் முக்கியமானோர் ஷாம் தேசத்து மன்னன் அலிபாதுஷா, அவரது மனைவி சபுரியத்து, அவர்களது மக்களான அபுசனா, சம்சுதீன், கமருதீன் மற்றும் ஈராக் தேசத்து அரசன் சுல்மான் என்போராவர்.

ஷாம் தேசத்து மன்னன் அலிபாதுஷாவின் முத்த மகன் அபுசனா தூர்நடத்தைகள் நிரம்பப் பெற்றவன்.

“கொடிய மாய இபுலிசிட குணத்துக்கடுத்த கொடியவனாய்
அடங்காப் பாவப் பழிகள் செய்திடும் அபுசனா”

என விபரிக்கப்படுகிறான். அவனது துன்புறுத்தலையும்
வன்முறைகளையும் பொறுக்க மாட்டாத குடிமக்கள், மன்னனிடம்
முறையிட்டு, அத்தகைய கெட்ட மகனைப் பெற்ற தகப்பன் முடிதுறந்து
நாட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டுமெனக் கோரிக்கை விடுக்கின்றனர்.

இதனைப் புலவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

அபுசனாவை நாங்கள் எதுவும் செய்யமுடியாது. அவனுக்கு
மரணதண்டனை விதிபுங்கள் எனக் குடிமக்கள் மன்னனை வேண்டுகின்றனர்.

குடிமக்கள் : இப்பால் குடிகள் கொலை செய்யவொண்ணாது
அப்பால் நீர் செய்யும் அலிபாதுஷாவே.

பாதுஷா : அரசரென்றென்னைச் சொல்ல அவனைக் கொல்ல
வருமோ மருகாக தனக்கு மனந்துணியாதே.

குடிமக்கள் : துணியாதென்றாலந்த துஷ்டனுநீரும் மணியாசனம்
விட்டு மறுதேசம் போகும்.

இதனையேற்றுக் கொண்ட மன்னன், மனைவியுடனும் இளைய
குமாரர்களான சம்சுதீன், கமருதீன் ஆகியோருடனும் நாட்டைவிட்டு
வெளியேறிக் காட்டுவழி செல்கையிலே கள்வர்கள் அவர்களது அனைத்துப்
பொருட்களையும் கொள்ளையடித்து விடுகின்றனர். வெறுங்கையுடன் ஈராக்
தேசத்தையடைந்த இவர்கள் பள்ளிவாசலொன்றிற் தங்கியிருந்த பொழுது
சுபரியத்தும் பிள்ளைகளும் அங்குள்ள சத்திரமொன்றிற்குச் சென்று உணவு
கேட்டனர். பேரழகியான சுபரியத்தைக் கண்ட அச்சத்திரக் கணக்கன்,
அத்தேசத்து மன்னனான சுல்மானிடம் அவளைப் பற்றிக் கூறுகிறான்.
அடுத்த நாள் இரப்பதற்கு வந்த சுபரியத்து கைப்பற்றப்பட்டு சுல்மானிடம்
ஒப்படைக்கப்படுகிறாள். தமக்கு உயிராபத்து வருமென அஞ்சி
அலிபாதுஷாவும் பிள்ளைகள் சம்சுதீனும் கமர்தீனும் அந்நாட்டைவிட்டு
வெளியேறுகின்றனர்.

சுபரியத்து அழகு, ஒழுக்கம், நிறைகுணம் என்பன வாய்க்கப்
பெற்றவள். அவளைப் பற்றிப் புலவர் பின்வருமாறு வர்ணிக்கிறார்:

தங்க நற்பணிகள் பூண்டு சதுரமுக்காடுமிட்டு
 அங்கமுந் தெரிந்திடாமல் அரிவையர் கற்பு மாறா
 மங்கள மிகச் செழிக்க மாமனை தன்னைவிட்டுச்
 சங்கையும் வெற்றி பெற்ற சபுரித்தியம்மாள் வந்தாளே.

சுலமானிடம் அகப்பட்ட சபுரியத்து தனது புத்திசாதாரியத்தினால், அவனது இச்சைக்கு உட்படாது வாழ்ந்து வருகிறாள். காலப்போக்கில் அவள் இட்ட சாபத்தினால் சுலமான் குஷ்டரோகியாகிறான்.

ஈராக்கை விட்டுத் தப்பிச் சென்ற அலிபாதுஷா வழியில் தம் மக்களை இழக்கிறார்; அவரும் உயிர் இழக்கிறார். ஆனால் ஈஸா நபியினால் மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டு அந்நபியினது சிபார்சினால் மிஸர் தேச மன்னனாகிறார்.

சிறிது காலத்தின் பின் தம் தந்தைதான் மிஸர் அரசன் எனவறியாது அபுசனா அரண்மனையில் வேலைக்குச் சேர்கிறான். இளைய குமாரர்களும் அவ்வாறே அங்கு வந்து தொழில் புரிகிறார்கள்.

மிஸர் மன்னன் குஷ்ட நோய் தீர்க்கும் வல்லமை பொருந்தியவர் எனக் கேள்விப்பட்டு சுலமான் அங்கு வருகிறான். சபுரியத்தையும் உடன் கொண்டு வருகிறான். அவனது நோய் குணமடைகிறது.

இதே வேளையில் அலிபாதுஷாவும் மனைவியும் மக்களும் பல்வேறு சம்பவங்கள் மூலம் ஒருவரையொருவர் அறிந்து ஒன்று சேர்கின்றனர். சுலமானும் நோய் தீர்ந்து புத்தியும் தெளிந்து தன் நாடு செல்கின்றான்.

இவற்றினைக் கேள்வியுற்ற ஷாம் தேசத்து மக்கள், மிஸருக்கு வந்து அலிபாதுஷாவை அழைத்துச் செல்கின்றனர். தற்போது நல்லவனாக மாறிவிட்ட அபுசனாவுக்கு விவாகமும் முடித்து, அந்நாட்டு அரசனாக முடியும் சூட்டப்படுகிறான். அலிபாதுஷா மனைவியுடனும் சம்சதீன், கமருதீனுடனும் மிஸருக்கு வந்து தொடர்ந்து மிஸரின் அரசனாக நல்லாட்சி செலுத்தினார். இதுதான் கதை. துன்பியலாக ஆரம்பித்து இன்பியலாகக் கதை முடிகிறது.

விருத்தம், தரு, வசனம் என்பவற்றினால் இயற்றப்பட்ட 150க்கு மேற்பட்ட பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நாடகம் படிக்கப்பட்டும் இசைக்கப்பட்டும் நடிக்கப்பட்டும் வந்துள்ளது. மதுரை ஓரிஜினல் பாய்ஸ்

கம்பனி, இந்து வினோத நாடக சபா, பாலமனோகர சபா, சீனிவாசப்பிள்ளை நாடகக்குழு என்பன இதனை நாடகமாகக் காலத்துக்குக் காலம் மேடையேற்றியுள்ளன.

நாடகத்தைக் கேட்கும் அல்லது பார்க்கும் எல்லோருக்கும் பாடல்கள் அனைத்தும் தெளிவாக விளங்கும் என எதிர்பார்க்கமுடியாது. அதனால் இடையிடையே வசன நடையிற் கதைச்சுருக்கமும் நடைபெறும் சம்பவங்களும் கூறப்படுகின்றன.

உதாரணங்கள்: “அகோ கேளும் மந்திரிமார்களே! சூரியப் பிரகாசம் பொருந்திய மாணிக்க முதலாகியவைகள் பதித்திருக்கிற நம்முடைய நவரத்ன சிம்மாசனத்தில் வந்திருக்கிறேன் என்று பெரிய மகனாகிய அபுசனாவை இச் சமூகத்தில் வரச் சீக்கிரமாய் அழைப்பியும் பிள்ளாய்”.

“அகோ கேளும் பாதுஷாவே! சகல லோகத்தவராலும் துதிக்கப்பட்ட கிரீடாதிபதியாய் வெற்றி மாலையைத் தரித்த ஜகபதியான பாதுஷாவே! நாங்கள் ஒரு விண்ணப்பம் சொல்கிறோம். அதை எங்கள் பெயரில் கிருபாகடாட்சம் வைத்து நாங்கள் செளக்கியம் பெறத்தக்கதாகக் கிருபை செய்யவேணும் பாதுஷாவே!”

இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களில் இந்நாடகம் அறியப்பட்டதாயிருந்து, இசைக்கப்பட்டும் சிலவேளைகளில் நடிக்கப்பட்டுமுள்ளது.

இதனை மேடையேற்றுதல் இருமுறையாக நடைபெற்றுள்ளது. ஒவ்வோர் இரவிலும் பகுதி பகுதியாகச் சுமார் ஒருவார காலத்துக்குத் தொடர் நாடகமாக நடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அல்லது நாடகத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியைத் தேர்ந்தெடுத்து மேடையேற்றியுள்ளனர். எனினும் மேடையேற்றப்பட்டதை விட நடிப்பில்லாது இசைக்கப்பட்டதே முஸ்லிம்களுடைய வழக்காயிருந்துள்ளது.

இந்நாடகத்தை மேடையேற்றுவதில் எதிர்கொள்ளப்பட்ட பெரியதொரு சிக்கல் சுல்மான் பாத்திரத்துக்கு நடிக்கொருவரைத் தேடிப்பிடிப்பதாகும். சுல்மான் அரசனைச் சபூரியத்து சபிக்கும் பாடல்கள் சில வருகின்றன. அவை மிகக் கொடிய சாபங்களாகும். அவற்றை எதிர் கொள்ள நடிக்கர்கள் பயந்தனர். தாம் அச்சாபத்துக்கு உட்பட்டு விடுவோமோ என அவர்கள் எண்ணினர்.

அப்பாடல்களில் சில வருமாறு:

வலுச்செய்வேனென்று சொல்லிவருகிறானே இந்த சுல்மான்
கொலுவழிந்துபோகானோதான் கொற்றவனே காக்கவேணும்
இத்தனைநாள் காத்தவனே இன்றைக்கு நீ காக்கவேணும்
பத்தினியாள் கற்புக்கொரு பழுதுவராது காக்கவேணும்
உன்னிடத்தில் பாரஞ்சாட்டி நானொருமையாய் காக்கவேணும்
பின்னமொன்று வராமலே இறைவனே காக்கவேணும்
பொட்டெனப் படுவானுக்கு பிழைமோசம் வந்திடாதோ
குட்டம்வரச் சுல்மானுக்கு கொடுத்திடாயோ மன்னவனே
கைகால்கள் நடுங்கிப்போகக் காட்டிடுவாய் சுல்மானுக்கு
வலுச்செய்வேனென்றுசொன்ன வாய்முகச்செய்வாயல்லோ
சலித்தமுக சுல்மானுக்கு சஞ்சலம் விடுவாயல்லோ
பாவிநானிரங்குதுவா படைத்தவனே கிருபைசெய்வாய்
ஆவிகுன்றிக்கேட்குந்துவா ஆண்டவனே கபூல் செய்வாய்.

வல்லமைவார்த்தைசொல்லி வந்த கொடிய சுல்மானுக்கு
சொல்லயில்லாமற்போகத் துய்யவனே செய்யவேணும்
துஷ்டத்தனஞ்செய்தபாவி தொன்னகரழியக்
கட்டியணைவேனென்றோடிய காலசைந்து போகவேணும்
காரிகைபத்தினியானால் கையசந்துபோகவேணும்
கோரியென்சொற்படிக்குக் குட்டம் வந்துபிடிக்கவேணும்
கர்த்தனையென்பழியா காவலனே காக்கவேணும்
அன்னைதந்தையில்லாதானே ஆண்டவனே காக்கவேணும்
என்னையாளும் றகுமானே யிறைவனே காக்கவேணும்.

இறைவன் மேல் அசைவில்லாப் பற்றுக் கொள்வதே கதையின்
அடிநாதமாகும். அத்துடன் கற்பின் சிறப்பு, பிறர்மனை நாடாப் பெருங்குணம்
என்பனவும் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. ஆறு கிளைக்கதைகளைக் கொண்ட
இந்நாடகத்தில் நூஹ், மூசா, ஈசா, யாகூப், இப்ராஹீம், இஸ்மாயில்
ஆகிய நபிமார்களின் வரலாறுகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.

ii. தையார் சுல்தான் நாடகம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் முஸ்லிம்களின் மற்றுமொரு நாடகம் தையார் சுல்தான் என்பதாகும். எமக்குத் தற்போது கிடைக்கப்பெறும் 1881ஆம் ஆண்டையப் பதிப்பில் 'இரண்டாம் பதிப்பு' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறாயின் இதன் முதற் பதிப்பு அதற்குப் பல வருடங்களுக்கு முன்பதாக வெளிவந்திருத்தல் வேண்டும்.

இந்நூலின் முகப்புப் பக்கத்தில் பின்வருமாறு அச்சிடப்பட்டுள்ளது: "இது நம்பு தாழை சின்னவாப்பு என்பவர் பாடியிருந்ததில் கதை பொருந்தாமலும், இராகதாளம் வசனங்களில்லாமலுமிருந்ததை இராமநாதபுரம் இரவுண் ஷாப்புக்கடை ப.வெ. முகம்மது இபுறாஹீம் சாகிபு அவர்களால் நூதனமாகப் பாடிச் சேர்த்தும், இராகதாள வசனங்களமைத்தும் நாடக அலங்காரமாய்ச் செய்ததை வீரணந்தோட்டம் கோவிந்த நாயகரவர்களால் பார்வையிடப்பட்டு, கொண்ணூர் மாணிக்க முதலியார் கம்பெனியானவர்களால் தமது மனோன்மணி விலாச அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது".

பண்டைய நூல்களின் சிறப்பம்சங்களிலொன்று அந்நூலின் ஆரம்பத்தில் அல்லது இறுதியில் வரும் பாடலொன்றில் ஆக்கியோன், கதைப்பொருள், அச்சிட்டோன், பொருளுதவி புரிந்தோன், வெளியிட்ட ஆண்டு போன்ற விபரங்கள் அனைத்தும் கூறப்பட்டிருத்தலாகும். பிற்காலத்தில் இந்நூலிணைப்பற்றிய ஆய்விலீடுபடுவோருக்கு இத்தகவல்கள் மிகவும் பிரயோசனப்படுகின்றன.

உதாரணமாகத் தையார் சுல்தான் நாடக நூலின் கடைசிப் பாடல் இத்தகைய தகவல்களைக் கொண்டுள்ளது. அது வருமாறு:

ஆதியிறகுல் நாலியார்களுடன் வாழி
அசகாபிமார்களும் அசனுசைனும் வாழி
வேதவர்கள் மாதவர்கள் மெய்யோர்கள் வாழி
வேந்தர் தையார் மரியம் கலைகாவும் வாழி
நீதிசேர் கட்டு மாநகரந்தனில் வாழும்
லெவ்வை சாயபு லெவ்வை நீதியுடன் வாழி
ஆதியினில் கதையை நாடகமாய்ச் சொன்ன

அருள்நம்பு தாழை சின்னவாப்பு மிகவாழி
 கோகிலா ராமநாதபுரத்தில் வாழும்
 குணமுக ப. வெ. முகம்மதிபுறாஹீம் வாழி
 ஏதமிலா யேனங்குடி கரைபாகம் வாழும்
 இ. ஷே. கு. இபுறாஹீம் இனத்தோரும் வாழி
 காதலுடன் னூலை யச்சதனிலிட்டக்
 கனவான்கள் மாணிக்க முதலி கம்பேனி வாழி
 சோதி நெல்வேலி ஆதம்ராவுத்தர் வாழி
 தொல்லுலகோர் வாசிப்போர் கேட்போர் வாழியவே.

அக்கால நூல்களின் பிறிதோர் அம்சம் எப்போதும் இறைவாழ்த்தோடு
 ஆரம்பிப்பதாகும். இந்நூலும் அப்பண்பைத் தவறவிடாது பின்பற்றுகிறது.
 இறைவாழ்த்துப் பின்வருமாறு அமைகிறது:

அல்ஹம்துலில்லாஹி அரிய பெரியோனே
 சொல்லுகந்த முகம்மதர் துணையடியைப் பேணி
 வில்லுகந்த சீனநகர் வேந்தர் நாடகம் பாட
 வல்லசமதானவர்க் கருள வரந்தருவாய்.

சீதமுறை சோலைவளர் சீனநகர் மீதில்
 சாதி மணிமுடிசூட்டும் தையாராசன் கதையை
 நீதி தவறாத் தமிழ் நேர் நாடகம் பாட
 சோதி முடிவில்லாத் தாய் வாக்கருள்வாய்.

இவ்வித இறைகாப்போடு கதை ஆரம்பமாகிறது.

சீனா தேசத்தைத் தையார் சுல்தான் எனும் அரசன் நீதிநெறி
 தவறாது ஆண்டு கொண்டிருக்கிறார். அவர் அரச சபைக்கு வருவதைக்
 கட்டியகாரன் பின்வருமாறு விபரிக்கிறான்:

“அகோ வாருங்கள் சபையோர்களே! இராஜ மான்னிய ராஜபூஜித
 ராஜகெம்பீர ராஜவுத்தண்ட துஷ்டநிக்கிரஹ சிஷ்ட பரிபாலனஞ் செய்கின்ற
 சீனமாநகராட்சி செலுத்தாநின்ற தையார் சுல்தானென்பவர் முதன்
 மந்திரியாகிய உமரென்னு மந்திரியுடன் கொலுவுக்கு வருகிறார்.
 ஒருவரோடொருவர் பேசாமலிருங்கள் சபையோர்களே!”

தையார் சுல்தான் தனது அன்றாட ராஜ்ய அலுவல்கள் முடிந்தபின்னர் புனித குர்ஆனை ஓதுகிறார். அவ்வாறு ஓதும் பொழுது "கண் முடி விழிக்கு முன்னே ஓர் அரசருடைய வாழ்வையழித்துவிடுவேன்; அதேவேளை ஒரு மிகக்கீளை இராஜனாக்கி அநேக தவுலத்தையும் கொடுத்துவிடுவேன்" எனும் கருத்தப்படவுள்ள ஆயத்தை வாசித்தபொழுது ஒரேயொரு கணம் தன்னைப் பற்றிச் சிந்தித்தார். அவ்வாறு சிந்தித்தவுடனேயே சூழ்ந்திருந்த எவர்களுக்கும் தென்படாமல் அவர் மாயமாய் மறைந்துவிட்டார்.

அவ்வாறு மறைந்த அரசனை எங்கு தேடினும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. கடைசியாக எல்லோரது வேண்டுகோளின் பிரகாரம் அவரது மனைவி சலைகா அரசாட்சியை ஏற்கிறார். இதனை அவளது தாதி பின்வருமாறு கூறுகிறாள்:

அன்னாளிலெழுதியவன் அழித்தெழுதப் போறதில்லை
என்னாளு மன்னவனை ஏகபரன் கூட்டிவைப்பான்
கன்னியே நீயிங்கிருந்து கலங்கிறதாலென்னபலன்
ஒன்றுமெண்ணாதிருந்தில் வலகமதையாண்டிருப்பாய்.

காணாமற் போன தையார் சுல்தான், கண்விழித்தபோது அடர்ந்த காடொன்றினுள் இருந்தார். மிருகங்களைத் தவிர மனித சஞ்சாரமேயில்லை. அக்காடுகளிலும் மலைகளிலும் அலைந்து திரிந்ததினால் அவரது உருவமே மாறிவிட்டது. நாற்பது மாத அலைச்சலின் பின்னர் மிஸர் தேசத்தையடைந்தார். ஒரு பள்ளிவாசலிற் தங்கி அப்பள்ளிவாசல் முஅத்தினுடன் நட்பானார். தனது தஸ்பீஹ் கோர்வையிலுள்ள மணியொன்றைக் கழற்றிக் கொடுத்து, அதனை விற்று உணவு வாங்கிவருமாறு முஅத்தினை வேண்டினார். அது மிகப் பெறுமதி வாய்ந்த நவரத்தின்மாகும். கடைத்தெருவில் இதன் பெறுமதியை அறிந்தோர், தையார் சுல்தான் இதனை எங்கோ களவெடுத்திருக்க வேண்டுமெனக் கருதி அவரை மிஸர் தேச மன்னனான ஹபீரசன் முன் கொண்டு நிறுத்தினார். அவன் தீர விசாரியாது, தையார் சுல்தானின் மாறுகால் மாறுகை வெட்டி அவரைப் பாழுங்கிணற்றில் வீச உத்தரவிட்டான்.

அவ்வாறு வீசப்பட்ட தையார் சுல்தானை ஒரு வாலிபன் காப்பாற்றித் தன் வீட்டில் வைத்திருந்தான். நொண்டியான மன்னன் சதா திருக்குர்ஆனை அழகாக ஒதிக்கொண்டு அங்கு வசித்திருந்தார்.

ஓர் இரவு ஹப்பீரஸனின் நான்காவது மகளான மரியம் தனது பரிவாரத்துடன் அவ்வழியே போகும்பொழுது தையார் சுல்தானின் இனிமையான குர்ஆன் ஓதலினாற் கவரப்பட்டாள். மாளிகை திரும்பிய அவள் மோகத்திற் தவித்தபொழுது. பெற்றோர் அவளுக்கான விவாக ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். சகல தேசத்து இளவரசர்களும் அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் குர்ஆனை ஓதுமாறு வேண்டப்பட்டதும், தான் முன்னர் கேட்ட இனிமை இவர்கள் எவரினதும் ஓதலில் இல்லாதிருப்பதை மரியம் உணர்ந்தாள். இதனைத் தொடர்ந்து அந்நகரத்திலுள்ள ஆண்கள் அனைவரும் அழைக்கப்பட்டுக் குர்ஆனை ஓதுமாறு பணிக்கப்பட்டனர். அவ்வேளையில் தையார் சுல்தானின் ஓதலைச் செவியுற்ற மர்யம் அவரையே மணமுடிக்க வேண்டுமெனக் கூறினாள். ஒரு நொண்டியையா தனது செல்வமகளுக்கு மணமகனாக்குவது எனப் பெற்றோர் மறுத்தாலும், ஈற்றில் விட்டுக் கொடுத்தனர். தையார் அரசன் மரியத்தைக் கல்யாணம் செய்தார்.

கல்யாண வைபவத்தைப் புலவர் வர்ணிக்கிறார். அவர்தம் காலத்துச் சம்பிரதாயங்களை மனதிற் கொண்டு கூறும் கல்யாண மரபுகள் பல இன்றுள்ள முறைகளோடு ஒத்திருப்பதைக் காணலாம்.

மன்னவனாங் கப்பிராஜன் மனமதுதான் மகிழ்
நன்னயமதாக எல்லோரு நாடி மனமகிழ்வாய்
எண்டிசையோர் போற்றும் தையாரேந்தலரசருக்கும்
வண்டுறை மலர்கூடும் மரியமாதா மின்னார்தனக்கும்
வந்த பெரியோரும் ஆலிம் மகிழ்வுள்ள லெப்பைகளும்
சிந்தை மகிழ்வாக மார்க்கப்படி சிறப்பா மணமுடித்தார்
நிக்காஹ் முடிந்த பின்பு நல்ல நெறியா பாத்திகாவோதி
அக்கனிடந்தனிலே எல்லோரும் அன்பாய்த் துவாக்கேட்டு
மன்னவன் தையாரரசை கப்பி மகளிருக்கு மறையில்
அந்நேரமேயழைத்துப் போய் அவளருகிலிருத்தி
கையதனைப் பிடித்து இருவரும் கனமுடன் வாழ்வீரென்று
தையலர்கள் வாழ்த்த மற்றுந் தாதியர்கள் போற்ற
வந்தவரசர்க்கும் அந்தமாநகருள்ளவர்க்கும்
சிந்தைகளிகூர்ந்து லெப்பையாலிம் சேர்ந்த அனைவருக்கும்
சிங்கன் கப்பிரசன் ஒஜீவனஞ் சிறப்பாகவே கொடுத்து

துங்கத் தாம்பூலமுடன் வெகுமதி துரிதமாய்த்தான் கொடுத்தார் வந்தவரெல்லோரும் அவரவர் வாழ்மனை போய்ச் சேர்ந்தார்.

திருமணத்தின் பின் தையார் சுல்தான் தனது பூர்வீக வரலாறு அனைத்தையும் மனைவிக்குக் கூறினார். அத்துடன் நல்லாட்சி நடத்திய தானும், கற்புக்கரசியான மரியமும் இணைந்து துஆக் கேட்டால் தனது கையும் காலும் வளருமெனக் கூறினார். அவ்வாறே தொடர்ந்து ஆண்டவனை வேண்டிக் கொண்டதனால் அவரது முடம் போய், பழைய நிலைக்குக் கையும் காலும் திரும்பின.

இக்கால கட்டத்தில் கபீரசனின் இராச்சியத்திற் புலியொன்று மிகவும் கொடுமான முறையில் மக்களைக் கொன்று குவித்துக் கொண்டிருந்தது. அதனைக் கொல்லுமாறு தனது மூத்த மருமகன்கள் மூவரை அரசன் அனுப்பியுங்கூட, எதுவும் நடைபெறவில்லை. இறுதியாகத் தையார் சுல்தான் அப்புலியைக் கொல்கிறார்.

இவற்றையெல்லாம் அறிந்த கபீரசன், தனது இராச்சியத்தைத் தையார் சுல்தானுக்குக் கையளிக்க விரும்புகிறான். ஆனால் அவர் அதை ஏற்காது, தனது சகலப்பாடிகளுக்கு அவ்வரசிற் பாதியை மூன்றாகப் பிரித்துக் கொடுக்கிறார். தன்னைக் காப்பாற்றி வளர்த்த வணிகனை கபீரசனின் மூதன் மந்திரியாக்குகிறார். அதன் பின்னர் மரியத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு சீனநகர் திரும்புகிறார். சுலைகாவும் மிக மகிழ்ச்சியடைகிறார்.

மீண்டும் அரச பொறுப்பினையேற்று நீதிநெறிவழுவா ஆட்சி நடத்துகிறார்.

இன்பச் சுவையில் ஆரம்பித்து அவலச் சுவையுடே சென்று மீண்டும் சுபமாகக் கதை முடிகிறது.

தையார் சுல்தான் நாடகத்தில் இலங்கையைப் பற்றியும் பிரஸ்தாபிக் கப்படுகிறது. தையார் சுல்தானுக்கும் கபீரசன் மகளுக்குமிடையே நடைபெறும் கல்யாணத்தில் இலங்கை மன்னன் கலந்து கொள்கிறான். அதேபோன்று தையார் சுல்தானின் இரண்டாவது பட்டாபிஷேகத்தில் வங்கர், மராடர், கலிங்கர், கர்நாடகர், சிங்களர், கொங்கணர் எங்குள்ளபேர்களும் வந்து தையாரை வாழ்த்திச் சிந்தைகளித்துப் போற்றினர்.

iii. அப்பாசு நாடகம்

இராமநாதபுரம் ரவுன் ஷாப்புக்கடை பா.வெ.முகம்மது இப்ராஹீம் சாஹிபு என்பவரால் இயற்றப்பட்ட இந்நாடகம் முதலில் எழுத்துப் பிரதியாயும், வாய்மொழியாயும் வழக்கிலிருந்து அதன் அச்ச மூலமான பதிப்பு 1884ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. திருநெல்வேலிப் பேட்டை வங்காளம் முகம்மது ராவுத்தர் குமாரர் மகுதன ராவுத்தர் என்பார் இதனைப் பதிப்பித்தார். இரண்டாவது பதிப்புச் சென்னை திருவல்லிக்கேணி மொ. அ. சாகுல்ஹமீதுலெவ்வையினால் செய்யப்பட்டது. இதன் மறுபதிப்பு 1953இலும் வெளிவந்துள்ளது. நான்காவது முறையாக 1990இல் பேராசிரியர் கலாநிதி சேமுமு. முஹம்மதலி அவர்களின் பதிப்பு வெளிவந்துள்ளது. 1884இல் வெளிவந்த மூலநூலை அடியொற்றி இப்பதிப்பினை முஹம்மதலி செய்துள்ளார்.

மூலநூலுக்கும், 1926இல் வெளிவந்த சாகுல்ஹமீதுலெவ்வையின் பதிப்புக்குமிடையே பல வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அக்கால இலக்கியம் ஏட்டுப் பிரதிகளின் மூலமும் வாய்மொழியாகவும் வழங்கி வந்த காரணத்தினால், அதன் உள்ளடக்கம் பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் மாறுபடும் பண்புண்டு. இதற்கொப்ப தமக்குக் கிடைத்த பிரதியொன்றைக் கொண்டு அப்பாசு நாடகத்தைச் சாகுல்ஹமீதுலெவ்வை பதித்த காரணத்தினால் இவ்வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

மனிதர்கள் எவரும் தமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பாக்கியங்களைக் கொண்டு பெருமை பாராட்டக் கூடாது. அவ்வாறு செய்வது சிறுமைக்கே வழிகோலும். அதன் மூலம் பல நஷ்டங்களும் கஷ்டங்களும் ஏற்படும். ஆயினும் அவற்றையெல்லாம் சகித்துக் கொண்டு தனது தவறுகளை உணர்ந்து மனம் வருந்தி, பூரண இறைநம்பிக்கையோடு நடந்து கொண்டால் எல்லாப் பாவங்களும் நீங்கி வாழ்வில் உயர்வு வரும் என்பதுவே நாடகத்தின் கருப்பொருளாகும்.

இக்கதையின் சுருக்கத்தினை நூலாசிரியரே இதன் முதற் பதிப்பிற் பின்வருமாறு தந்துள்ளார்:

“நெடிய கடல் சூழ்ந்த பூலோகத்தின் கண் மஹா சிறப்புற்றோங்கிய தேசங்களிலொன்றாகிய அந்தமாநகரை அரசாட்சி செலுத்துகின்ற

இராஜமானிய ராஜபூஜித மஹாராஜஸ் அகமதுசாவென்னும் அரசனானவருக்கு எல்லாப்பாக்கியமும் நிறைந்து புத்திர பாக்கியமில்லாமல் மனமகிழ்ச்சியானது குறைந்து ஏழையிசுக்கின் ஆதுவர்களுக்குக் ஹைர்ஹைராத்தென்னும் முப்பத்திரண்டு தரும முதலாகிய சக்காத்துமீந்து பள்ளி முதலிய சாவடியுங்கட்டிக் குடிகளிடத்தில் ஆறிலொரு கடமைவாங்கித் தீனெறிசெலுத்தி நீதத்துடனே எல்லாருடைய மனதிற்குமோர் குறைவின்றித் தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரையும் காத்து அரசு செலுத்தி வருகிற நாளையில்,

அல்லாகுசபுகானுத்தஆலாவுடைய வுதவியால் ஒரு புத்திரன் பிறக்க இதற்கு அப்பாசு என்னும் பெயர் வைத்து வளர்ந்து சாமர்த்தியனாயிருக்கிற நாளையில் அகமதுசா என்பவரும் அவர் மனைவி மதியமாதும் தனது புத்திரனைப் பார்த்து நாயனைவென்று பெருமையடைந்திருக்கையில்,

பெருமையடைந்தவர் சிறுமையடைந்தார்களென்கிற பழமொழிபோல் ஆதிநாயகனுடைய விதிப்பயனால் அப்பாசென்பவர் காட்டிற் போய் வேட்டையாடப்போனவிடத்தில் அவருக்குத் தாகமேலிட்டுப் பிரலாபிக்கையில் காலாட்கள் சலந்தேடிப் போனவிடத்தில் ஒரு பாணையிற் கள்ளிருந்தது. அதைத் தெரியாமல் தண்ணீரென்றரசனுக்குக் கொடுக்க அதைக் குடித்தவுடனே வெறிமீறினதால் அச்செய்தியை அகமதுசாவறிந்து ஒரு வைத்தியரால் வெறிநீங்கச் செய்திருக்க அந்நகரத்திலுள்ள சில பெரியோர் கூடி மார்க்கப்படி ஐந்து வருஷம் அந்நகரைவிட்டுக் காட்டிற்குப் போய் வரும்படியாகச் சொல்ல அதுபோல அகமதுசா அவர் மனைவி மதியமாதும் இவர்கள் புதல்வனப்பாசும் அந்நகரை விட்டுக் காட்டிற்குப் போகும்போது பொருள்கள் முதலான யாவற்றையும் கள்ளர்கள் பறித்துக்கொண்டு போகப் பின்பு பாலைவனங்களிற் போய் உணவு முதலிய ஆகாரங்களுக்கு வருத்தப்பட்டு நடக்கிறதற்கு முடியாமல் தந்தை தாயிருவரையும் அப்பாசு தோளிறறூக்கிக்கொண்டு நடக்கையில் காலில் கல்லிடறி வீழ்ந்து மூர்ச்சையாகித் தெளிந்தெழுந்து மிகவும் வருந்தி நடக்கையில்;

சிந்து தேசத்தைக் கண்டு ஒரு நாள் பிச்சை எடுத்துண்டு மறுநாள் கூலி வேலைக்குப் போய் வேலையகப்படாமல் ஒரு திண்ணையில் அப்பாசு படுத்திருக்க அந்நகரத்தையாளும் அரசனுடைய பயிரிப்பட்டசியானது பறந்து வந்து இவன் மார்பில் வந்திருக்க அதைப்பிடித்து விற்பனை செய்தாலுணவுக்காகுமென்று ஒரு வீதியில் விலைகூறி நிற்கையில்

அவ்வூரையாளும் தாபீதரசனுடைய காவற்காரர்கள் பயிரிப்பட்டசியையும் அப்பாசையும் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டுபோய் தாபீதரசனிடத்தில் விட,

அவர் இவர் வரலாற்றையெல்லாம் கேட்டு அகமதுசாவையும் அவர் மனைவியையும் அழைத்து வந்து மூவர்களுக்கும் விருந்து முதலாகியதுமளித்துப் பிரியமாயிருக்கையில்,

அப்பாசு தாபீதரசனிடத்தில் ஆயிரம் பொன்னும் ஒரு குதிரையும் வாளும் வாங்கிக்கொண்டு அதற்கீடாகத் தாயும் தகப்பனையும் வைத்துவிட்டு அந்நகரத்தை விட்டு ஒரு சத்திரத்தில் தங்கியிருக்கையில் இந்தத் தாபீதரசன் தன்மனதிலொரு படத்தையெண்ணி ஒரு சேவகனிடத்தில் ஒருவோலையெழுதிக் கொடுத்து இதுபோல செய்யென்றனுப்ப அவனும் அப்பாசு மன்னன் தங்கியிருக்கிற மடம் போய்ச்சேர்ந்து ஒன்றுக்கொன்று விசாரித்துச் சோர்வு பார்த்து ஓலையின் பிரகாரமுடிக்கலாமென்றிருக்கையில் அகஸ்மத்தாய் காற்றும் மழையும் வந்து சேவகனையும் அவன் பரியையும் அடித்துக் கொண்டு போய்விட அவன் சோளிப்பையும் ஓலைச்சுருளும் அப்பாசுகையிலகப்பட அதைப் பார்த்துப் பிரலாபித்துக் கிழித்து ஓர் கிணற்றில் போட்டுவிட்டு அதிசீக்கிரத்தில் சீனதேசத்தில் ஒரு கிழவி வீட்டிற்றங்கி அவ்வூரையாளும் பகுவிரராஜன் மகள் மிகர்பானென்பவள் சொல் மசலாவுக்குப் பொருள் சொல்லி அவளைத் தோற்கும்படி செய்து அவளையும் நிக்காஹ் என்னும் கல்யாணம் முடித்து தன் தாய்தகப்பனிருக்கும் பதிக்குப் போய்ச் சேர்ந்து அவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு மன்காலிரடி வீழ்ந்த பாலை நிலத்தில் புதிதாயொரு பட்டணமும் பள்ளியுமுண்டாக் கி அதுகளிற் குடியேற்றி நீர்வளமுண்டாகும்படி செய்து,

தன் தேசமாகிய அந்தமாநகரிற் போய் அகமதுசாவுக்கு இரண்டாவது பட்டமுங் கட்டித் தேசதேசத்தரசர்கள் முதலான குடிபடைகளும் அவர் ஆக்கியாபித்தபடி நடந்து கொண்டு வைவவமாக மங்களகரமாய் வாழ்ந்துண்டு சுகபோகமாயிருந்த கிஸ்ஸாவை,

இங்ஙனம் சிற்றறிவுடைய சிறியேனாகிய இராமநாதபுரம் இரவுண் ஷாப்புக்கடை ப.வெ. முகம்மதுஇபுறாகீம் சாகிபென்பவன் யாவர்களும் எளிதிற் படித்து ஆனந்த மகிழ்ச்சியடையும் படியாய் நாடகாலங்காரமாய்ச் செய்தேன். இதில் ஏதேனும் எழுத்துக்குற்றம் சொற்குற்றம்

பொருட்குற்றமிருப்பினும் அதுகளைத் திருத்தி அல்லாவுக்காக மனம் பொறுத்துக்கொள்வீர்களென் பதற்கையமிராது”.

இக்கதைப் போக்கிலிருந்து நாடகாசிரியர் அக்கால நாடக இலக்கியப் பண்பினைப் பின்பற்றியிருப்பதைக் காணலாம். முதலில் இறைவணக்கம், அதனைத் தொடர்ந்து நாயகவாழ்த்து, அவையடக்கம், ஆக்கியோன் வரலாறு, கட்டியகாரன் வருதலும் அறிவித்தலும், அரசன் கொலுவுக்கு வருதல், தேசவிசாரணை எனும் படிமுறையில் அது செல்கிறது.

இறைவணக்கம் பின்வருமாறு அமைகிறது:

மருகம்முந்தமாணை மகிழ்ச்சியோடரசு செய்த
திருவளரகம்மதுசா கீழ்வின் குமாரனான
பெருமையப்பாசு நாட கந்தனைப் பேசுதற்கு
கருவினுட: கருவாயுள்ள கர்த்தனைக் கருதுவே மே.

பந்தமாய்ச் சீனமாகும் பகுவீரவரசன்
சுந்தரமிகர் பாணென்னுங் தோகை சொல் மசலாத்தன்னை
அந்தமாய் வென்ற நல்லப்பாசு நாடகத்தைப்பாட
எந்தனையாளும் வல்ல விறைவனுங் காப்புத்தானே!

அப்பாசுக்கும் மிகர்பானுக்குமிடையே நடைபெறும் வாதப்பிரதிவாதம் இந்நூலின் மிகச் சுவையான பகுதியாகும். மூன்று நாட்களாக நடைபெற்ற விவாதத்தில் மிகர்பானின் அனைத்துக் கேள்விகளுக்கும் அப்பாசு பதில் கூறுகிறான். பாடல்களாயமைந்த கேள்விகளதும் பதில்களதும் சிலவற்றின் சுருக்கம் வருமாறு:

மிகர்பான்	:	எப்ப வந்தீர் காண்?
அப்பாசு	:	என்றன் தாய் தந்தையர் ஈன்றிட வந்தேன்.
மிகர்பான்	:	தாமிருப்பெங்கே?
அப்பாசு	:	உடுக்குந்துகின்மேல் நானிருப்பது.
மிகர்பான்	:	ஆர் மகன் சொல்வீர்?
அப்பாசு	:	ஆதம் மகன் நான்.
மிகர்பான்	:	ஆர் வளர்த்தார் காண்?
அப்பாசு	:	அல்லாஹ் வளர்த்தான்.
மிகர்பான்	:	புவியில் எல்லவர்க்குமடுத்திருக்கும்யிதுவே பகையாயிருக்குமிசைப்பாய்.

அப்பாசு : மவுத்து.
 மிகர்பான் : மனிதரிற் கேள்வியில்லா வாழ்சுவர்க்கம்
 புகுவரார் சொல்வாய்?
 அப்பாசு : ஐந்தொகுத்துந் தொழுபவர் தான்.

சீனா தேசத்தில் நடைபெற்ற அப்பாசு - மிகர்பான் திருமணத்திலும் பின்னர் அந்தமாநகரில் நடைபெற்ற அப்பாசின் பட்டாபிஷேகத்திலும் இலங்கையைச் சேர்ந்தோரும் கலந்து கொண்டதாகப் புலவர் வர்ணிக்கிறார். திருமணத்தில் வங்காள தேசத்தவரும் சிங்கள நாட்டாரும்; அதே போன்று பட்டாபிஷேகத்தில் வங்காளர், மராட்டியர், கலிங்கர், கர்நாடகர், சிங்களர், கொங்கணர் என்போர் கலந்து கொண்டதாகவும் வர்ணிக்கிறார்,

பாடலாக அமைந்துள்ள நாடகம் எல்லோருக்கும் தெளிவாகப் புரியுமென்று எதிர்பார்க்கமுடியாது. இதனை இலகுவடுத்துவதற்காக நாடகச் சம்பவங்கள் இடைக்கிடை வசன நடையிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம் மக்கள் கதைப் போக்கை விளங்கிக் கொள்வது இலகுவாகின்றது.

உதாரணத்திற்கு ஒரு பகுதி:

“ அகோதெப்படியென்றால், இவ்விதமாக அகமதுசா புத்திரனில்லாததால் ஏங்கிப் புலம்பி அமைச்சனோடு சொல்ல மந்திரி அமீரென்பவர் அரசனைப் பார்த்து தரும் முதலிய சக்காத்துச் செய்தால் அல்லாகுத்த ஆலா புத்திரன் கொடுப்பானென்று சொல்ல, அதையரசன் கேட்டு இனி நடக்கிறவிதங்காண்க.”

iv. லால் கௌஹர் நாடகம்

நாடகத் தலைவனாகிய லால் எனும் பெயரையும் தலைவியான கௌஹர் எனும் பெயரையும் இணைத்து உருவானதே இந்நாடகத்தின் பெயராகும். லைலாமஜ்னூ, சலீம் அனாக்கலி, றோமியோ ஜூலியட் என்பன போன்ற கதையே இதுவாகும். ஆனால் அவை எல்லாம் துணியலாகமுடிய, இந்நாடகத்தில் லாலும் கௌஹரும் பல இன்னல்களுக்குட்பட்டு, இறுதியில் ஒன்றிணைகின்றனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நாசூரைச் சேர்ந்த முகம்மது நயினா மரைக்காயர் என்பவரினால் இயற்றப்பட்ட இந்நாடகம், நாகூர் குலாம் காதிறு நாவலரால் பார்வையிடப்பட்டு அச்சிடப்பட்டுள்ளது. அப்பிரதிக்கிணங்க 1901ஆம் ஆண்டு சென்னை இட்டா பார்த்தசாரதி நாயுடு மறுபதிப்புச் செய்தார். சமீபத்தில் 1990ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் கலாநிதி சேமுமு. முகமதலி மீண்டும் பிரசுரஞ் செய்துள்ளார்.

அக்கால நாடகத் தன்மைகள் யாவும் இந்நூலிலும் காணப்படுகின்றன. அத்தன்மைகளைப் பின்வருமாறு பொதுமைப்படுத்தலாம்: ஓர் இளவரசன் தலைவனாகவும் ஓர் இளவரசி தலைவியாகவும் இருப்பார். அவர்கள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் மையல் கொள்வர். ஆயினும் ஒன்று சேர்வதற்குப் பல எதிர்ப்புக்கள் கிளம்பி, அதனாற் பல இன்னல்களை அனுபவிப்பார். நாடகத்திலே பல வீர, தீர சாகஸங்கள் இடம்பெறும். மந்திர தந்திரங்களும் ஒன்று சேர்ந்து இறுதியில் சுபமங்களகரமாக முடிவடையும்.

லால் கௌஹர் நாடகமும் அவ்வாறே அமைகிறது. வங்காள தேசத்தரசன் சம்நுதுஷா என்பவர். அவரது ஒரே மகனான லால் பட்டத்து இளவரசனாவான். எத்தகைய பிரச்சினையுமின்றி நல்லாட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

நிகீனா எனும் நாட்டில் ஜவாஹிறுஷா எனும் அரசன் ஆட்சி செய்து வந்தான். அவனது ஒரே மகள் கௌஹர் என்பவளாவாள். பேரழகி.

ஒரு நாள், தேவகன்னியர்கள் தன்நாட்டில் நித்திரையாயிருந்த லாலைக் கட்டிலோடு தூக்கிக்கொண்டு வந்து, தன் நாட்டிற் தூங்கிக் கொண்டிருந்த கௌஹர் அருகே வைத்து விட்டனர். இருவரும் விழித்தவுடன் ஆளையாள் பார்த்து அளவிலா அன்பு கொண்டு கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களிடையே நெருக்கம் அதிகரிப்பதைக் கண்ட தேவகன்னியர், இருவரையும் மீண்டும் துயில் கொள்ளச் செய்து, லாலை அவனது நாட்டிற்குக் கொண்டு சென்று, அவனது வழமையான படுக்கையிடத்தில் விட்டுவிட்டனர்.

நித்திரை விட்டெழுந்த கௌஹர், தான் சந்தித்த லாலை நினைத்தே புலம்பினான். தாய் தந்தையர் எவ்வளவு புத்தி சொல்லியும் அவளது புலம்பல் அடங்கவில்லை.

அரசு மாளிகைத் தோட்டத்தில் தான் எதிர்கொண்ட பறவைகள் அனைத்திடமும் கூட, தனது லாலைக் கண்டீர்களோ என விசாரிக்கிறாள்.

இவளது நடத்தையைக் கண்டு ஆத்திரமடைந்த மன்னன் ஜவாஹிருஷா அவளை விலங்கிட்டு வீட்டுக்காவலில் வைத்தான்.

லாலின் நிலையும் இதுவேயாகும். துயில்கலைந்தெழும்பிய லால், கௌஹரை நினைத்தே சதா அலட்டிக் கொண்டாள். தனது மகனுக்குப் பித்தம் தலைக்கேறிவிட்டதாகக் கருதிய சம்ருதுஷா வைத்தியரை அழைப்பித்தான். வைத்தியர் வருகையைப் புலவர் பின்வருமாறு வர்ணிக்கிறார்:

ஹக்கீமும் வந்தாரே யூனானி
ஹக்கீமும் வந்து தோன்றினாரே
திக்குத் திசைகளிலுள்ள புற்பூண்டெல்லாந்
தேடியெடுத்து மூட்டையாக்கிக்கொண்டு
பக்குவஞ் செய்வேனென்று யூனானிப்
பழைய ஹக்கீமும் வந்து தோன்றினாரே.

கல்லொடு காய் கிழங்கா மருந்துவகைக்
கஞ்சா வபினுங் கடைச்சரக்குகளும்
வல்லமையுடன் சேர்த்தே யூனானி
வைத்தியர் வந்து தோன்றினாரே.

காலக்கிரமத்தில் தனது மகனின் உண்மை நிலையைத் தந்தை அறிகிறார். கௌஹரைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்கச் சம்மதிக்கிறார். ஆனால் தானே போய் அவளைத் தேடிக் கொண்டு வருவதாகக் கூறி, இளவரசனுக்கான உடைகளைக் களைந்து, பக்கீர் உடையணிந்து நாட்டைவிட்டுப் புறப்படுகிறான் லால்.

இரண்டு வருடங்களாகக் காடுகளிலும் நாடுகளிலும் கௌஹரைத் தேடியலைகிறான். அப்போது பல்வேறு இன்னல்களைச் சந்திக்கிறான். கௌஹர் பறவைகளிடம் இவனைப் பற்றி விசாரித்தது போன்று, லால் மிருகங்களிடம் விசாரிக்கிறான்.

கானகத்தில் வாழும்புள்ளிமாண்களா - என்றன்
காதலி கௌஹரைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா

வானரக்குலங்களே யென்மாமயற்கிசைந்த - அந்த
வஞ்சியாள் கௌஹரைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
பொங்கிய கிருகராஜசிங்கராசிகாள் - என்றன்
புவையாள் கௌஹரைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
துங்கமுறும் வேங்கைப் புலியின் குலங்களா - என்றன்
தோகையாள் கௌஹரைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
மானிடர் கலங்கவரும் யானையின் குலமே - அந்த
மாது கௌஹர் தன்னைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
சானுவினிலுலாவிவருந் தேனுவின் குலமே - எந்தன்
தையல் கௌஹர் தன்னைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
காரிருளையோட்டு பெருங் கரடியின் குலமே - அந்தக்
காரிகை கௌஹரைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
பாரினிலுவக்கும் பசுவின் குழாங்களே - அந்தப்
பாவையாள் கௌஹரைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா.

கண்டஜெந்திடத்திலெல்லாம் விண்டுகேட்டேனே - கௌஹர்
கன்னியைக் கண்டதா யொன்றுஞ் சொல்லவில்லையே
எண்டிசைக்கும் வல்ல பெரியோனையென் செய்வேன் - அந்த
ஏந்திழையிடத்தில் நான் போய்ச் சேர்ந்திடற்கருள்வாய்.

இவ்வாறு அலைந்து திரிகின்ற வேளையிலே, ஹீராப்பரி
என்பாளுடைய மாளிகைத் தோட்டத்துள் ஒரு நாள் பிரவேசித்த லால்,
களைப்பு மிகுதியினால் அங்குள்ள மரமொன்றின் கீழ்த் தூங்கிவிட்டான்.
ஆண்புகளான லாலைக் கண்ட ஹீராப்பரி அவன் மேல் மையல்
கொள்கிறான். எனினும் லால் தனது முழு வரலாற்றையும் கூறி அவனோடு
வாழ மறுக்கிறான். கோபங்கொண்ட அவள், லாலை மானுருவாக
மாற்றிவிட்டாள்.

மானுருக் கொண்ட லால் ஒரு நாள் ஒரு மரத்தடியிற்
படுத்திருக்கும்போது, அம்மரத்திலிருந்து இரு பறவைகள் பின்வருமாறு
பேசிக்கொள்கின்றன: "இம்மரத்தின் வேரில் தலையைத் தேய்த்தால் பழைய
உருவம் வரும்; இலையை மடியில் வைத்துக்கொண்டால் ஒருவனது
உருவம் மற்றவர் கண்ணுக்குத் தெரியாது; மலரை மார்பில் வைத்துக்
கொண்டால் நினைத்த இடத்துக்கு ஒரு நொடியில் சென்றுவிடலாம்;
கிளையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டால் நினைத்தவை யாவும்

நடைபெறும்.” இதனைச் செவியுற்ற லால் தனது தலையை வேரில் தேய்த்து மீண்டும் மனித உருவம் பெற்றான். மரத்தின் இலை, மலர், கிளையோடு பயணத்தைத் தொடர்ந்தான். அவற்றின் உதவியோடு கௌஹர் இருந்த இடத்தை அடைந்து அவளை விடுவிக்கிறான்.

இதனையறிந்த கௌஹரின் தந்தை ஜவாஹ்ருஷா லாலை எதிர்த்துப் போரிடத் தனது படையாட்களை அனுப்புகிறான். அவர்களை லால் தோற்கடிக்கிறான். இதன் விளைவாக கௌஹரை லாலுக்கு விவாகம் செய்து கொடுக்கச் சம்மதிக்கிறான்.

விவாகத்தின் பின்னர் லால் தனது துணைவியுடன் நாடு திரும்புகிறான். தந்தையும் மகிழ்ந்து, மகனுக்கு முடிசூட்டி மன்னாக்குகிறார். எல்லாம் சுபமாக முடிகிறது. அதனைப் புலவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

அதிபதிசம்ருத்ஷா வுமனைவியும்லா
 லரசொடுகௌஹருமவடன் றந்தைதாயு
 நதிபதிங்காளவஹுஷாம் நிகினா
 நகர்களைச் சேர்சிற்றிறைகளா தியாருஞ்
 சுதிபதியிந்நாடகத்தைத் தொகுத்தோன்கேட்போர்
 சுபஷ முடனே படிப்போர் தொன்மைவாய்ந்த
 நிதிபதியிவ்வுலகஜீவானமாக்கண்யாவு
 நிறைந்தசம்பத்தோகிட நீடுழிவாழி.

அக்கால நாடக வழக்கு எவ்வாறிருந்தது என்பதை இந்நாடகத்திலும் காண்கின்றோம். ஆரம்பத்தில் காப்பு, அதனைத் தொடர்ந்து துதிகவி, ஆக்கியோன் பெயர், அவையடக்கம், மங்களம் என்பன கூறப்பட்ட பின்பே கதை தொடங்குகிறது. ஆக்கியோன் பெயரை நூலடக்கத்தினுட் சேர்ப்பதே அக்கால மரபு:

சேலேந்துங்கயத்துடவை செறிந்திலங்கு பங்காளதேயமுய்யக்
 கோலேந்து லாலரசன் கௌஹரை சேர் காதையை நாடகமாகக்
 கோத்து

மாலேந்தும் படியுரைத்தான் மதாறு சாகிபுதவத்து மைந்தன் சால
 பாலேந்து திருநாகூர் வாழ் முகம்மது நயினா மரைக்கான்மாதோ.

என வருகிறது பாடல்.

இதனைப் போன்றுதான் கட்டியகாரனும் எல்லா நாடகங்களிலும் முக்கிய இடம் வகிக்கிறான். அவனைப் பின்வருமாறு வர்ணிக்கிறார் புலவர்:

கட்டியக்காரனும் வந்தான் சம்ருத் ஷாவாயில்
கட்டியக்காரனும் வந்தான்.

கட்டியக்காரனும் வந்தான் கனைத்துக்கனைத்தஹுஷாம்
பட்டினத்தையாள் சம்ருது பாத்துஷாவின் வாயில் காக்கும் -
கட்டியக்.....

மெய்யிற் சட்டையுமில்ங்க மேல் தலைப்பாகைதுலங்கக்
கையில் வெள்ளித்தடிபுடன் கண்டவரெல்லாங் கலங்க - கட்டியக்.....

துட்டர்களெல்லாமடங்கத் துடுக்காமீசைமுறுக்கி
பட்டினத்தோர்க்கெச்சரிக்கப் பாத்துஷா சம் ருதுவாயில் - கட்டியக்.....

குற்றேவல் செய்வோர்களெல்லாங் குலைந்து நடுங்கிடவே
வெற்றி பாதுஷாக் கொலுவில் வீரவாளணிந்துகாக்க - கட்டியக்.....

கிராமப்புற மக்களுக்கெனவே இந்நாடகம் இயற்றப்பட்ட காரணத்தினால், மக்களின் பேச்சுவழக்கு, பழமொழிகள், சனரஞ்சக உதாரணங்கள் நூல் முழுவதும் விரவி அழகூட்டுகின்றன.

மூலநூலுக்கு எட்டுப் புலவர்கள் சாற்று கவிகள் வழங்கியுள்ளனர். நாகூர் குலாம் காதிரு நாவலர், மு. செவத்த மரைக்காயர், க. பக்கீர் முகியத்தீன், செ. கு. குலாம் முகம்மது சாஹிபு மரைக்காயர், இராமசாயிச் செட்டியார், மீ. அல்லி மரைக்காயர், அ. முகம்மது சுல்தான் மரைக்காயர், மு.ஆ. முகியத்தீன் அப்துல் காதிரு என்போரே அவர்களாவர். இத்தகைய சாற்றுகவிகள் இதன் பெறுமதியைப் பன்மடங்கு உயர்த்துகின்றன.

அத்தியாயம் 11

அம்பா

கடலில் மீன்பிடிக்கும் பொழுது பாடப்படுபவை அம்பாப் பாடல்கள் எனப்படும்.

கடலில் மீன்பிடித்தல் மூன்று வகைகளில் நடைபெறுகின்றது. ஒன்று கரைவலை, மற்றது மாயவலை, அடுத்தது இயந்திரப் படகு என்பனவாகும். கடற்கரையிலிருந்து சுமார் 1000 மீற்றர் தூரத்துள் மீன் பிடித்தல் கரைவலை எனப்படும். இது கொண்டடிவலை, கொண்டோடிவலை எனவும் அழைக்கப்படும். கொண்டடி வலைத்தத்தி ஒன்று சுமார் நாற்பது பேரைக் கொண்டிருக்கும். 'தத்தி' என்பது குழுவாகும். ஆனால் பெருவாரியான மீன் வலையினுள் அகப்பட்டால் அதனை இழுத்துக் கரைசேர்க்க சுமார் அறுபது பேர் வரை தேவைப்படுவர்.

தூரக்கடலுக்குச் செல்லும் சாதாரணத் தோணி மாயவலைத் தோணி எனப்படும். இது பாய்மரத்தைக் கொண்டு காற்றின் உதவியினால் அல்லது இயந்திரத்தினால் இயக்கப்படும். இதில் மூன்று பேர் செல்வர்.

என்ஜின்வோட் எனப்படுவது இயந்திரம் பூட்டப்பட்ட நவீன மீன்பிடி வள்ளமாகும்.

கரைவலைத் தோணி கடலுட் செல்லும்பொழுது அதில் பத்துப்பேர் அமர்ந்திருப்பர். இதில் ஒருவர் தண்டையல். இவர் சுக்கானைப் பிடித்திருப்பார். நாலு பேர் தண்டு போடுபவர்கள். ஒருவர் மிதப்பர் என அழைக்கப்படுவார். தோணியிற் கொண்டு செல்லப்பட்டுக் கடலினுட் போடப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் வலையைக் கலையாது பிடித்துக் கொள்வது இவரது பணியாகும். ஒருவர் வலைவிடுபவர். இவரே கடலினுள் வலையை

விட்டுக் கொண்டு வருவார். தோணியின் நடுவில் இரண்டு பேர் இருப்பார்கள். இவர்கள் இரண்டு பக்கமுமாகக் கடலினுள் வலைக்காலுக்கு இறங்குவர். கடைசியாய் உள்ளவர் தோணியில் அமர்ந்திருப்பார். எதிர்பாராதவிதமாகத் தோணியினுள் தண்ணீர் ஏறினால் அதை இறைத்து வெளியேற்றுவதே இவரது பணியாகும். இப்பத்துப் பேர் போக எஞ்சியோர் கரையில் நின்று வலையை இழுப்பர்.

கரைவலையின் நீள அமைப்பு கம்பான் என்னும் ஒரு சொல்லினால் அழைக்கப்படுகிறது. ஒரு கம்பான் என்பது நூறு பாகங்களாகும். ஒரு பக்கவலை சாதாரணமாக ஐந்து கம்பான்களாகும். இது ஐநூறு பாகங்களாகும். ஆகையால் இரு பக்கங்களுக்குமாக சுமார் ஆயிரம் பாகங்கள் கயிற்று வலை இருக்கும். இத்துடன் சுமார் நூற்றைம்பது பாகம் நைலோன் வலையாயும் இருக்கும். நடுவில் மடிவலை பொருத்தப்பட்டிருக்கும். இது குரளாவலை அல்லது தாய்வலை எனவும் அழைக்கப்படும். இந்நீளம் சராசரியானது. அது தோணிக்குத் தோணி வேறுபடும். இவ்வலையில் கீரி, பாரை, சூரை, கிளவள்ளு, பாரைக்குட்டி, கும்புளா, ஓலைவாலன், வெளவால் பாரை, அறுக்குளா, தோரா, சீலா, வாளை, சாளை, சூடை, ஊலா, கணவா, காரல், நெத்தலி, போன்ற மீன் வகைகள் அகப்படும்.

நாம் முன்னர் பார்த்த விவசாயக் கவிகளில் அப்பிரதேசத்துக்குரிய சூழலும் தன்மையும் வாழ்க்கைமுறையும் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கின்றனவோ அவ்வாறே வலையிழுப்போர் பாடல்களிலும் அப்பிரதேசத்துக்குரிய அதாவது நெய்தல் நிலத்துக்குரிய அம்சங்கள் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். தாளமரம் அடிக்கடி இப்பாடல்களில் வரும். இசை ஒலிக்கான பல பாடல் அடிகள் இடம்பெறுகின்றன. ஓடியெலே, ஏலே, ஏலோ, ஏலேலோ, ஏலய்யா, ஆவேலா, ஆடாட, ஹை, ஹையா, ஓடிவ என்பன அவ்வாறான இசைத்தொடர்களாகும். அத்தகைய அம்பாய் பாடல் ஒன்று இங்கே இடம்பெறுகின்றது.

ஏலேய் ஏலே ஏலே ஏலேகிளே ஏலா
ஏலாகிளே இய்யா ஏலாவட்டி இய்யா
ஆராவட்டி இய்யா வட்டக் கிளாஞ்சி இய்யா
கோணாமரை இய்யா கோசரியா இய்யா

கோசடிப்பின்னா இய்யா ஹோடிஏலே இய்யா
வலிஇலை வலிஇலை வலிஇலை ஹை ஹை

ஏலேலாவலை ஓவேலாவலை
ஏலேலாவலை ஓவேலாவலை
ஐயோடவலை ஆடோடாவலை
ஆடும் அந்த வேளையிலே
அம்பிட்டம்போல் மாயையிலே
மாயமென்றால் மந்திரமோ
மந்திரமென்றால் தந்திரமோ
ஏலேலாவலை ஓவேலாவலை
ஏலேலாய் ஓவேலாய்

சாச்சப்பாடி சகலப்பாடி
சந்தில பொந்தில சமுக்காளத்தில
வங்காளத்தில் வாங்கின வெத்திலை
சிங்காரத்தில் சுவரோரத்தில்
குமரிப்பொண்டுகள் சப்பும் வெத்திலை
ஏலேலாவலை ஓவேலாவலை
ஏலேலாய் ஓவேலாய்

நாகூர்ச்சிறப்பையும் நல்ல கரான் ஒலி
பள்ளி வடிவையும் நான் சொல்லக் கேளுங்கள்
மானிடரே மானிடரே
தூணுக்குத் தூண் அங்கு நிறுத்தியிருக்குது
தூண்டாமணி விளக்கு ஏற்றியிருக்குது
மங்காமல் காணிக்கை அள்ளி விழுக்குது
தங்கக் குடம் இரண்டும் பொங்கி வழியுது
மாடப்புறா இரண்டும் சோலைல மேயுது
ஏலேலாவலை ஓவேலாவலை
ஏலேலாய் ஓவேலாய்

கொட்டிக் கிழங்குக்கு போறேங்கா ராத்தா
கோபித்துக் கொண்டாராம் பண்டாரம்
அவிச்சி உரிச்சித் தட்டில போட்டதும்
சிரிச்சிக் கொண்டாராம் பண்டாரம்

இப்படிக் கொந்த மச்சானுக்கு
ஓட்டில போட்டு வறுத்திடிச்சி
வாயில போட்டால் ஆகாதோ
காற்று வாற நேரத்தைப் பார்த்துத்
தூற்றி விட்டால் ஆகாதோ
ஏலேலாவலை ஓவேலாவலை
ஏலேலாய் ஓவேலாய்

அங்கிருதம் இங்கிருதம் ஆகாசக்கப்பல்
இங்கிலிசுக்காறண்ட இஸ்ராயில் கப்பல்
புக்குபுக்கு என்று புகைவரும் கப்பல்
நாலாயிரம் சனங்களை ஏற்றி வரும் கப்பல்
அச்சி முறிந்த ஆகாசக்கப்பல்
ஏலேலாவலை ஓவேலாவலை
ஏலேலாய் ஓவேலாய்

ஓடாதே ஓடாதே கோழிக்குஞ்சே
ஓட்டங்கள் காட்டாதே கோழிக்குஞ்சே
எட்டுப்பணம் வித்த காலத்திலே
கட்டிவளர்த்தேனே கோழிக்குஞ்சே
ஏலேலாவலை ஓவேலாவலை
ஏலேலாய் ஓவேலாய்

எங்கட ஊரில பஞ்சமாம்
ஏழைச்சனங்களும் மிச்சமாம்
சந்திக்குச் சந்தி கூட்டமாம்
சாகிற கிழவிக்கு ஓட்டமாம்
ஏலேலாவலை ஓவேலாவலை
ஏலேலாய் ஓவேலாய்

தொங்கா தொங்கா தொங்கக் கிழவா
 தொங்கலில் என்னடா சுண்ணாம்பு
 சுண்ணாம்பு என்றால் சிவக்காதோ
 சிவக்க என்ன திப்பிலியோ
 திப்பிலியென்றால் நாறாதோ
 நாற என்ன கருவாதோ
 கருவாதென்றால் காய்ச்சலோ
 காய்ச்ச என்ன கொல்லனோ
 கொல்லன் என்றால் கொத்தனோ
 கொத்தன் என்றால் கோடலியோ
 கோடலி என்றால் பிளக்காதோ
 பிளக்க என்ன கொள்ளியோ
 ஏலேலாவலை ஓவேலாவலை
 ஏலேலாவலை ஓவேலாவலை
 ஏலேலாய் ஓவேலாய்

 ஆடாடா வலை ஐயாட வலை
 ஏலேலாய் ஓவேலாய்

பிறிதொரு அம்பாப் பாடல் வருமாறு:

ஏலே ... லோம்
 ஏலடி... ஏலேம்
 கள்ளச் சிலாமாய்
 முப்பிலிக்கயிறு
 தேடி இழுடா
 ஏலே ... லோம்

 சாஞ்சி இழுடா
 தாளமரத்தப்
 கிண்ண மரத்த
 சின்னப் பொடியா
 மண்ண ஒதச்சி

ஓவே.... லோம்..
 ஏலச்சிலாமாய்
 கலம்பக்கயிறு
 தேடாக்கயிறு

 ஓவே.... லோம்..

 சவியா இழுடா
 பார்த்து இழுடா
 கேட்டு இழுடா
 சேர்ந்து இழுடா
 மாஞ்சி இழுடா

ஏலே ... லோம்
ஏலடி... ஏலம்
ஏலே ... லோம்

ஆழிக்கடலில்
சள்ளையும் தள்ளி
ஏலே ... லோம்
ஏலடி... ஏலம்

கள்ளச் சிலாமாய்
அலியின் சவிய
ஓடி இழுடா
ஏலே ... லோம்

கடலைப்பார்ரா
புள்ளப் பார்ரா
அல்லாஹ் தருவான்
ஏலே ... லோம்
ஏலடி... ஏலேம்

மருக்கொழுந்து
நேத்து வடிச்ச
வளைஞ்சி இழுடா
ஏலே ... லோம்
ஏலடி... ஏலேம்
கள்ளச் சிலாமாய்
ஏலே ... லோம்

ஓவே.... லோம்..
ஏலச்சிலாமாய் .
ஓவே.... லோம்.

அல்லாஹ்வை நம்பி
சவியா இழுடா
ஓவே.... லோம்
ஏலச்சிலாமாய்

கயித்த இழுடா
அல்லாஹ் தருவான்
உசாராப் புடிடா
ஓவே.... லோம்

காத்துப்புடிக்குது
அள்ளிப் போகுது
அணைச்சி இழுடா
ஓவே.... லோம்
ஏலச்சிலாமாய்

மல்லிகை முல்லை
ஆத்துக் கெழுத்தி
வடிவா இழுடா
ஓவே.... லோம்
ஏலச்சிலாமாய்
கயித்த இழுடா
ஓவே.... லோம்'

1. முத்து மீரான் எஸ். கழக்கணங்கை முஸ்லிம்களின் நாட்டார் பாடல்கள், மீராஉம்மா வெளியிட்டகம், நந்தவூர், 1997, ப: 125 - 127

1. கப்பல் பாட்டு

கடலிற் தோணியிற் செல்லும்போது பலர் ஒன்று சேர்ந்து சுவள் அதாவது துடுப்பு வலித்தல் வேண்டும். அவ்வேளையில் பாடப்படுவது 'கப்பல் பாட்டு' என அழைக்கப்படுகிறது. தொழிலில் ஒருமித்த உற்சாகத்தை இப்பாடல் ஏற்படுத்தும்.

ஆசைக்கடல் பொங்கி நின்று - இல்லல்லாஹ்
அலிபு லாம்மீம் மொழிதிரண்டு - இல்லல்லாஹ்
அலிபு லாம்மீம் மொழிதிரண்டு - இல்லல்லாஹ்

ஓசையது வலம்புரியாம் - இல்லல்லாஹ்
அனுதினம் ஓடும் கப்பல் முகம்மதியாம் - இல்லல்லாஹ்

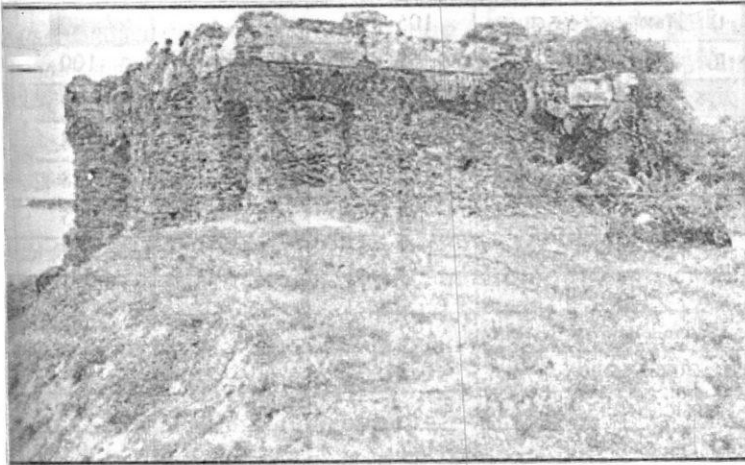
பெரிதான நாசுத்தின் பிரதான கப்பல்
பலவீடு ஜம்முது திருவாசல் நோக்கி
அரிதான வேதமது புர்க்கான் இன்னில்
அதுவான சரக்கெல்லாம் பொதுவாக ஏற்றி
நெறியான ஹக்குடைய தூதர் ஜிபரீலும்
நேராக மலக்கும் பாசம் வைத்து
குறிப்பான தானமது கபுகாபு கௌசனி
குல்ஹு அல்லாஹ் என்றோடுவார் கப்பல்
லாயிலாஹ் இல்லல்லாஹ்

நாசுத்தின் கீழ் காம்பரையாம் - இல்லல்லாஹ்
அந்த நட்சம்மாறா வீடதுவாம் - இல்லல்லாஹ்
ஆசைமாசை மாயை துன்யா - இல்லல்லாஹ்
சைத்தான் பாசவலை ஆசனமாம் - இல்லல்லாஹ்

கள்ளன் திருடனும் சைத்தானும் மக்கள்
கல்புக்குள் ஈமானைக் களவாட வருவார்
உள்ளத்துக்குருபற்ற சரமருந்தெல்லாம்
ஒன்றாகக் கருநாடிப் பீரங்கியிட்டு
வெல்லத்துலையாத திக்கிரென்னும் குண்டை
விசாலமாகவே உள்ளத்திலாக்கி
கள்ளத்திரியதை ஓம் என்று கொளுத்த
கள்ளமென்று மாறா ஓடுமடா ஷைத்தான்
லாயிலாஹ் - இல்லல்லாஹ்.....

அராபியரால் மன்னாரில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பெருக்கு மரம் (Bao Bab Tree).
கிதன் பட்டையும் கிலையும் ஒட்டகத்தின் உணவாகும்.

சீலாபத்துறையிலுள்ள அல்லிரானிக் கோட்டையின் சீதைவுகள்

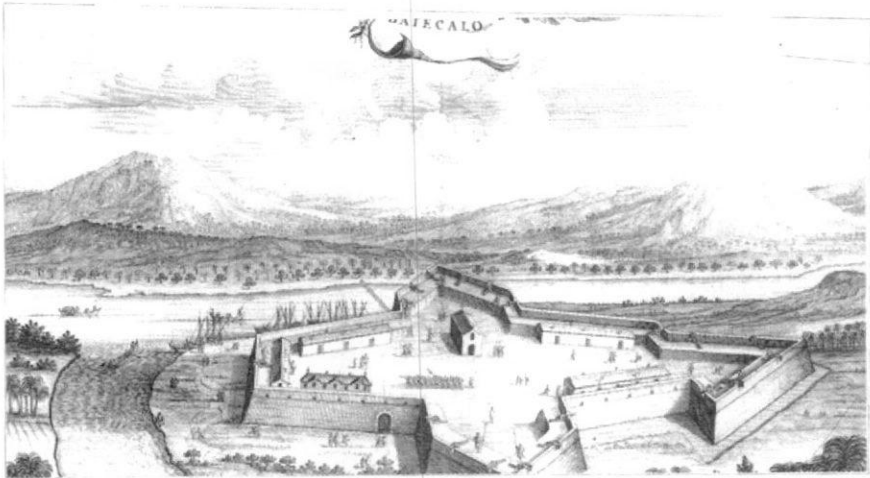
முத்துச் சீப்பிகளைக் கொட்டிலினுட் குவித்து வைத்திருக்கும் காட்சி.
ஆயிரக்கணக்கான சீப்பிகளை உடைக்கும் போது
மிகச் சிலவற்றுள் மட்டுமே முத்து கிடுக்கும்.

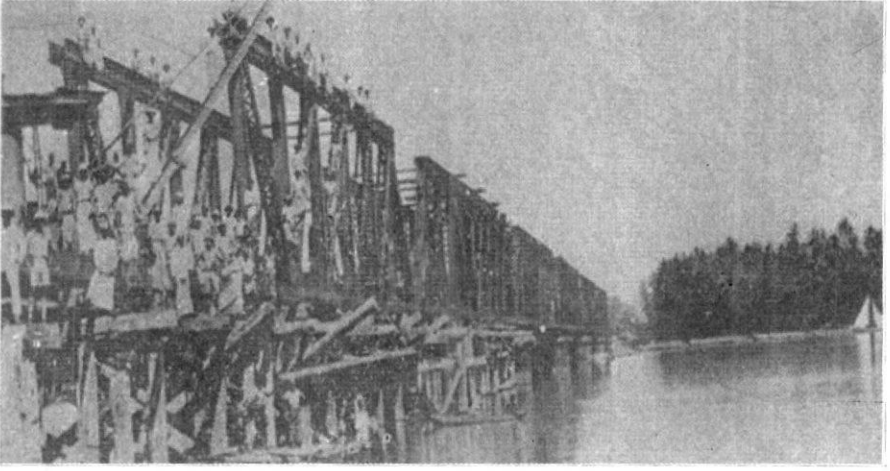
1672 கில் மன்னார்த்துவின் தோற்றம் (வரைபு: Baldaeus)

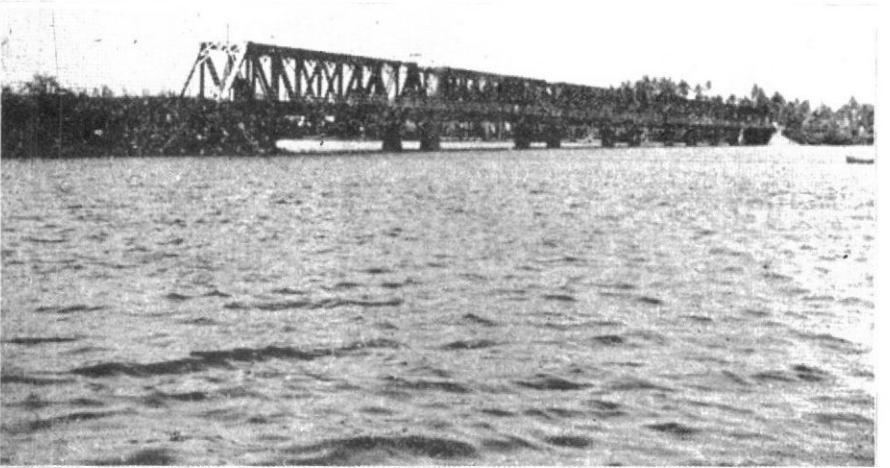
கிலங்கைக்கு முதன் முதலில் 1602 கில் ஜோர்ஸ் வன் ஸ்பில்பேர்கன் தலைமையில் வந்த ஒல்லாந்தர் குழுவினர், சாய்ந்தமருகுவில் தரையிறங்கி, சம்மாந்துறையில் தங்கியிருந்து, கண்டியரசனைச் சந்திக்கச் சென்ற பாதை. கிதுவே அிக்காலத் தவளப்பாதை. (வரைபடம்: ஸ்பில்பேர்கன் - 1604; விரிமான படம் ஆர். எல். புரோஹியர்-1978)

மட்டக்களப்புப் புளியந்தீவில் போர்த்துக்கீசர்னாற் கட்டப்பட்டு, ஒல்லாந்தர்னால் பலப்படுத்தப்பட்ட கோட்டை. (Baldaeus - 1672)

மட்டக்களப்பு வானிக்குக் குறுக்கேயான கல்லடிப்பால நிர்மாணத்தின் போது (1929)

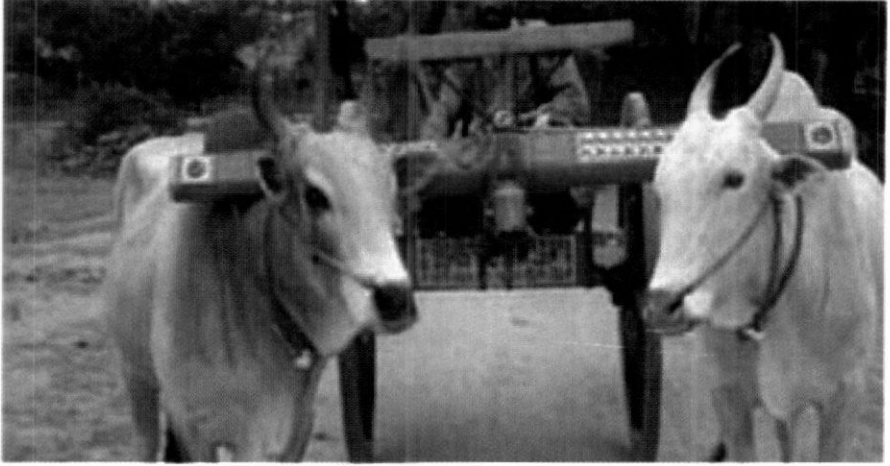

கல்லடிப்பாலம்

MAP OF KALMUNAI AREA

1942ஆம் ஆண்டில் அரசாங்கத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட கல்முனை அவசரகாலக் கச்சேரியின் நிர்வாக எல்லைப் பரப்பி, கிதன் முதலாவது உதவி அரசாங்க அதிபராக எ.எம்.எ. அலீஸ் கடமையாற்றினார்.

அழகிய சித்திர வேலைப்பாடுகளுடான கிரட்டை மாட்டு வண்டி

அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் கலாசாலை வளவிலுள் அருகருகே நின்ற நான்கு கொப்புகளையும் கிரண்டு கொப்புகளையுமுடைய தென்னை மரங்கள். அவை பின்னர் செத்துவிட்டன.

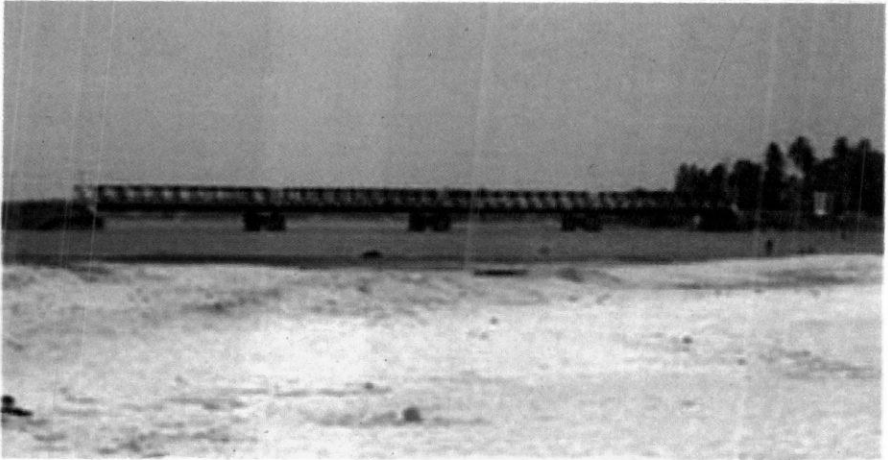
1940 களின் பிற்பகுதியில் அம்பாறை நகரம்

பிரதமர் டி. எஸ். சேனநாயக்கவும்
உள்நாட்டிலுவல்கள் பிரதியமைச்சர் கேட் முதலியார் எம்.எஸ். காரியப்பரும்
கிங்கிளியக்கலையில் 1951ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 11ஆம் திகதி

கிங்கினியகலையிலுள்ள சேனநாயக்க சமுத்திரம்

பொத்துவிலிலுள்ள அறுகம்பைப் பாலம்.
2004-இல் சுனாமியால் முற்றாகச் சேதமடைந்து
தற்போது புதிய பாலம் கட்டப்பட்டுள்ளது.

கல்முனைக்குடி கடற்கரைப் பள்ளிவாசற் கொடியேற்றத்தின்போது பக்கீர் பாவாக்கள் பைத்துப் படிக்கிறார்கள்.

பாவாக்கள் சிமர்ந்திருந்து திசை வழங்குகிறார்கள்.

பக்கர் ஜமாஅத்தினரின் நாத்திப்

பாவா ஒருவரின் 'குத்துவிட்டு' எனும் நிகழ்ச்சி

கடலுக்குப் போக மீனவர் ஆயத்தமாகின்றனர்

பிடித்துக் கரைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட மீன்கள்
ஏல விற்பனைக்குத் தயாராகவுள்ளன.

கடலோரத் திதன்னந் தோட்ட நழலில் அமைந்துள்ள மீன்வாடிகள்

மீன்பிடிப் பிரகேசத்தின் மற்றொரு அழகிய தோற்றம்

அத்தியாயம் 12

இசைக் கோகிலம் மீராஉம்மா

நாட்டார் பாடல் என்னும் கவியைப் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது உடன் நினைவுக்கு வரும் பெயர் மீராஉம்மாவாகும். இன்று கவி படிப்பதில் மிகவும் பிரபல்யம் பெற்றவர் அவரே. பல மெட்டுக்களில் பல்வேறு நாட்டார் பாடல்களை இசைக்கும் ஆற்றல் இவருக்குண்டு. முஸ்லிம் சமய, பண்பாட்டலுவல்கள் ராஜாங்க அமைச்சராக அல்ஹாஜ். ஏ.எச்.எம். அஸ்வர் பணியாற்றும் பொழுது அவ்வமைச்சு இவரது திறமையைப் பாராட்டி 1991ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 12ஆம் திகதி செளதுல் அந்தலீப் (இசைக்குயில்) எனும் பட்டத்தையும், பண்ப்பரிசில், சான்றிதழ், விருது என்பவற்றையும் வழங்கிக் கௌரவித்தது.

1975 நவம்பர் 15 இல் கல்முனையில் நடந்த அரச சாஹித்திய விழாவிலும் கலாசார அமைச்சினால் இவர் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

மீராஉம்மாவின் பிறப்பிடமான இறக்காமம் பழம்பெருமை வாய்ந்த முஸ்லிம் கிராமங்களில் ஒன்றாகும்.

அம்பாறை நகரத்திலிருந்து ஐந்து கிலோ மீற்றர் தூரத்துக்கப்பால் இறக்காமம் வில்லின் கரையிலே இக்கிராமம் அமைந்துள்ளது. நீர்ப்பாசனக் குளங்களை 'வில்' என அழைக்கும் மரபு இப்பிரதேசத்திலுண்டு.

இலங்கையில் மட்டுமன்றிப் பிறநாடுகளிலும் அறிமுகமான பணிக்கர்கள் பலர் இக்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். சீனிப்பணிக்கர், கலந்தர் லெவ்வைப் பணிக்கர் போன்றோர் நூற்றுக்கணக்கான யானைகளைக் கொண்ட கூட்டமொன்றுள் தாம் பிடிக்கவேண்டிய யானையைத் தேர்ந்து

அக்கூட்டத்தைப் பின்தொடர்ந்து சென்று தாம் தேர்ந்தெடுத்த யானையின் காலில் தொண்டை மாட்டிப் பிடிக்கும் அனுபவம் மிகப் பயங்கரமானது. ஆனால் இப்பணிக்கர்களுக்கு இது மிகக் கைவந்த கலையாகும்.

இக்கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகவும், அக்கரைப்பற்றை வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட மீரா உம்மாவின் கண்கள் இயற்கையில் பார்வையற்றவையாயினும் அல்லாஹ் அவரது மனக்கண்ணை மிகத் திறந்திருக்கிறான்.

இவர் மிகவும் விரும்பிப் படிக்கிற நாட்டார் பாடல்களிற் பின்வருவன சிலவாகும்.

தாலாட்டு

ஆராரோ ஆருயிரோ
ஆறுமைந்துக்கப்பாலே
ஆராய்ந்தறியும் பொருளை
அறிந்துணர்ந்து நித்திரைசெய்.

நித்திரைக்கோ நீயமுதாய்
என்றேசமுள்ள பாலகரே
கத்திறதைக் கேட்டு மனம்
கலங்குதப்பா நித்திரைசெய்.

முத்துக்கலிமாவை
மௌனத்தியானம் செய்து
நெத்தியின் மத்திதனில்
நிலைநிறுத்தி நித்திரை செய்.

உள்ளபடி நடக்க
உள்ளும் புறமும் ஒன்றாக
உள்ளமையைக் கண்டறிந்து - மக
உற்றுணர்ந்து நித்திரைசெய்.

அன்பும் பாடல்கள்

பெண்:

சரசரண்டு ஓடிவந்து
தலைவாசலிலே வந்து நின்று
கதவில் தெறிக்காய் - நீ
யார் வாப்பா ஒரு முறைக்கு.

ஆண்:

ஆரு எவருமில்ல மச்சி
நாங்க அல்லசக்காரரில்ல
உங்கமாயி மகன் மச்சான் என்று - நீ
மதிக்கலையா கிளியே.

பெண்:

எங்க மாமி மகன் மச்சான்
அவர் பஞ்சணையில்தான் படுப்பார்
வந்தரட்ட இன்னேரம் என்னை - தம்பி
யார் வாப்பா ஒரு முறைக்கு.

ஆண்:

நீ என்னை மதிக்கலையோ
என்ர விலராசம் மந்திரியே
என்ர கண்ணான மச்சி - நீ
கதவுதிறகா கிளியே.

சின்னப்பருவம் புத்தி
தெரியாத நாளையில
அரிசி களவெடுத்து - மச்சி
அப்பம் வாங்கிச் சாப்பிட்டோம்.

அரிசி களவெடுத்து
நாங்க அப்பம் வாங்கித் திண்டு போட்டு
தருமக் கிணத்தடியில் - மச்சி
தண்ணி அள்ளித் தந்தாயே.

பெண்:

இந்தக் கதை கேள்ப்போதும்
மிச்சமாய்ப் பேசாமல்
வந்த வழியால் வழிக்கிறங்கி
நீங்க போங்கோ ராசாவே.

கிரங்கற் பாடல்கள்

வரிசை நபி யிடத்தில் நான்
வழமாகக் குந்தியிருந்து
சலவாத்துச் சொன்னேன்
எனக்குத் துணைபுரிவாய் ஆண்டவனே.

யாநபியே யாநபியே
எங்கள் முகம்மதுவே
அந்த அண்ணல் முகம்மதரை - ரஹுமான்
நான் அன்புடனே போற்றுகின்றேன்.

தாங்களன்றி எங்கள் உதவி
தயவு செய்ய யாருமில்லை
பாங்கா யானொதுங்க
முகம்பார்த்து விடுங்கோ நபியே.

பொறுமை நபியைப்பற்றி
நாமே எந்நாளும் நம்முடைய
'நபு' எனும் திக்ரை - மச்சி
உள்ளமதில் நிலைநாட்டு.

நேசமுள்ள ஹக்கனிடம்
நினைத்தபடி நாம் கேட்டா
அந்தச் சோதி ரகுமான்
துணைபுரிவான் தெரியாதோ.

தீன் எனும் மார்க்கம் அதை
நம்முடைய சிந்தையிலே கேட்டோம் என்றால்
அல்லாஹ் மனமீரங்கி
நம்மளை அன்பால் போற்றிடுவான்.

பகலும் இரவையிலும்
படுக்கின்ற நேரத்திலும்
என்ட நேசமுள்ள புள்ள - நீங்க
நித்திரையில் அதைக் கேட்கவேணும்.

தஹஜ்ஜத்து நேரத்தில்
ததீர் நிறைந்த ஹக்கனிடம்
உண்மையாக அதைக் கேட்டால் - புள்ள
ஒளியாமல் காட்டிடுவான்.

உண்மை அதைக் கேட்க
நாம் உடனடியாய் எழும்பித்
தொழவேண்டும் என்று ரகுமான்
உன்ர சிந்தனையில் வேண்டுகின்றேன்.

பீற

எட்டாத கொப்பில்
எலந்தப்பழம் பழுத்து
பாதிதிண்டு ஓடுதற்கு
என்ட பத்தினிக்குக் கூடுதில்லை.

கரும்பை நறுக்கினாப்போல்
கல்கண்டு இனிக்கிறாப்போல்
தேனை அள்ளி ஊற்றினாப்போல் - இப்போ
தெகிட்டுதில்ல உன் உறவு.

அத்தியாயம் 13

காவியம்

i. சூறாவளிக் காவியம்

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து எழுபத்து எட்டில்
ஆனதொரு கார்த்திகை இருபத்தி மூன்றில்
அதிசயம் பொருந்திய ஆங்காரப் புயலின்
பரிதாபச் செய்தியைச் சொல்கின்றேன் கேளீர்.

புகழ்பாடும் இறையோனை மறந்திருந்தோர்கள்
புவிமீது அன்று இறையோனை நினைத்த
புதுமையிலும் புதுமையான அதிசயச் செய்தி
புயலினால் வந்த புதுமையைப் பாரீர்.

கரையோர மரங்களெல்லாம் தாண்டவமாட
கன்றோடு மாடாடு கரையோரம் ஓட
திசைமாறி ஆகாயமேகம் பறக்க
தென்றலது புயலாக மாறி வரலாச்சே.

கடலோரமாக அலைகள் சுழல
கொல்லாவோடு தோணிகளும் குப்புறப் போக
வோட்டோடு கூடிய வலைகளும் தாழ
குதறத்து றஹுமானின் காட்சியைக் கேளீர்.

ம. ரிபுத் தொழுகைக்குப் பள்ளி சென்றோரும்
 மரக்கறி வாங்கவே சந்தை சென்றோரும்
 நேடியோச் செய்தியைக் கேட்டிருந்தோரும்
 நின்ற இடங்களில் திகைப்போடு நின்றார்.

மேலேயுள்ள பாடல்கள் 1978 ஆம் ஆண்டில் கிழக்குப் பிரதேசத்தைத்
 தாக்கிய சூறாவளி பற்றியனவாகும். 23.11.1978 இல் அம்பாறை, கல்முனை,
 மட்டக்களப்பு, பொலநறுவை மாவட்டங்களில் பயங்கர சேதங்களை
 ஏற்படுத்திய சூறாவளியின் கொடுங்களை இப்பிரதேச மக்கள் மறப்பதற்கு
 வெகுகாலம் பிடிக்கும். இச்சூறாவளி பற்றிப் பல பாடல்கள்
 பாடப்பட்டுள்ளன. இவற்றுட் சில நூல்களாகவும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.
 இவ்வகையான பாடல்கள் பொதுவாக 'சூறாவளிக் காவியங்கள்' என
 அழைக்கப்படும்.

அக்கரைப்பற்று ஏ.ஆர். எம். சலீம் 'புயல் செய்த பேரழிவு';
 அக்கரைப்பற்று முதலாம் குறிச்சியைச் சேர்ந்த கே. எல். அலியார்
 'கிழக்கை அழித்த சூறாவளி சேதக் காவியம்'; மருதமுனை உ.
 அப்துல் மஜீட் 'பெரும் புயற் காவியம்'; ஏறாவூர் முதலாம் குறிச்சியைச்
 சேர்ந்த மு.மு.முகம்மது இஸ்மாயில் 'புயற் சுழற் காவியம்'; வாழைச்சேனை
 ஐந்தாம் வட்டாரம் எம்.எம். முஸ்தபா 'சூறாவளி சஞ்சலக் காவியம்'
 என்பனவற்றை வெளியிட்டுள்ளனர். நூலுருப் பெறாத பல காவியங்கள்
 கிராமங்களிலே நாட்டார் பாடல்கள்போல் பாடப்பட்டு வருகின்றன.

கல்முனை ஸாஹிராக் கல்லூரியின் 1979ஆம் ஆண்டின் ஸாஹிரா
 - எம். ஐ. ஏ. அஸ்ஸீஸ் நினைவு மலரில் எம். சற்குணம் அவர்கள்
 'சூறாவளியும் காவியங்களும்' என்னும் தலைப்பில் இவைபற்றி விரிவாக
 எழுதியுள்ளார்.

இங்கே இடம் பெறுகின்ற சூறாவளிப்பாடல்கள் சாய்ந்தமருது
 இரண்டாம் குறிச்சியைச் சேர்ந்த பி. எம். மன்கூர் அவர்களினால்
 இயற்றப்பட்டவையாகும்.

ஊரில் புயற்காற்று வேகமாய்ப் போச்சு
 உள்ள ஜனங்களின் கதி மாறிப்போச்சு
 கண்ட இடங்களெல்லாம் கறுப்பாகிப் போச்சு
 கலிமாவோடு தக்பீரும் முழங்கவேயாச்சு.

தென்னை மரங்களும் திருகுண்டு போக
இரும்புபோல் இருந்த மரம் இரண்டாய்த் தெறிக்க
தேகத்திடரிபோல் கம்பிகளும் தெறிக்க
திக்குத் தெரியாமல் திகைத்தார்கள் மக்கள்.

வீட்டினுள் சாய்ந்த மரம் தெரியாமல் போச்சே
மின்னல்கள் ஒரு பக்கம் அடிக்கவுமாச்சே
அலுமாரிக் கதவுகளும் அப்படியே போச்சே
அழ்ழாவற் றவற்மானின் குதறத்து இதுவாச்சே.

பிள்ளைகளைக் கட்டிப்பிடித்தழுதோரும்
கணவனைக் கண்டு கலங்கியழுதோரும்
முதுமையோடு கிழடு முதியவருங் கூட
வாலிபரைப் பார்த்து வாய்விட்டு அழுதார்.

வீட்டின் கதவுகள் காற்றோடு பறக்க
ஓட்டுக் கூரைகளும் மரம் விழுந்து நொறுங்க
ஓலைக் குடிசைகள் விழுந்துமே சாய
உட்கார்ந்த மக்கள் பதறியழுதார்கள்.

தென்னை கழுகு பலாமரம் முறிய
மா வாழை ஆலை வேரோடு சாய
கல் வேலி சாய்ந்து மண்ணோடு போக
வல்ல பெரியோனின் சோதனை தானே.

இதற்கு முன்னர் கிழக்கு மாகாணத்தை 1907 இல் பெரும்புயலொன்று
தாக்கியுள்ளது. இதன் அனர்த்தங்களைப் பற்றி அக்கரைப்பற்று வரகவி
ஷெய்கு மதார் புலவர் அவர்களின் 'புயற்காவியம்' என்பதற்
கூறப்பட்டுள்ளது. இவரது பாடல்களில் ஒன்று:

வந்திடு பெரும் புயலோ தொள்ளாயிரத்தேழில்
வளர்கின்ற பங்குனியிலொன்பதாம் நாளில்
நின்று வருமி ரவு பன்னிரண்டுமணி நேரமதில்
எவருமறியும் கிழமை ஞாயிறது தானே.

எனக் கூறுகின்றது.

இதன் பிரகாரம் ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து ஏழாம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் ஒன்பதாம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குப் புயல் அடிக்க ஆரம்பித்தது. இது அடுத்த நாட்காலை எட்டு மணிவரை நீடித்தது,

இதற்கு முன்னர் 1845ஆம் ஆண்டிலும் ஒரு சூறாவளி இப்பிரதேசத்தைத் தாக்கியதாகவும் நாம் அறியக் கூடியதாயுள்ளது.

1907 சூறாவளியினாற் பாதிக்கப்பட்ட இடங்களைப் பற்றி 'புயற்பாட்டு' என்னும் வாய்மொழி இலக்கியம் ஒன்று

அரிதான கல்லடி காத்தமா நகரும்
 அருகாயிருக்கின்ற நாவற்குடாவும்
 மண்முனைப் பற்று முதல் மற்றுமுளவுரும்
 மகிழும் மாஞ்சோலை வாரிக்கடல் நீரும்
 கமுதாவளை கல்லாறு கண்டியக்கட்டும்
 கல்முனை கரைவாகு சாய்ந்தமருதாரும்
 காரைதீவு முதல் நிந்தவர் தானும்
 ஒலுவில்லு உப்போடை கோளாவில்லு

எனக்கூறிச் செல்லும்.

1978 சூறாவளி பற்றிய பி. எம். மன்கூர் அவர்களின் மேலும் சில பாடல்கள் வருமாறு:

மட்டக்களப்பது மண்ணாகிப் போச்சே
 மனிதர்பலர் மடியவுமாச்சே
 சூறாவளி தொடர்ந்து அடிக்கவுமாச்சே
 தூயோனே உனது சோதனை தானே.

தாள் போட்ட ஜன்னல்கள் தானாய்ப் பறக்க
 யன்னலின் கம்பிகள் திருகுண்டு போக
 வீட்டுக்குள் வெள்ளம் முழங்காலிற்பிடிக்க
 விம்மி விம்மி மக்கள் கண்ணீர் வடிக்க.

ஐந்து மணிக்கு அடித்த புயற்காற்று
 நள்ளிரவில் ஒருமணிக்கு ஓய்ந்துமே நின்று
 மன்னாரை நோக்கிப் பறந்ததே என்று
 வானொலி சொன்னதே அடுத்த நாளன்று.

ஊரெல்லாம் அந்நேரம் ஒப்பாசிச்சத்தம்
 ஓ வென்ற வெளிச்சம் தெரிந்ததன் நிமித்தம்
 வெளியிலே சென்று வியப்போடு பார்த்தார்
 வெட்டையாய் ஊரெல்லாம் தெரிந்ததைக் கண்டார்.

ii. கிழக்கின் சூறாவளிகள்

1978 ஆம் ஆண்டு கிழக்கு மாகாணத்தில் வீசிய சூறாவளியின் அனர்த்தங்களை இன்றையத் தலைமுறையினர் நன்கறிவர்.

23.11.1978 வியாழக்கிழமை பிற்பகல் மூன்று மணியளவில் வேகமாக வீசத்தொடங்கிய காற்று அன்றிரவு சூறாவளியாக மாறிப் பெரும் அழிவுகளை ஏற்படுத்தியது. அதிகாலை மூன்று மணியளவில் ஓய்ந்தது.

அதற்குள் மட்டக்களப்பை மையமாகக் கொண்டு பேரழிவை ஏற்படுத்தியதோடு, கல்முனை, பொலநறுவைப் பிரதேசங்களிலும் சூறாவளி பெரும் அனர்த்தங்களை ஏற்படுத்தி விட்டது.

ஏற்கனவே மூன்று தடவைகள் கிழக்கு மாகாணம் புயலினாற் தாக்குண்டுள்ளது.

1845 ஆம் ஆண்டில் அடித்த சூறாவளி பற்றிய தகவல்களைப் பெற முடியாதுள்ளது.

பெரும் அனர்த்தங்களை ஏற்படுத்தியது 1907 ஆம் ஆண்டுச் சூறாவளியாகும்.

1911இல் கல்முனைப் பிரதேசத்தில் வீசிய பெருங்காற்று பாரதூர் அழிவுகளை ஏற்படுத்தவில்லை.

1907 ஆம் ஆண்டு வீசிய சூறாவளி “பெரிய புயல்” என்றும் 1911 ஆம் ஆண்டு வீசிய சூறாவளி “சிறிய புயல்” என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன.

1907 ஆம் ஆண்டைய சூறாவளி பெரும் அழிவுகளை ஏற்படுத்தியது. இதனைப்பற்றி அறிவதற்கு அக்கரைப்பற்று வரகவி ஷெய்கு மதார் புலவரின் 'கோரப்புயல்' எனும் புயற்காவியம் பெருந்துணையாக இருக்கிறது.

அத்துடன் அரசாங்க அதிபரின் அறிக்கைகள், மட்டக்களப்புக் கச்சேரியின் பிரதம முதலியாராகக் கடமையாற்றிய எஸ். ஓ. கனகரத்தினம் 1921ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட "கிழக்கு மாகாண மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் வரைபு நூல்" (*Monograph of the Batticaloa District of the Eastern Province, Ceylon - Government Printer, Colombo 1921*) ஆகியனவும் பேருதவி புரிகின்றன.

அக்கரைப்பற்று கருங்கொடித்தீவில் வாழ்ந்த ஷெய்கு மதார் புலவர் இளவயதிலேயே கண்பார்வையை இழந்தவர். ஆனால் மனக்கண் திறந்து அதி சிறந்த பாடல்களைப் பாடி வரகவியாகத் திகழ்ந்தார்.

அவரது புயற்காவியம், முன்னுரை தவிர்ந்த 25 செய்யுள்களைக் கொண்டுள்ளது. அச்செய்யுள்களின் சில பின்வருமாறு:

வந்திடு பெரும் புயலோ தொள்ளாயிரத் தேழில்
வளர்கின்ற பங்குனி யிலொன்பதாம் நாளில்
நின்று வருமிரவு பன்னிரண்டுமணி நேரமதில்
எவருமறியுங் கிழமை ஞாயிறுதானே.

சோலைதரு பனை தென்னை கதலிகழு கன்னாசி
சொல்லரிய மா பலா முந்திரி முருங்கை
ஆலரசு பூவரசு புளியமரமும் வம்மி
அனல் வாகை சமுளை விளா பாலையின மரங்கள்

இன்னமுமநேக மரமானவைகள் வேரோடு
இடையிடை தெறித்தவைகள் எண்ணவரி ததனால்
மண்ணிலுதிர் தேங்காய் பலாக்காய்கள் மாங்கனிகள்
மணமான வாழை மறுகாலெண்ண வரிதே.

சொன்ன மரமன்றியே மாடாடு கோழிகள்
 சொல்லுகிளி வாத்துத்தாரா கொக்குவக்கா
 அன்னங்கள் கானான் வயற்கோழி ஊர்க்கோழி
 ஆலா குளுப்பையிவை யோடு வெகு பறவை
 பறவையோடு ஊர்வன நடப்பன வினங்களிலே
 பலவகை பிராணி யுயர் பகரவரி தாகும்
 இறைகருணையினால் புயல் நின்றதுவே யன்று பகல்
 ஏழுமணி நேர மதன் பின்னாலேதானே.

1907 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 9ஆம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணியளவில் ஆரம்பித்த குறாவளி அன்றிரவு முழுவதும் வீசியபின் அடுத்த நாட்காலை ஏழுமணியளவில் ஓய்ந்தது என்று ஷெய்கு மதார் புலவரின் புயற் காவியம் விபரிக்கிறது.

இக்குறாவளி பற்றிய செய்தி கொழும்பில் ஓர் ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் வெளியானது. அதன் பின்னரே கொழும்புவாசிகள் விபரத்தை அறிந்தனர். அன்றைய ஆளுநருக்கும் இந்தப் பத்திரிகைச் செய்தியே முதலில் கிடைத்த தகவல் ஆகும். அவர் மட்டக்களப்பு அரசாங்க அதிபராயிருந்த ஈ. எப். ஹொப்கின்ஸ் என்பாருக்கு ஓர் அவசரத் தந்தி அடித்தார்.

“கல்முனை ஆஸ்பத்திரி இடிந்து வீழ்ந்து நோயாளிகள் இறந்து விட்டதாகவும் வாடிவீடு சேதமடைந்ததாகவும் அக்கரைப்பற்றில் 1700 பேர் வீழிந்துள்ளதாகவும் பத்திரிகைச் செய்தி கூறுகிறது. இச் செய்தி உண்மையானால் அது பற்றி ஏன் தனக்குத் தந்தி மூலம் அறிவிக்கவில்லை என்று ஆளுநர் அறிய விரும்புகிறார்.” இவ்வாறு அத்தந்தியின் வாசகம் இருந்தது.

தந்தி கிடைத்ததும் அரசாங்க அதிபர் ஹொப்கின்ஸ் பத்திரிகைச் செய்தி உண்மையே எனவும், தந்திக் கம்பிகளில் மரங்கள் வீழ்ந்து அச்சேவை தடைப்பட்டிருந்ததினால் தன்னால் அறிவிக்க முடியவில்லையெனவும் பதில் அனுப்பினார்.

குறாவளி பற்றிய அரச அதிபர் வெளியிட்ட குறிப்பில் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு அமைந்திருக்கிறது:

“மட்டக்களப்புக்குத் தெற்கே 4ஆம் கட்டையிலும் 6ஆம் கட்டையிலும் புயலினால் தென்னை மரங்கள் பாதிக்கப்பட்ட இரு தோட்டங்களை அவதானித்தேன். ஆயினும் பாதிப்புப் பாரதூரமில்லை.

அவ்விடத்திலிருந்து குறாவளியின் வேகம் அதிகரித்திருக்கிறது. அரைக்கட்டை தொலைவில் ஓர் இடத்தில் ஒரு தோட்டத்தில் சுமார் மூன்றிலொரு பகுதித் தென்னை மரங்கள் வீழ்ந்துள்ளன. 10ஆம் கட்டைக்கருகில் சுமார் 50 சத வீதம் மரங்கள் வீழ்ந்திருந்த தோட்டமொன்றை அவதானித்தேன்.

அவ்விடத்திலிருந்து தெற்காய் பேரழிவையே காண முடிந்தது. 20 ஆம் கட்டையை அண்மியதும் நிலைமை பரிதாபமாக இருந்தது. எல்லா வகையான மரங்களும் முற்றாக வீழ்ந்துள்ளன. சில இடங்களில் ஒருமரங்கூடக் காணப்படவில்லை.

தென்னை மரங்களும் கமுகு மரங்களும் நடுவால் முறிந்தும், வேரோடு வீழ்ந்தும் இருந்தன. எஞ்சியிருந்த மரங்களின் ஓலைகளும் குருத்துக்களும் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டு இருந்தன; அவை தழைக்க முடியாது.

அப்பிரதேசத்தின் பேரழிவுகளை என்னால் வர்ணிக்க முடியாது. அதற்கான வார்த்தைகள் இல்லை. மரங்கள் வீழ்ந்து வீடுகளின் கூரைகள் சிதைந்து கிடக்கின்றன. சில வீடுகளின் கூரைகள் முற்றாகப் பறந்துள்ளன.

அக்கரைப்பற்றிலுள்ள கருங்கொடித்தீவு கிராமம் முற்றாக அழிந்து விட்டது. பெரும்பாலான மரங்கள் சாய்ந்து விட்டன. அநேக வீடுகளும் சேதமடைந்து விட்டன. 38ஆம் கட்டைக்கு அப்பாலுள்ள இரண்டு செழிப்பான இளம் தென்னந்தோட்டங்கள் அழிந்தே விட்டன.

இளம் தென்னைகளாகையால் அவை வேரோடு சாயவில்லை. ஆனால் மிக மோசமாகத் தாக்கப்பட்டுள்ளதால் சில மரங்களே தப்பிப் பிழைத்திருந்தன. இதற்கப்பால் சேதங்கள் அவ்வளவாயில்லை.

இக்கிராமத்தில் மனித உயிரிழப்புக்கள் அதிகமில்லாதிருப்பது பேரதிசயமாகும். ஏனெனில் அவ்வளவு மரங்களும் வலைபின்னியது போல் எங்கும் வீழ்ந்துள்ளன.

மொத்தமாகக் கூறுமிடத்து மட்டக்களப்பின் தென்திசையில் 10ஆம் கட்டையிலிருந்து 40ஆம் கட்டைவரை தென்னைச் செய்கை முற்றாக நாசமாகிவிட்டது.”

இவ்வாறு அரச அதிபர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

அரசாங்க அதிபரின் குறிப்புக்களில் விபரிக்கப்படும் தென்னந் தோட்டங்களுள் அதிக சேதமடைந்தவற்றில் ஒன்று காரைதீவில் இருந்த “கரடித் தோட்டம்” ஆகும்.

ஓ.எஸ்.ஐ. ஓகிரேடி எனும் ஐரிஷ்காரர் காரைதீவு, ஒலுவில் ஆகிய இடங்களில் நிக்கோல் என்பவருக்காக இரு தோட்டங்களை ஆரம்பித்தார். காலக்கிரமத்தில் நிக்கோல் அவற்றை விற்றுவிட ஓகிரேடியே அவற்றின் சொந்தக்காரரானார்.

ஓகிரேடியின் காரைதீவுத் தோட்டம் சுமார் 1000 ஏக்கர்களைக் கொண்டது. இப்பிரதேச மக்களால் அது “கரடித் தோட்டம்” என அழைக்கப்பட்டது.

இதற்குக் காரணம் ஓகிரேடி மிக ஆஜானுபாகுவான தோற்றம் கொண்டவர். மிகக் கருமையான அடர்ந்த தாடியையும் கொண்டிருந்தார்.

கரடியின் உரோம அடர்த்தியையும் கருமையையும் அவரது தாடி கொண்டிருந்ததனால் மக்கள் அவரை கரடித்துரை எனவும், அவரது மனைவியைக் கரடியம்மா எனவும் அழைத்தனர்.

ஓகிரேடி துரை என்று ஆரம்பத்தில் அழைக்கப்பட்டவரின் பெயர் பின்னர் திரிந்து போய் கரடித்துரை என்று ஆகியிருக்கவும் கூடும்.

ஓகிரேடியின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான ஊழியர் வேலன். தோட்டத்தில் வளர்க்கப்பட்ட பன்றிக் கூட்டத்தைப் பராமரிப்பதுதான் வேலனின் வேலை. அதனால் அவர் “பன்றி வேலன்” என அழைக்கப்பட்டார்.

அவருக்கு நெல் வேளாண்மை செய்யக்கூடிய ஒரு நிலத்துண்டை ஓகிரேடி அன்பளிப்புச் செய்தார். அதுவே இன்று அல்லிமுலைச் சந்தி எனும் இடத்துக்கு அருகே உள்ள “பன்றி வேலன் வெளி” என அழைக்கப்படுகிறது.

இப்பிரதேச வரலாற்றோடு ஓகிரேடி பிறிதொரு வகையிலும் தொடர்பு பெறுகிறார். இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில் மட்டக்களப்பின் தென்பகுதிக் கான வீதிப்போக்குவரத்து மிகவும் பின் தங்கிய நிலையில் இருந்தது.

கால் நடையாகவும் மாட்டுவண்டி மூலமாகவும் விசேட சந்தர்ப்பங்களில் குதிரைக் கோச்சி மூலமாகவுமே சென்று வரக் கூடியதாக இருந்தது.

வீதியும் மிகவும் கரடு முரடானது. இதில் புரட்சிகர மாற்றம் ஒன்றை ஓகிரேடி ஏற்படுத்தினார். கல்முனையில் கிட்டங்கி என்னுமிடத்தில் இருந்து வாவினாடாக மட்டக்களப்பு வரை நீராவிப் படகுச் சேவை ஒன்றை ஆரம்பித்தார்.

1891இல் அவரது நீராவிப் படகான "ஷாம்ரொக்" தனது சேவையை ஆரம்பித்தது. தினசரி காலை கிட்டங்கித்துறையிலிருந்து புறப்பட்டு மட்டக்களப்பை அடைந்து பிற்பகல் அங்கிருந்து திரும்பியது. ஏழு மைல் வேகத்தில் சென்ற இப்படகு முன்றரை மணித்தியாலங்களில் ஒரு வழிப் பயணத்தை முடித்தது.

1907ஆம் ஆண்டு குறாவளியினால் ஏற்பட்ட சேதங்களைப் பற்றிய மதிப்பீடுகளை அவ்வப் பிரதேச தலைமைக்காரர்கள் (தற்போதைய பிரதேச செயலாளருக்குச் சமம்) அரசாங்க அதிபருக்குச் சமர்ப்பித்துள்ளனர்.

அவ்வாண்டின் 41ஆம் இலக்க அறிக்கையில் ஏறாவூர், கோறளை, மண்முனை வடக்கு, மண்முனை தெற்கு, எருவில் - போரதீவு, கரைவாகு, சம்மாந்துறை, அக்கரை, பாணமை, விந்தனைப் பற்றுக்களின் இழப்புகள் தனித்தனியாகவும் மொத்தமாகவும் தரப்பட்டுள்ளன. அவை பின்வருமாறு:

இறந்தோரின் எண்ணிக்கை	-	64
உயிரிழந்த மாடுகள்	-	1,436
உயிரிழந்த ஆடுகள்	-	175
(சில பற்றுக்களின் தகவல் இல்லை)		
அழிந்த தென்னை மரங்கள்	-	3,71,053
அழிந்த ஏனைய முக்கிய மரங்கள்	-	40,114
சேதமடைந்த கட்டிடங்கள்	-	1,842
(சில பற்றுக்களின் தகவல்கள் இல்லை)		

சேதமடைந்த கட்டிடங்களின் பெறுமதி	-	ரூபா 1,05,733
நெல் தானியங்களுக்கு ஏற்பட்ட சேதம்	-	ரூபா 1,54,861
மொத்த நஷ்டம்	-	ரூபா 2,872,017

அன்றைய நாணயப் பெறுமதியில் 38 இலட்சம் ரூபா மிகப்பெரிய தொகை ஆகும். ஏனெனில் அக்கால கட்டத்தில் ஒரு கூலியாளின் நாளாந்தச் சம்பளம் இருபத்தைந்து சதமே.

அந்த இருபத்தைந்து சதத்தோடு சகல நாளாந்த அடிப்படைத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்து அவர்கள் சந்தோசமாக வாழ்ந்ததாக வயோதிபரோருவர் குறிப்பிட்டார்.

சேதமடைந்த அரசாங்கக் கட்டிடங்களை எஸ்.ஓ. கனகரத்தினம் தமது நூலில் பட்டியலிட்டுள்ளார்.

செட்டிபாளையம் வாடி வீட்டின் கூரையும் சுவர்களும் கணிசமாகச் சேதமடைந்ததோடு தளபாடங்களும் நாசமாயின.

கல்முனை வாடி வீட்டின் கூரை பறந்ததோடு தளபாடங்களும் ஏனைய பொருட்களும் முற்றாகச் சேதமடைந்தன.

கல்முனையில் உள்ள பழைய, புதிய உப்புக் குதங்கள் இரண்டும் பாதிக்கப்பட்டன. கல்முனை மருத்துவமனையின் கூரை இடிந்து வீழ்ந்ததால் நோயாளிகள் அவ் இடிபாடுகளுள் சிக்கண்டனர்.

ஐந்து நோயாளிகள் இறந்தனர். பலர் காயமடைந்தனர். சிலர் ஆஸ்பத்திரியை விட்டு ஓடிவிட்டனர்.

இதேபோன்று பல நீராவிக்கப்பல்களும் படகுகளும் சேதமடைந்தன. “லேடி ஹவ்லொக்” என்னும் கப்பல் கல்குடாவில் தரை தட்டிச் சேதமடைந்தது. எவரும் இறக்கவில்லை.

“அப்துல் ஹமீத்” எனும் பாய்மரக்கப்பல் முற்றாக உடைந்தது. பதினாலு மாலுமிகள் அதிலிருந்தனர். அறுவர் காப்பாற்றப்பட்டனர். ஏனையோர் காணாமல் போயினர். மூன்று வள்ளங்களும் கல்குடாவில் உடைந்தன. அக்கால கட்டத்தில் கல்குடாவே மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் முக்கிய துறைமுகமாயிருந்தது.

“சுவந்தர லெட்சுமி” என்னும் பாய்மரக் கப்பல் பூனோச்சி முனையில் அமிழ்ந்தது; ஐவர் தப்பினர்; அறுவர் இறந்தனர். நெல் ஏற்றி வந்த “முஹம்மது சுவந்தரி” எனும் பாய்மரக் கப்பலும் கிராண்குளத்தில் உடைந்தது.

அந்தச் சூறாவளியின்போது ஏற்பட்ட அனர்த்தங்களோடு ஒப்பிடுகையில் மனித உயிரிழப்புக்கள் குறைவாயிருந்தது பேரதிர்ஷ்டமே. இதற்கான காரணங்கள் உண்டு.

நள்ளிரவில் சூறாவளி அடிக்கத் தொடங்கிய காரணத்தினால் எல்லோரும் தத்தமது வீடுகளில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அக் காலத்தில் கல்வீடு, ஓட்டுவீடு என்பன மிக அரிது. யாவும் “வரிச்சி” வீடுகளே.

வரிச்சி வீடென்பது, முதலில் சுவர்கள் கட்டவேண்டிய இடங்களில் பலமான கம்புகள் நடப்பட்டு, குறுக்குக் கம்புகளும் கட்டப்பட்டு, இடைவெளிகள் களிமண்ணால் அடைக்கப்பட்டிருக்கும்.

சூரையும் பலமான கம்புகளால் கட்டப்பட்டு வைக்கோல், கோரைப்புல் என்பவற்றால் வேயப்பட்டிருக்கும். இதனால் சூரை மேல் மரம் விழுந்தாலும் அதனைத் தாங்கக் கூடிய பலம் இக்கட்டிட அமைப்புக்கிருந்தது.

முதலில் வீழ்ந்த மரங்களைக் சூரையும் சுவரும் தாங்கிக் கொள்ள, பின்னர் வீழ்ந்த மரங்களின் தாக்கத்தை ஏனைய மரங்கள் வலை போல் பின்னித் தாங்கிக் கொண்டன. அதனால் வீடுகள் தரைமட்டமாகவில்லை.

காற்றின் பயங்கர ஓசையினாலும், கூடவே பெய்த பெரு மழையினாலும் சூரைமேல் மரங்கள் வீழ்ந்த சத்தமே கேட்கவில்லை என ஒரு வயோதிபர் குறிப்பிட்டார்.

கும்மிருட்டானபடியால் எவரும் வெளியே வர முடியவில்லை. காலையில் பார்த்தபோது சகல மரங்களும் வேலிகளும் வீழ்ந்திருந்ததைத் தாம் கண்டதாகவும், ஊரின் மேற்கெல்லையில் இருந்து பார்த்தபோது கிழக்கெல்லையில் இருந்த கடல் தெரிந்ததாகவும் அவர் குறிப்பிட்டார். அத்துடன் பல்லாயிரக்கணக்கான பறவைகளும் செத்துக்கிடந்தன.

குறாவளியினால் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு உதவுவதற்காக அரசாங்க அதிபர் நிவாரண நிதி ஒன்றை உடனடியாக ஆரம்பித்தார். தாமே 500 ரூபா நன்கொடையை வழங்கி அதனைத் தொடக்கி வைத்தார். நாடளாவிய ரீதியில் மக்கள் இந்நிதிக்கு வாரி வழங்கினர். இதனால் மொத்தம் 35 இலட்சம் ரூபா நிதியை மட்டக்களப்பு மாவட்டம் பெற்றது.

iii. மழைக்காவியம்

விவசாயம் செய்ய வேண்டிய பருவ காலம் வந்தும் போதிய மழை பெய்யாவிடில் அவ்வேலைகளை ஆரம்பிக்க முடியாது. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் மழை வேண்டி இறைவனை இரந்து பாடுவது “மழைக்காவியம்” எனப்படும். அவ்வாறான மழைக் காவியம் ஒன்றைப் பண்டாரவேளி எம்.எஸ்.எல். அலிக்கான் ஆசிரியர் அழகாகப் பாடுவார். அக்காவியம்:

திருவாகி உருவாகி வந்த ரஹ்மானே
 தேடரிய புகழுற்ற நீதிரஹ்மானே
 கருவாகி யாவையும் காத்திடுங்கோனே
 காவியமியற்ற நின் கருணையே காப்பு.

கங்கை நீரள்ளிடும் காரென்ன மேகம்
 கானகத்தெங்கினும் பெய்யாத மழையை
 எங்களின் பகுதியில் ஏரி நீர்ப்பெருக
 ஏகனே மழையருள் வாயே.

சீருலகும் இவ்வுலகும் மூவுலகும் முற்றாய்
 பூதலம் மீதிலுயிர் யாவையும் காப்போய்
 மேவுலகும் உன்கருணை மீது ரஹ்மானே
 மேதினியில் மும்மாதமும் மழையருளுவாயே.

சீர்பெருகும் இலங்கைநகர் என்றும் செழித்து
 சேமமுற வாகுபெற உனதடி பணிந்து
 ஏர்பெருகு மங்கலச் செல்வமது பெருக
 ஏகனே மழையருளுவாயே.

புத்தியில் புகழுறக் காத்தாய்
 பூமிதனில் மிக்க நலம்சேர்த்தாய்
 வந்தற்று நிற்பவர் வறுமையைப் போக்கி
 வளமுறு மண்ணில் மழையருள் அழ்மாஹ்.

iv. வெள்ளக்காவியம்

வெள்ளம், வரட்சி, பஞ்சம், சூறாவளி போன்ற இயற்கை அனர்த்தங்கள் ஏற்படும்போது அவற்றைப் பற்றிய பாடல்களை இயற்றுவது புலவர் மரபு. 1957 இல் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் ஏற்பட்ட பெருவெள்ளம் பெரும் அழிவுகளையும் ஏற்படுத்தியது. அதனால் பல உயிரிழப்புகளும் பல உடைமைச் சேதங்களும் ஏற்பட்டன. அடைமழை தொடர்ந்து பலநாள் பெய்து அதனால் பெரு வெள்ளம் ஏற்பட்டு மக்களுக்கேற்பட்ட அவலங்களையும் அதனால் அவர்கள் அடைக்கலம் தேடியமையையும் ஏற்பட்ட நட்டங்களையும் கூறும் பாடல் இது:

அல்ஹம்துலில்லாஹி என்ற பெரியோனே
 அலைகடலு மலைதிடலும் வாழும் ரஹ்மானே
 வல்லானே உன்னுடைய பெயரினைப் போற்றியே
 வாவியது பொங்கினது கூற அருள்புரிவாய்.

ஆனதோர் ஐம்பத்தேழாவதாண்டு
 ஆகிர்பிறை கடைசான மாதம் அந்நாளில்
 தோணதே திகதியது இருபத்திஐந்தினில்
 துதித்திடும் புதனிலே கதித்ததாம் வெள்ளம்.

கார்மேவும் முகிலதுவும் மழை பெய்ய
 வெள்ளம் கரையேறி ஆறுகுளம் மேடுதிடல் ஓடி
 பார்மேவும் மானிடர்கள் ஊடுதனிலேகியே
 பழி வாங்க வந்ததால் அழிவானதம்மா.

மாரி மழை காலமதில் மழையது பொழியுது
 மனம் போல பயிர்களிடுவோமென்று எண்ணி
 கிளையாகவே பயிர்கள் விவசாய நெற் பயிரும்
 கீர்த்தியுடனே செய்து பார்த்திருந்தனரே.

பேயாப் பெரு மழையும் ஓயாமல் பெய்யுதே
பெரியோனே இதுவென்ன அனுமதிகாண்டு
வாயால மானிடர்கள் வகுத்தொளிமுன்னமே
வந்து விழுந்ததாம் பெருமாரியம்மா.

சிறுமாரி பெய்திடவும் சிறுவெள்ளம் போட்டிடவும்
சேயிழைமார்கள் பலவும் குடிசைகள் இழந்து
மறுமாரி வருகுது என மனமறியா மானிடர்கள்
மனைவியுடன் மக்கள் மனை இழக்கலானாரே.

மடமட என மரமுறிய மாபுசலடித்திட
மங்கையர்கள் ஏங்களன் தங்கமகனாரே
சுடசுட என நீர்துவும் தாண்டிவீடேகுதே
தற்பரனே தப்பவழி தந்தருளுவாயே.

காலளவு மாரளவு தோளளவு பெருகுதே
கடைசி முடிவாச்சுதோ கண்ணின் மகனாரே
மேலவனை வணங்குகின்ற பள்ளிதனிலேகுவோம்
மெல்லியரே பாலருடன் மெல்ல நடவென்பார்.

ஐயோ எனதுடைய வீடு மனை போகுதே
அநியாயமாய்ப் பொருள் ஆழிகடலாகுதே
பையிலே வைத்த பொருள் பாழாகிப் போகுதே
பாருலகில் இது என்ன பரிதாபம்பா.

மக்களுடன் மனைவியரை எங்கு சேர்ப்பேனோ
மதிப்பிலடங்கா வெள்ளம் பெருகுதே என்று
கர்த்தனைத் தொழுகும் பள்ளிதனில் ஏகுவோம்
காரிகையே எல்லோரும் வாருங்களென்பார்.

கக்கத்திலே இரு பிள்ளையை இடுக்கி
பக்கத்திலே மறு பாலரை நடத்தி
கர்த்தனே உன்னுடைய சோதனையோ என்று
கண்ணீர் சொரிந்திடவே அந்நீரிலானார்.

உலையிலே வைத்த சோறு உண்ண அறியாரோ
உடுக்கும் உடுமானம் அதை எடுக்க அறியாரோ
தலையிலே மக்களுடன் அலைகடலேகியே
தாண்டவே உயிர்தப்பி மீண்டனர் அம்மா.

மேல்வீடு மாளிகையில் ஏறியவர் சிலரே
மெல்லியரோடு திடலோடியவர் சிலரே
யாரோடு சொல்லிஇதை அழுதிடுவோமென்று
அரையளவு நீரிலே நின்றவர் பலரே.

கூன்குருடு முடவர் பலர் கொண்ட பரிதாபமோ
கூறமுடியாது காண் என்னாவினாலே
நின்று கேட்கவும் ஒருவரில்லாமலே
ஏங்கியே மாண்டவர்கள் எண்ண முடியாது.

ஓடமதில் ஏறியே ஊருதனில் ஓடியே
ஒரு நொடியும் தங்காமல் ஏறுங்களென்று
மாடிதனில் வாழுகின்ற மங்கையர் வயோதிபரை
மன்றாடிக்கொண்டு கரை சேர்த்தார்களம்மா.

கர்த்தனாவான தொரு பெற்ற மகனாரே
என் கருமாரியான தொரு அருமை மகனாரே
பெற்றிடும் பிள்ளைகள் கத்திவர ஏந்தியே
பேதையர் படும் துயர் பேச அறியேனே.

பட்டியுடன் மாடாடு குட்டிகளும் போச்சே
பணம் வைத்தடைந்திருந்த பெட்டகமும் போச்சே
கட்டியே வைத்திருந்த நெல்லரிசி முடைகளும்
காணாமல் போச்சுதடி காரிகையாரே.

ஊரில் பெரியார்கள் செய்பிழையினாலோ
உள்ள மடவார்கள் சூழ்வினையினாலோ
வாயாரப் பொய்புரளி பேசுவதினாலோ
மாரியது வந்ததோ வகுத்தறியேனே.

600

வட்டியது குட்டிபோட்டுண்பதினாலோ
வறியவரை அறியாது பேசுவதினாலோ
கட்டிய புருசரை விட்ட குறையாலோ
காருலகில் வந்ததோ தகவல் அறியேனே.

என்னவித மென்றுதான் சொல்வேனடி தாயே
எம்முடைய காலமது வந்தழிவு போலே
பின்னையொரு காலம் இப்பங்கம் வராமல்
பேணியே காப்பாய் ஆதிரஹ்மானே.

605

15 songs
for program
605
A

இலங்கை நாட்டாரியல் பற்றிய நூல்கள்

(ஆங்கில அகரவரிசையில்)

1. பாலசுந்தரம். இ. : ஈழத்து நாட்டார் பாடல்கள், தமிழ்ப் பதிப்பகம், சென்னை, 1979
2. காசிம்ஜி.எம்.எம். : தென்கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் மான்மியத்துக்கு முன்னோரளித்த அருஞ் செல்வம், உலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மகாநாடு, கொழும்பு 2002
3. கோமஸ் ஏ.பி.வி. : அங்கமெலாம் நிறைஞ்ச மச்சான், தமிழ் மன்றம், கண்டி, 1988
4. ஜெமீல் எஸ். எச்.எம். : கிராமத்து இதயம், கலாசார, சமய அலுவல்கள் அமைச்சு, கொழும்பு, 1995
5. கந்தையா, பண்டிதர் வி.சி. : மட்டக்களப்புத் தமிழகம், ஈழகேசரி பொன்னையா நினைவு வெளியிட்டு மன்றம், யாழ்ப்பாணம், 1964
6. Kanagaratnam S.O. : Monograph of the Batticaloa District of the Eastern Province, Ceylon, Government Printer, Colombo, 1921

7. மெற்றாஸ் மெயில், செல்லையா : வன்னி வள நாட்டுப்பாடல்கள், முல்லை இலக்கிய வட்டம், ஒட்டுசுட்டான், 1980
8. மருதூர் ஏ. மஜீத் : தென்கிழக்கு முஸ்லிம் தேசத்தாரின் நாட்டாரியல், மருதூர் வெளியீட்டுப் பணிமனை, சாய்ந்தமருது, 2007
9. முத்துமீரான் எஸ். : கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவியமுதம், மீராஉம்மா நூல் வெளியீட்டகம், நிந்தவூர், 1991
10. " : கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் நாட்டார் பாடல்கள், மீராஉம்மா நூல் வெளியீட்டகம், நிந்தவூர், 1997
11. " : இலங்கைக் கிராமத்து முஸ்லிம்களின் பழமொழிகள், நேஷனல் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை 2005
12. " : இலங்கைக் கிராமத்து முஸ்லிம்களின் தாலாட்டுப் பாடல்கள், நேஷனல் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை, 2007
13. நடராசா, வித்துவான் எப்.எக்ஸ்.ஸி. : மட்டக்களப்பு மான்மியம், கலாநிலையம், கொழும்பு, 1962
14. " : ஈழத்து நாடோடிப் பாடல்கள், ஆசிரவாதம் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1962
15. — : நாட்டார் பாடல்கள் (தொகுப்பு), க.பொ.த. சாதாரண தரப் பரீட்சைக் குரியது, கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், கொழும்பு, 1976

16. — : நாட்டார் பாடல்கள் (தொகுப்பு), தேசிய உயர்கல்விச் சான்றிதழ் பரீட்சைக் குரியது, கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், கொழும்பு, 1976
17. நஜிமுதீன் எஸ். : முள்ளில் படுக்கையிட்டு, மின்ஸ் பதிப்பகம், கலை-இலக்கிய வட்டம், சாய்ந்தமருது, 2000
18. நவசோதி கே. : நாட்டுப் பாடலில் மலைநாட்டு வரலாறு, 1968
19. புஷ்பராஜன் : அம்பாப் பாடல்கள், 1976
20. இராமலிங்கம் மு. : இலங்கை நாட்டுப் பாடல்கள், 1951
21. " : கிராமக் கவிக் குயில் களின் ஒப்பாரிகள், கொழும்பு, 1960
22. " : வட இலங்கையர் போற்றும் நாட்டார் பாடல்கள், யாழ்ப்பாணம், 1961
23. " : களவுக் காதலர்கள் கையாண்ட விடுகதைகள், 1962
24. றமீஸ் அப்துல்லாஹ் : கிழக்கிலங்கைக் கிராமியம், மல்லிகைப் பந்தல், கொழும்பு, 2001
25. சலீம் ஏயாரெம் : கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கலியாணச் சடங்குகள், ஹிறா பப்ளிகேஷன்ஸ், அக்கரைப்பற்று, 1992
26. " : கிராமியக் கலைவடிவங்கள், ஹிறா பப்ளிகேஷன்ஸ், அக்கரைப்பற்று, 1995
27. சாரல் நாடன் : மலையக வாய்மொழி இலக்கியம், சுவத் ஏசியன் புக்ஸ், சென்னை, 1993
28. ஷரிபுத்தீன் புலவர்மணி ஆ.மு. : கனிந்த காதல், தமிழ் மன்றம், கல்ஹின்னை, 1985

29. ஷர்புன்னிஸா, பேராதனை : கிராமிய மணம், பேசும் பேனா, பேருவளை, 1996
30. சதாசிவ ஐயர் தி. : மட்டக்களப்பு வசந்தன் கவித்திரட்டு, யாழ்ப்பாணம், 1940
31. சண்முகலிங்கம் க. : (பதிப்பாசிரியர்) தமிழ் நாட்டார் வழக்காற்றியல், இந்து சமய, கலாச்சார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 1995
32. சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு : (பதிப்பாசிரியர்) இலங்கைத் தமிழ் நாட்டார் வழக்கியல் (கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம், 1980
33. சுதாராஜ் : இலங்கை நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை, 2005
34. வேலுப்பிள்ளை சி.வி. : மலைநாட்டு மக்கள் பாடல்கள், 1986
35. வித்தியானந்தன். சு. : மட்டக்களப்பு நாட்டார் பாடல்கள், இலங்கை கலைக்கழகம், கொழும்பு, 1960
36. " : மன்னார் நாட்டுப்பாடல்கள், மன்னார் மாவட்டப் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் சமாசம், 1964
37. வல்வை ந. அனந்தராஜ் : வடபுல நாட்டார் வழக்கு
38. " : வாய் மொழி இலக்கியம், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசக் கலை மன்றம், 1961
39. யோகராசா செ. : ஈழத்து வாய்மொழிப் பாடல் மரபு
40. ஸுபைர் எம்.ஸி.எம். : கண்ணான மச்சி, திரீயெம் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை, 1969

**இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன முஸ்லிம்
சேவையில் 07.04.1980 தொடக்கம் 29.12.1980 வரை
நடைபெற்ற 38 தொடர் நிகழ்ச்சிகளில்
இடம்பெற்ற பாடல்களைப் பாடியோர்**

ஜனாபா மீரா உம்மா, இறக்காமம், அக்கரைப்பற்று (தற்போது வதிவிடம்)
மக்கத்தார் ஏ. மஜீத், அக்கரைப்பற்று
ஜனாபா எம். ஐ. ஆஸரா உம்மா, அக்கரைப்பற்று
ஏ.எம். நஸீர், மாளிகைக்காடு
செல்வி. ஜெஸ்னா காஸிம், சாய்ந்தமருது
ஏ.டபிள்யூ. எம். ஸுபைர், சாய்ந்தமருது .
பீ.எம். மன்சூர், சாய்ந்தமருது
இ.உதுமாலெப்பை, சாய்ந்தமருது
முஹம்மது சித்தீக், சாய்ந்தமருது
எம்.எஸ். முஹம்மது ராபீக், செயலான் வீதி, கல்முனை
எம்.எஸ். மஸ்மா, செயலான் வீதி, கல்முனை
எம். யாஸீன் பாவா வைத்தியர், மாவடிப்பள்ளி
இஸ்மாலெப்பை அப்துல் கரீம், மாவடிப்பள்ளி
சின்னத்தம்பி மீராமுஹையதீன் (வெடிக்காரன்), சம்மாந்துறை
எம்.எம். பாஸீல், சம்சல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
ஏ.எல். அப்துல் ஹஸன், சம்சல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
ஏ.எஸ். சமத், சம்சல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
பீ.எம். நஸூருதீன், சம்சல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
எம்.எஸ். உமர் அலி, சம்சல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை

எஸ்.எல்.அன்வர்தீன், சம்சுல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
 எஸ்.ஏ.எஸ். ஜெசீலா, சம்சுல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
 ஏ.எம். வாரிகா, சம்சுல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
 எம்.என். முனவ்ஹா, சம்சுல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
 எம்.எம். உம்முல் பரீதா, சம்சுல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
 எஸ்.ஏ.எஸ். நஜ்மிலா, சம்சுல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
 ஏ.ஆர்.முபீதா, சம்சுல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
 ஏ.ஆர்.எஸ். நுஸ்ரா, சம்சுல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
 ஐ.எல். தஸ்லீமா, சம்சுல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
 எம்.எஸ்.எம். பஷீரா, சம்சுல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
 எஸ்.எம். ஜஹான், சம்சுல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
 எம்.எஸ்.பீ.நஸுஹா, சம்சுல் இல்ம் மஹா வித்தியாலயம், மருதமுனை
 எம்.எம். ஹுஸைன் கப்புடையார், எருக்கலம்பிட்டி
 ஜனாபா யு.கே. ஹிதாயத்துல்லா, எருக்கலம்பிட்டி
 ஜனாபா உம்மு சல்மா அஹமத், தாராபுரம்
 எம். ரஹ்மத்துல்லாஹ், தாராபுரம்
 ஏ.எம். காளிம், வேப்பங்குளம்
 எஸ்.எம். ஜஹூப், வேப்பங்குளம்
 எம்.எம். கஸ்லாலி, பண்டாரவெளி
 எம்.ஹபீபு முஹம்மத், பண்டாரவெளி
 எம்.எஸ்.எல். அலிக்கான், பண்டாரவெளி
 முஹம்மது ஷரீபுப் புலவர், மறிச்சுக்கட்டி
 ஜனாபா மீரா உம்மா, மன்னார்

இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள படங்களைத் தற்குதவிய பின்வருவோருக்கு எமது நன்றிகள்

1. இம்தியாஸ் முஹ்ஸின், நிறுவனர், கிரெசென்ட் பவுண்டேஷன், கொழும்பு
2. அலி அஸ்ஸுத்விசாளர், இலங்கை முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதி, கொழும்பு
(இவரது தந்தையாரான எ.எம்.எ. அஸ்ஸின் 1942-44ஆம் ஆண்டையப் புகைப்படச் சேகரிப்பிலிருந்து பெறப்பட்டவை)
3. ஐ.எம். முகைதீன், பிரதம நம்பிக்கையாளர், சாய்ந்தமருது ஜம்ஆப் பள்ளிவாசல்
4. கலாநிதி பக்கீர் ஐ.பார், முதுநிலை விரிவுரையாளர், இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக்கழகம், நாவல, கொழும்பு
5. றமீஸ் அப்துல்லாஹ், விரிவுரையாளர், தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், ஒலுவில்
6. ஏ.ஆர்.எம். சலீம், அக்கரைப்பற்று - அவரது 'அக்கரைப்பற்று வரலாறு' எனும் நூலிலிருந்து பெறப்பட்டன.
7. Illustrations and Views of Dutch Ceylon 1602 - 1796, R.K.de Silva & W.G.M. Beumer, Serendib Publications, London & E.J.Brill, Leiden, 1988
8. மருதூர் ஏ.மஜீத், ஓய்வு பெற்ற கல்விப் பணிப்பாளர், சாய்ந்தமருது

Author:

Shahul Hameed Mohamed Jameel was born at Sainthamaruthu in the Eastern Sri Lanka. He spent the major part of his life in that area which is filled with the richness of rural life, folk-culture and traditions. This book is an analytical commentary of the Folk-lore of the Muslims.

Mr.Jameel is an Economics Honours graduate of the University of Peradeniya. He holds the Diploma in Education from the same University and M.A. of the Jaffna University. He has undergone training in Educational and University Administration at the University of Sussex in the UK. He retired from Government Service as an Additional Secretary of the Ministry of Religious & Cultural Affairs, having served in that Ministry for 11 years.

Being an academician, administrator and researcher, he has authored and edited 26 books ranging on subjects of education, literature, folklore, history, religion and biography and more than 100 articles. He contributes to Radio and Television programmes as well. He received the National Sahithya Award for Literary Research in 1995 and Literary Research Award of the North-East Provincial Council in the same year. He had been the Chairman of the Muslim Fine Arts Panel of the Arts Council of Sri Lanka.

Publishers :

MWRAF – Muslim Women’s Research and Action Forum is an organization of women, of all communities in Sri Lanka working towards development. In this process its partnership with men is an added source of strength. The vision of MWRAF:

- The creation of a Sri Lankan identity where there is no concept of ‘majority’ and ‘minority’ and all citizens are of equal status in a pluralistic society where peace and harmony prevail.
- Equity and justice for all women in a society free of violence against women and exploitation of women by all patriarchal structures including the family, society, custom, religion and the State.
- A society where the rights of women are not subsumed under the collective rights of the community and where the full potential and creativity of women can be realized in all aspects of development.